

R COLECȚIA
ROMANTIC

Linda Cajio

410

VULTURUL DE SMARALD

editura alcris

Linda Cajio

VULTURUL DE SMARALD

Titlu original: THE EMERALD EAGLE

VULTURUL DE SMARALD

Traducător: Mihnea Columbeanu

Sonia ținea foarte mult la fratele ei vitreg, George, și se bucura enorm că-l vizita pe insula lui din Caraibe. Dar nu-i permitea să se folosească de ea și de spectaculoasa ei atracție ca momeală în tranzacțiile lui de afaceri cu impresionantul senior local al insulelor, arogantul Rory Maragal. Omul pur și simplu n-o interesa! Însă, indiferent dacă voia sau nu, era efectiv

împinsă cu forța în compania lui – și, între timp, comportamentul lui George îl făcuse pe Rory să-și formeze cea mai proastă părere despre ea posibil. Și astfel, Sonia a ajuns chiar în mâinile lui Rory Maragal...

Capitolul 1

Sonia ar fi trebuit să știe că era un truc la mijloc. Și ce mai truc, își spuse ea, privindu-l pe bărbatul înalt de un metru optzeci care o măsura cu ochii săi cenușii îngustați – ochi cărora nu le scăpa niciun detaliu. Era brunet și părea să aibă sânge hispanic în vene. Avea un aer arogant, iar Sonia îi observă sprâncenele negre și arcuite înălțându-se, în timp ce o evalua în minte. Era conștientă în mod neplăcut că-i cunoștea cu precizie măsurile, după ce o învrednicise doar cu o privire scurtă. În timp ce mâna-i era cuprinsă într-a lui, simți o undă de șoc străbătând-o, ca un curent electric, iar în creier îi începu să zbârnâie o sonerie de alarmă. Îi aruncă o privire, pe furiș, la adăpostul genelor ei aurii, întrebându-se cât era de conștient că o tulbura. Era aproape convinsă că știa prea bine, după lucirea bruscă din ochii lui de șoim. Când o informă într-o doară că urma să vină s-o ia la opt, Sonia se simți ca o vrabie pe

care uliul tocmai a luat-o la ochi. Se cutremură, încercând să-și vină în fire. Gândul de a petrece o seară singură în compania lui o îngrozea; mai în siguranță s-ar fi simțit împreună cu două gorile. Își auzi propria voce murmurând:

— Îmi pare rău, am alt program...

Ochii bărbatului se îngustară, iar buzele conturate senzual i se mișcară crispat când răspunse fără niciun echivoc:

— Contramandeză-l.

Sonia se înroși în obraji. O fi fost el stăpânul insulei, dar nu era stăpân și pe viața ei.

— Altă dată, eventual? replică ea rece.

O privi ca și cum ar fi comis un păcat de neiertat.

— Nu te-aș sfătui să continui în stilul ăsta, spuse el încet. E cam răsuflat și mă plictisește. Fie ne întâlnim diseară, fie poți s-o lași baltă, scumpo.

Ochii lui o fulgerară scurt.

— Mă așteptam ca, în situația existentă, să fii

puțin mai maleabilă. Trebuie să recunosc că, prima oară când te-am văzut, mi-am spus că e o manevră foarte isteată din partea lui George. Nu neg gă mi-ai trezit interesul.

Îi măsură cu privirea făptura mignonă.

— Mi-ai trezit un mare interes... reluă el, târăgănat.

Sonia se înroși ca focul. Nu-i plăcea să fie numită „scumpo” pe tonul acela familia și în niciun caz nu-i convenea să fie privită ca și cum ar fi fost specialitatea casei. Stai numai să vezi când îl regăsea e George!

Va să zică, invitația lui de a-și petrece vacanța pe insulă, ținându-i de urât lui Chloe, soția lui, care în ultima vreme era cam indispusă, avusese un alt scop. La sosire, Sonia o găsisse pe Chloe sănătoasă tun, ghicind astfel că altul era motivul. Ținea mult la fratele ei, dar era conștientă că niciodată nu făcea nimic fără un scop anume. Nici nu ajunsese bine pe mica insulă din Bermude, când George dăduse un prânz și, cât ai zice

pește, i-l prezentase pe bărbatul care stătea acum lângă ea. Când făcuse cunoștință cu Rory Maragal, Sonia înțelesese de ce se arăta George atât de deferent cu el. Nu numai că era proprietarul insulei, dar George spera să-l convingă să-i acorde lui contractul de a construi un hotel de lux pe coasta sudică. Rory Maragal era în favoarea unei asemenea întreprinderi, dar din păcate George nu era singurul candidat. Mai existau încă doi, cel puțin, interesați de același proiect.

Amintindu-și cât de prompt dispăruse George după ce făcuse prezentările, Sonia se lămuri pe deplin. Nu era pentru prima oară când George o folosea ca momeală. Arnold Cairn, de la organizația Tryfold, se prinsese zdravăn de tot în cârlig. Sonia avusese nevoie de câțva timp ca să înțeleagă ce urmărea George, iar între timp bietul Arnold se amorezase de ea.

Pe-atunci, era doar o fetișcană cam amețită, de nouăsprezece ani, îndrăgostită de viață și gata să se avânte în orice aventură. Arnold o invitase la

restaurante, o dusesse la cele mai bune spectacole din oraș, o potopise cu daruri. Desigur, o frumusețe ca Sonia era obișnuită cu un asemenea tratament. Părul ei auriu-deschis, aproape albe, ochii verzi și silueta ca a unei Venus de buzunar atrăgeau bărbații ca muștele. Se deprinsese cu acest stil de viață, fără a sta o clipă să se gândească la inimile frânte de indiferența ei. Niciodată nu-și lua curtezanii în serios. Pentru ea, bărbații erau niște slugarnici din naștere. La fiecare avans, zâmbea și murmură că a doua zi dimineața respectivul avea să se simtă mult mai bine.

Arnold era acela care-i trezise conștiința. Totala lui disperare când Sonia îi refuzase cererea în căsătorie o nedumerise la început, după care o făcuse să chibzuiască adânc. Nu voise să-l rănească. Ținea mult la el. Pe-atunci, nu se simțise chiar atât de prost și fusese cât pe ce să se mărite cu el, numai ca să aibă conștiința împăcată. Chloe, însă, pusese piciorul în prag.

— Nu-l iubești, Sonia, și până la urmă ar fi o

cruzime, declarase ea.

Sonia știa că avusese dreptate. După aceea, devenise mai selectivă și prudentă în relațiile ei cu bărbații. Întâlnirile romantice n-o mai amuzau. Cu alte cuvinte, Sonia se maturizase.

Oftă în sinea ei, ridicând privirea spre bărbatul care continua să-i aștepte răspunsul. De ce nu-și putea relua vechile jocuri cu el? N-ar fi suferit. Era mult prea sigur de sine. Ceea ce Sonia nu putea să înțeleagă era motivul pentru care-i inspira o asemenea teamă. Oare pentru că era atât de deosebit de bărbații cărora învățase să le facă față, chiar și atunci când erau cinici și cu experiență? Acest om aparținea unei categorii aparte. Dacă urma să aibă cineva de suferit, numai ea putea fi aceea, și nu ținea deloc să-și pună la încercare teoriile.

— Regret, murmură, reușind să-i zâmbească — fals, dar amabil. Chiar sunt ocupată.

Rory Maragal trase aer în piept — scurt, imperceptiv, dar Soniei nu-i scăpă acest lucru. În

minutele următoare, se adânci în conversație cu un alt invitat, fără s-o mai învrednicească nici cu-o privire.

Sonia răsuflă ușurată că reușise să-l refuze și porni în căutarea lui Chloe

Trecu printr-un moment penibil când, la masă, constată că i se repartizase locul de lângă Rory Maragal. Încercările ei de a face conversație se izbiră de o indiferență aproape ofensivă. Se simțea ca o musafiră nepoftită la o petrecere. După vreo două tentative, renunță, îndreptându-și atenția spre un bărbat între două vârste așezat vizavi, fără a-i scăpa expresia fudulă a feței din fața lui Rory Maragal, cu care acesta începuse să flirteze.

Bărbatul între două vârste, care se prezentase ca John Hanser, o întreabă pe Sonia dacă venise doar în vacanță, sau se gândea cumva să se stabilbească acolo. Înainte de a apuca să-i răspundă, Rory Maragal răspunse târăgănat că, după părerea lui, insula își acoperise până la refuz cota de rezidenți. John Hanser clipi, privindu-l

fix cu ochii lui ca de bufniță.

— Înțelesesem că spera să mai vină câțiva permanenți, Rory, murmură el, tușind discret. Genurile potrivite, desigur.

Rory Maragal pufni.

— Bineînțeles că „genurile potrivite”.

Sonia simți că se înroșea în obraji. Nu știa ce făcuse ca să merite un asemenea tratament, dar nici nu avea motive să-l mai tolereze. Se întrebă dacă să-i arunce paharul de vin în față, sau doar să se ridice de la masă și să plece. Bunul simț avu câștig de cauză. Era petrecerea lui George și, chiar dacă Rory Maragal habar n-avea de bunele maniere, ei, uneia, nu-i lipseau. Strângând din dinți, făcu un efort pentru a-i răspunde domnului Hanser, care stătea în fața ei cu o mutră încurcată, vorbind ca și cum Rory Maragal nici n-ar fi existat:

— Am venit în vacanță. Insulele de Coral sunt minunate când îți petreci aici câteia săptămâni, după care

încep să pălescă. Eu sunt foarte tradiționalistă și iubesc la nebunie buna și bătrâna noastră Anglie, cu toate ploile și cețurile ei. Acolo poți spune ce ai pe suflet fără a te teme că ești pus în lanțuri sau amenințat cu deportarea.

Își însoți ultimele cuvinte cu un zâmbet dulce.

Se lăsă o tăcere șocată, iar Sonia îl văzu, nu fără amuzament, pe omul din fața ei aruncându-i o privire scurtă și surprinsă lui Rory Maragal. Fata de vizavi arăta și ea extrem de neliniștită. Calmă, Sonia își luă paharul de vin și sorbi. Se simțea mult mai bine.

— Nu-i mai punem în lanțuri, domnișoară Wells, murmură Rory Maragal cu un glas ucigător de rece. Avem moduri mai sofisticate de a pedepsi necuviințele. Desigur, diferă în funcție de sex și... ăă... de calitățile atractive ale făptașilor. Babele, de pildă, sunt aruncate de pe faleză, la Capul Spaniol. Bărbații apti de muncă se duc în minele de argint și, continuă, ridicând către ea privirea dinspre piersica pe care tocmai o descojea,

fecioarele pure și neprihănite tind să dispară, pentru a fi închise, după câte se zvonește, într-un palat subteran, la dispoziția stăpânului.

Sonia rămase cu gura căscată. Nu-i plăcea deloc expresia cu care Rory Maragal rostise ultimele cuvinte. Desigur, nu făcea decât s-o sperie, și totuși simți un fior rece pe șira spinării. Cu un zâmbet suav, în răspunse:

— Mă sperii, domnule.

Fata din fața lor scoase un țipăt ascuțit.

— Rory! exclamă ea, apoi chicoti. Mă cam bate gândul să-mi încerc șansele. Ce pot face ca să-ți intru în... dizgrații?

Rory Maragal o privi scurt.

— Refuză-mi o invitație la cină, spuse el sec.

Sonia se grăbi să ia o piersică.

— N-aș îndrăzni, replică fata, râzând. O invitație de-a ta...? Dar așa ceva ar fi o insultă, având în vedere cât de rar lansezi invitații.

Sonia îl simți pe Rory Maragal privind-o. Se

întoarse repede spre domnul Hanser și-l întrebă de cât timp locuia pe insulă. Fu enorm de ușurată când masa luă sfârșit, astfel încât se putu retrage discret de la dezbaterile despre programul pentru seara aceea. Auzi glasul profund al lui Rory Maragal propunând o baie la lumina lunii pe Soya Sands, unde-o mai fi fost și aia; judecând după reacțiile celorlalți, își dădu seama că propunerea fusese unanim acceptată. Tocmai ajunsese la ușă, când Rory le ceru oamenilor să contribuie fiecare pentru a avea cât mai multă mâncare, și se strecură repede afară.

Avea senzația că oamenii ar fi acceptat și dacă Rory Maragal le propunea să traverseze Sahara desculți. Începea să înțeleagă de ce-l iritase atât de tare refuzul ei. Pur și simplu nu era obișnuit cu asemenea atitudini.

Ajungând în camera ei, își aruncă pantofii din picioare și se întinse pe pat. Era extenuată; încă nu se aclimatizase cu diferența de fis orar. Somnoroasă, privi lumina soarelui care intra prințe jaluzele. Înainte de a

adormi, se întrebă dacă George urma să fie trimis la minele de argint. Când o fură somnul, avea un zâmbet pe buze.

Chloe o trezi la ora patru, aducându-i o ceașcă de ceai.

— George e nemulțumi de tine, o informă ea, în timp ce-i oferea ceaiul.

Sonia clipi din ochi, dezmeticindu-se treptat. Visase un pirat care o târa de păr spre bârlogul lui. Își pipăi cu grijă creștetul capului. Ciudat, în vis o duruse foarte rău. Ridică din umeri și reveni cu atenția la Chloe.

— Te-ai trezit sau nu? întrebă aceasta.

Cam buimacă încă, Sonia dădu din cap.

— Iartă-mă, draga mea, fusul orar... știi cum e... murmură ea. Aș putea dormi o săptămână!

— După cât de furios e George în momentul de față, nici n-ar fi o idee rea, răspunse Chloe. Oricum, ți s-a mai acordat o șansă ca să te reabilitezi.

Sonia sorbi din ceai.

— Ar fi trebuit să mă aștept, spuse ea plictisită.

Nu renunță niciodată, așa-i?

Chloe se așeză pe marginea patului.

— Când e vorba de asemenea sume, într-adevăr, remarcă ea sec. Îl știi pe George.

Sonia îi aruncă repede o privire.

— Sper că nu sunteți faliți, nu-i așa?

— Ți-l poți închipui pe George rămânând falit? râse încântată Chloe.

Clătinând din cap, Sonia răspunse:

— Nu, e mult prea prudent. Atunci, de ce?

— Vrea să-și justifice poziția în consiliul de administrație, îi răspunse cumnata ei. Dacă poate obține contractul, va candida pentru postul de președinte care se eliberează la sfârșitul anului. Apa, va fi în avantaj față de ceilalți.

Sonia își puse jos ceașca și farfurioara.

— Ei bine, cu mine pierde la sigur, spuse ea cu

convingere. De ce n-a angajat vreo secretară apetisantă ca momeală?

Chloe oftă.

— S-a gândit și la asta. Problema era că Rory a văzut o fotografie de-a ta și și-a exprimat dorința să te cunoască. Nu-l poți acuza pe George că a vrut să profite.

— Nu zău? mârâi Sonia. Și, cum de s-a întâmplat a A-i arate fotografia? La asta să-mi răspunzi, dacă poți. Lasă, nu te deranja. Anume a făcut-o, și știu și ce fotografie era. Aia de pe Silver Sands, așa-i? Într-un bikini pe care numai eu îndrăzneam să-l port. M-a fotografiat fără să știu. Eu bine, îmi pare rău, dar nu. Pe de o parte, nu-l pot suferi pe Maragal, iar pe de altă parte, mă sperie.

Chloe izbucni în râs.

— Nu-i amuzant deloc! pufni indignată Sonia. Ție cum ți-ar plăcea să fii servită ca specialitatea casei?

Făcând un efort de a-și stăpâni ilaritatea, Chloe răspunse răutăcioasă:

— Dac-ar fi vorba de Rory Maragal, mi-ar plăcea la nebunie. Nu știu, are el ceva anume, de toate cad pe coada fracului în fața lui. Și nu-s numai banii.

— Am să-ți spun eu ce are, replică Sonia cu convingere. Un orgoliu cât toate zilele, asta are! E plină lumea de oameni bogați, dar ceilalți nu fac paradă, nu-i așa? Nici nu se poartă ca Stăpânul Insulelor.

Continuând să surâdă, Chloe clătină din cap.

— Unul e Rory Maragal, spuse ea.

— Slavă Domnului! Dacă erau mai mulți, lumea asta n-ar mai fi fost deloic sigură, comentă Sonia culcându-se la loc, cu brațele sub cap. Cred c-am să mă duc în Bahamas, medită ea.

Chloe o privi alarmată.

— Sonia, nu se poate! protestă ea. Abia ai ajuns aici!

Ochii Soniei se îngustară.

— Rămân doar cu-o singură condiție. Ca George să mă accepte strict ca soră și musafiră a lui, fără a mă

mai folosi ca momeală.

Lui Chloe îi căzu fața.

— Te rog, Sonia, nu vorbi așa. Abia am așteptat să vii. Insularii sunt prietenoși, dar nu se compară cu o familie.

Sonia studie trăsăturile plăcute ale lui Chloe. De multe ori se întrebase de ce-l luase pe George de bărbat; îl iubea, desigur, dar erau att de diferiți. Chloe, cam amețită, cu un simț al umorului aproape obraznic, lua viața așa cum era. George, însă, lua totul foarte în serios, fiind destul de încorsetat, după părerea Soniei. Mai mare decât ea cu cincisprezece ani, își asumase creșterea ei când singurul lor părinte rămas în viață murise, cu șapte ani înainte. În acest sens, Sonia nu avea de ce să se plângă. Primise cea mai bună educație posibil. George o ținuse sub ochi cu strictețe, pe ea și toate cunoștințele ei, și cu toate că se făcuse vinovat de a încerca să influențeze în favoarea lui câteva tranzacții de afaceri importante prezentându-le-o unor clienți

bogați, toți aceștia erau burlaci și oameni de caracter. Sonia știa că spera ca, în cele din urmă, ea să accepte cererea în căsătorie din partea nului asemenea client, iar George fusese destul de dezamăgit când ea îl refuzase pe Arnold. Aruncă o privire spre ochii căprui mari ai lui Chloe, care o învăluiau în expresia lor duioasă, și o bătu pe dosul mâinii.

— Nu te învinuiesc, Chloe, spuse ea. Sincer, mi-ar face mare plăcere să rămân, dar nu mă las aruncată la cheremul acelui om. Totul depinde numai de George.

Ochii ei verzi scânteiară.

— De fapt, adăugă, după după-amiaza asta am impresia că Rory Maragal a înțeles mesajul.

Se ridică în capul oaselor și-și coborî picioarele în pat, privind-o pe Chloe.

— Chloe, m-am logodit! anunță ea triumfătoare.

— Serios? murmură cealaltă, făcând ochii mari.

Sonia clătină din cap nervoasă.

— În niciun caz. Dar nu-ți dai seama ce scuză

minunată va fi? George o să-l poată împăca pe Rory Maragal spunându-i că nu știa, ceea ce e absolut adevărat, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Chloe îi aruncă o privire piezișă, apoi zâmbi.

— Știi, Sonia, s-ar putea să meargă! Cine-i norocosul?

Neștiind ce să-i răspundă, Sonia se mulțumi să se uite lung la ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, oftă Chloe, George va dori să-i afle numele, nu?

Fruntea Soniei se încreți, îngândurată. După câteva secunde, se însenină.

— Henry Inskip, spuse ea.

— Cine-i Henry Inskip?

— Profesorul meu de la Cambridge, răspuse Sonia cu o lucire în ochi. E un dulce și-s nebnă după el. Are un păr alb și pufos ca vata, zburlit în toate direcțiile.

Chloe chicoti, apoi redeveni serioasă.

— Sonia... și dacă George se interesează? Când

va auzi că-i vorba de-un profesor, o să-ți ghicească destul de curând jocul. Toți ăștia sunt bătrâni, nu?

— În zilele noastre, nu. Ne-a venit din State unul, în schimb de experiență, și era un tip trăsnet. În plus, George a studiat la Oxford, așa că nu prea are cum să-mi cunoască profesorii.

— Și inelul? continuă Chloe. Sau încă n-a avut timp să-ți ofere unul?

Părea deprimată.

— Degeaba, Sonia. Azi după-amiază nu purtai niciun inel și nu poți apărea dintr-odată cu unul pe deget. Te-ai da de gol.

Sonia, însă, nu se lăsa păgubașă atât de ușor.

— Nimeni n-a avut ocazia să-l observe! insistă ea. Am dat mâna cu dreapta. La masă, Rory Maragal stătea în stânga mea, iar pentru alții nu contează, nu?

Se ridică și începu să caute în mica ei casetă cu bijuterii.

— A, ăsta e! Diamantul solitar al mătușii Jean.

Perfect!

Și-l puse pe degetul inelar, privindu-l cu ochi mijiți.

— Impresionat, nu-i așa? întrebă ea.

Chloe privi atentă inelul.

— George n-o să-l recunoască?

Cu o expresie mândră, Sonia răspunse:

— Nu l-a văzut niciodată. Mătușa Jean a murit după plecarea voastră – n-ai apucat s-o cunoști, nu-i așa? Ea și George nu puteau să se sufere, obișnuia să-l înfurie amestecându-se în mersul meu pe calea cea dreaptă spre viitor, cum spunea el.

Chloe oftă, capitulând.

— Cu tine, George și-a găsit nașul... murmură ea.

Sonia o cuprinse cu un braț pe după umeri.

— Nu-ți face griji, draga mea. Tot ce-am învățat despre jumătățile de adevăruri, de la George știu. Se pricepe de minute la așa ceva, cum nu mă îndoiesc că știi. S-ar putea să nu mă creadă, dar n-are încotro și cred

că se va bucura să-i poată prezenta lui Rory Maragal o scuză plauzibilă pentru că nu sunt mai cooperantă, cum s-ar spune.

* * *

Sonia avusese dreptate în legătură cu reacția fratelui ei. Acesta o privi cu ochii lui albaștri dilatați neîncrezător.

— De ce nu mi-ai spus până acum? întrebă el.

Avea răspunsul pregătit. Își privi mâinile.

— Păi, nu intenționez să-o fac, dar era cam prea vizibil că încercam să mă împingi cu forța în compania unui anumit bărbat, spuse ea, ridicând apoi capul, cu o licărire în ochii ei verzi, din propriile tale motive parșive, așa că a trebuit să-ți spun.

— Și-atunci, care-i problema cu logodnicul ăsta al tău? Doar n-o fi un proscris, nu-i așa?

Sonia aproape chicoti. George avea oroare de

ratați. Fu ispitită să răspundă afirmativ, dar abandona, cu regret, ideea.

— În niciun caz! declară ea, sperând că părea potrivit de indignată. E profesor.

— Profesor?! strigă George. Pentru numele lui Dumnezeu, câți ani are?

Sonia făcu o mutră sfioasă. Nu îndrăzni să se uite la Chloe.

— Nu-i prea bătrân, murmură ea. Patruzeci și...

— Pat...

Câteva secunde, George nu-și mai găsi cuvintele.

— Nici nu mă mir că ai uitat să menționezi. E ridicol... Asta-i pedofilie! strigă el.

— Întrucât am douăzeci și doi de ani, răspunse Sonia cu demnitate, cred că exagerezi.

Fratele ei o privi lung; se vedea clar că-i uitase vârsta.

— Chiar și așa, bombăni el, are de două ori vârsta ta... Nu, fir-ar să fie! Nici nu vreau s-aud!

Sonia bănuia că refuzul vehement al lui George mai avea și un alt motiv. Îl privi încruntată.

— Nu renunț la el, George. Prefer bărbații mai vârstnici și am trecut de vârsta când puteai pune piciorul în prag. Henry e omul meu.

George încercă s-o intimideze cu privirea, dar nu reuși. Imediat, însă, oftă, cedând surprinzător de ușor, ceea ce o puse pe Sonia în alertă.

— Bine, atunci s-auzi... numele, unde și când l-ai cunoscut. Totuși, nu-s pe deplin convins că știi ce faci.

Sonia se lansă într-o relatare despre logodnicul ei fictiv. În sfârșit, părând convins, George vru să știe pentru când era programată „ziua cea mare”.

Sonia, nefiind sigură dacă era sarcastic sau nu, răspunse că încă nu stabiliseră nicio dată. Îi fu foarte recunoscătoare lui Danny, valetul, care intră chiar atunci ca să întrebe dacă era nevoie de mașina doamnei Turley ca să meargă în seara aceea la Șefu Maragal.

— Nu, Danny, mulțumește-i și spune-i că vom fi

numai trei, așa că mergem cu mașina mea.

Amintindu-și despre baia nocturnă planificată, Sonia se grăbi să întrebe:

— Sper că nu m-ai inclus și pe mine, George, nu-i așa? Sunt frântă. Voi avea nevoie de cel puțin două zile ca să mă aclimatizez. Astă seară mă culc devreme.

George făcu o mutră lezată.

— Ascultă, Sonia, încercă el s-o înduplece, te-am iertat pentru situația penibilă pe care ai creat-o la masă, când ai fost cât pe ce să te iei de păr cu proprietarul insulei – incidental, un om pe care nu-mi pot permite să-l nemulțumesc. Am considerat că, în situația existentă, a fost extrem de amabil să organizeze o distracție pentru a-ți ura bun-venit pe insulă.

Apoi oftă.

— Nici nu-mi vine să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă nu vii, continuă el, aruncând o privire tristă spre Chloe. Am putea începe să ne facem bagajele, draga mea, e aproape sigur că mi se va ordona să părăsesc

insula până mâine la amiază.

Buzele Soniei se crispară strâns.

— Nu cred! declară ea. Rory Maragal n-ar organiza o petrecere pentru mine, la fel cum nu și-ar prezenta nici scuzele pentru comportamentul lui mitocănesc de la masă. Nu-i așa? o întrebă ea pe Chloe.

Cumnata ei o privi înțelegătoare, dar fu nevoită s-o dezamăgească:

— Regret, iubito, însă e adevărat. Chiar așa a spus, de față cu toți oaspeții.

Sonia începea să aibă senzația unei conspirații.

— Bine, acceptă ea rece, dar numai de data asta.

* * *

Nu porniră decât la ora unsprezece și jumătate, iar Sonia spera să găsească un loc ferit, unde să doarmă până sosea timpul să plece. Își luase pe ea un costum de baie, numai fiindcă aflate de la Chloe că toți veneau

echipați pentru înot. Oricum, nu intenționa să intre în apă. Toată ideea i se părea cam smintită, dar putea înțelege că nopțile ca acelea erau foarte plăcute. Luna plină scălda totul într-o lumină argintie, aproape ca a soarelui, dar mult mai blândă. În împrejurări diferite s-ar fi simțit minunat, își spuse ea amărâtă, în timp ce se urca în mașină.

Drumul nu dură mult. Curând, intrară pe o alee largă, mărginită cu arbuști înfloriți, pentru a opri în fața unei case mari, scăldată în lumionă. În grădinile din jur străluceau lampioane în culori discrete, albastre, verzi și mov, creând un efect de basm. Din alte mașini coborau diverși invitați, salutându-se veseli. Toți erau îmbrăcați de plajă, iar femeile mai tinere purtau bikini, făcând-o pe Sonia să se simtă ca o puritană, în costumul ei întreg. Bărbații aveau slipuri și prosoape aruncate pe umeri, toți fiind extrem de bine bronzăți, la fel ca Rory Maragal. Sonia, cu pielea ei albă, își spuse tristă că dacă nu găsea un loc cât mai întunecos, avea să iasă în evidență ca un

far.

Toți se îndreptau spre spatele casei. Chloe și George o luară pe Sonia de brațe; îi trecu prin minte că se temeau să nu dispară.

Ajunseră la o lagună naturală superbă. Nisipul argintiu sugera o oază, iar efectul era accentuat de palmierii de-alături. Primii invitați intraseră deja în apă, unde se bălăceau și-i strigau pe ceilalți să vină și ei. Palmierii răspândeau destul de multă umbră, iar Sonia își spuse că, de la distanță, ar fi fost mai greu de recunoscut.

George găsi un loc aflat destul de departe de piscină, și se instalară; era rezonabil de întunecos, pe placul Soniei. Nisipul era încă destul de cald, făcând-o curând să se relaxeze. Mâncă un porumb fiert delicios și cartofi dulci, cărora li se adăugau smochine, piersici, prune și alte fructe dintre care pe unele nu le mai văzuse în viața ei. După ce George și Chloe intrară în apă, Sonia rămase cu privirea spre enorma lună care licărea

printre frunzele țepoase ale palmierilor.

Ar fi trebuit să știe că se simțea prea bine ca s-o țină multă vreme și se întrebă de cât timp stătea Rory Maragal acolo, privind-o, înainte de a se hotărî să vorbească; simțea că nu venise tocmai atunci.

— Nu înoți, domnișoară Wells?

Sonia clipi din ochi spre silueta neagră care o domina.

— Nu mă prea pricep, răspunse ea și simți un junghi de teamă când Rory se așează alături. Purta doar un slip, iar pe piept îl luceau stropi de apă prinși între firele de păr. Sonia îi simți privirea și se repezi să-și ia halatul. Rory îi opri mâna – cea cu inelul.

— Sperasem să-ți aduci bikini-ul, spuse el încet. Îmi place să admir o siluetă frumoasă.

Sonia își mișcă mâna, astfel încât inelul să-l zgârie în palmă. Strânsoarea lui deveni mai puternică. Întorcându-i mâna spre el, văzu scânteierea inelului.

— În lagună sunt multe femei fără obligații, cu

siluete mai fermecătoare decât a mea, spuse Sonia.

Rory îi privea lung inelul.

— De ce nu-l aveai la prânz? întrebă el pe un ton de conversație. Presupun că e un inel de logodnă. Nu contează, să știi. N-are nicio importanță.

Soniei i se tăie respirație.

— Pentru dumneata, poate că nu are, replică ea, dar pentru mine înseamnă foarte mult.

Încercă să-și desprindă mâna, însă Rory nu-i dădu drumul.

— Spune-mi, Sonia, ai impresia că sunt genul de om căruia-i pasă de convenții?

Bătăile inimii ei se accelerară și simți că începea să tremure când Rory Maragal se apropie și mai mult, până când brațul lui gol îl atinse pe al ei. Sonia se retrase, evitând contactul.

Văzând că nu răspundea, Rory continuă:

— De ce ți-e frică de mine?

Strânse din dinți.

— Nu mi-e frică de dumneata. Numai că am o mentalitate cam de modă veche.

Ridică în fața lui, tremurător, mâna cu inelul.

— Sunt logodită.

Rory râse și-i scoase inelul din deget.

— Acum ești liberă, spuse el.

Eforturile Soniei de a-și lua inelul înapoi îl făcură să chicotească. În sfârșit, probabil plictisindu-se, o cuprinse cu brațele. Sonia îi simți pe piele mușchii tari. Când o strânse la piept, începu să se zbat, îngrozită, dar cu cât se agita mai tre, cu atât Rory o ținea mai neînduplecat. Îi zări dinții albi lucind și știu că râdea de eforturile ei zadarnice.

— Ai de gând să-mi dai drumul...? găfâi Sonia, cu sufletul la gură.

— A, nu, râse el. Tu ești cea care a vrut să încrucișeze spada cu mine, acum trebuie să suporti consecințele. George te-a adus aici ca să-mi câștige bunăvoința, nu-i așa? De ce-ai bătut în retragere? Sunt

mai mult decât dispus să mă distrez, așa că hai să-i dăm drumul. Nu mă îndoiesc că George ți-a mai folosit serviciile și înainte. Ceilalți cum erau, cedau ușor? Ei, iubito, acum ai ajuns la nivel înalt. Ca să câștigi, trebuie să muncești.

O îndepărtă de el, privind-o lung.

— Și, de fapt, cine ești? O actriță, sau doar una dintre secretarele lui? Deși, în fond, puțin îmi pasă. Îmi place ceea ce văd, așa că, ce mama dracu'...!

Sonia se cutremură, făcându-l să râdă din nou.

— Asta ce-ar vrea să sugereze, anticipare plină de plăcere, sau dezgust? Hai să vedem, bine?

Și, cu mișcări calculate, o ținui la pământ ca pe un fluture în insectar. Sonia deschise gura să țipe, dar vocea îi pieri când buzele lui o amuțiră, la început cu blândețe, dar devenind imediat poruncitoare și sălbatice. Mai fusese sărutată de multe ori, dar niciodată în felul acela. Și recunoștea în sărut intenția unei insulte. Era silită să se simtă ca o femeie ușoară. I se făcea rău. Când

Rory Maragal înălță capul, îi văzu dinții lucind și știu că-i făcuse plăcere s-o maltrateze.

Maragal se ridică, privind-o.

— Poți să-i spui lui George că nu cred că va primi contractul ăla, spuse el trăgănat și se îndepărtă.

Tremurând, Sonia se săltă în capul oaselor. Își șterse gura cu silă, iar în clipa următoare văzu că Rory revenise. Gestul ei nu putea să-i fi scăat, lucru pentru care se bucura.

— Inelul, scumpo, spuse el rece, aruncându-i-l, și plecă din nou.

George și Chloe se întoarseră nu peste mult. De-acum, Sonia era convinsă că George manipulasе toată întâlnirea. Printre dinți, îi transmise mesajul lui Rory Maragal și-l văzu tresărind.

— N-am putea pleca acasă acum? întrebă ea cu o voce de gheață. N-a mers, George. Măine plec.

Și, cu degete tremurătoare, începu să-și strângă lucrurile.

George încercă să braveze, dar nici chiar Chloe nu mai vorbea cu el. În timp ce treceau printre oaspeți, spre ieșire, se auzi vocea unei fete:

— Ești bună de plată, Moira, am câștigat pariul. L-am văzut cum a sărutat-o, sub palmierul de-acolo.

Sonia simți că i se întorcea stomacul pe dos și o luă la fugă înaintea lui George și a lui Chloe. Când ajunseră la mașină, o găsiră albă la față, dar altminteri stăpânită.

— Te simți bine, Sonia? întrebă Chloe, aruncând o privire furioasă spre George.

Sonia dădu din cap. Voia să plece de-acolo și să facă o baie lungă, cu apă rece și curată. Numai de-ar fi putut șterge amintirea aceluia sărut!

Capitolul 2

După ce făcu un duș, Sonia o găsi pe Chloe așteptând-o în dormitor și genu în sinea ei. Ținea foarte

mult la Chloe, dar în acel moment ar fi preferat să rămână singură. Chloe voia să știe ce e întâmplat, dar Sonia ar fi preferat să uite acest lucru.

— A fost chiar atât de îngrozitor, draga mea? se întreabă cumnata ei cu blândețe. Lăsând la o parte faptul că nu vorbesc cu George, n-am vrut să te întreb de față cu el. Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

Sonia îi privi expresia neliniștită și zâmbi trist.

— Mândria mea a primit o lovitură, recunosc eu. Nu sunt obișnuită să fiu acuzată de complicitate, precum și de neonorarea obligațiilor. Când am refuzat să-i fac jocul, s-a înfuriat foarte tare.

Se cutremură.

— Nu prea aveam cum să mă apăr, așa-i? În legătură cu motivele lui George de a mă aduce aici, a avut dreptate.

Chloe oftă.

— Am bănuț eu că asta s-a întâmplat, spuse ea. Parțial, e și vina mea.

Ezită.

— Acum să nu te înfurii, da mă cam fac vinovată. Am crezut că, o dată ce Rory Maragal te văzuse, totul s-a rezolvat. Dacă-l putea cuceri cineva, tu erai aceea.

Pe fața Soniei se așternu uimirea.

— Ai crezut...

Nu-și mai găsea cuvintele. Înghiți în sec.

— Chiar m-ai crezut în stare să-i cedez unui asemenea om? exclamă ea cu voce subțire. Dar nici măcar nu crede în convențiile obișnuite ale vieții. Mi-a scos inelul din deget, închipue-ți, iar apoi mi l-a aruncat în față!

Trase adânc aer în piept.

— În viața mea nu m-am simțit mai umilită! declară ea, privind-o indignată pe Chloe. Dacă-ți închipui că-mi doresc un soț care se crede o mană cerească pentru femei, te înșeli amarnic, draga mea Chloe.

Cumnata ei zâmbi cu amărăciune.

— Te-a supărat rău, nu-i așa?

Apoi se încruntă.

— Nu înțeleg. De fapt, nu e deloc astfel. A, este răsfățat de toată atenția pe care i-o acordă femeile, și destul de cinic, cred, din cauza manevrelor lor vizibile de a-l înhăța, dar nu i s-a urcat la cap, e absolut conștient că poziția lui financiară îl face să fie principala țintă la bursa matrimonială.

Apoi oftă.

— Ar fi trebuit să m-aștept din partea lui George să distrugă totul!

* * *

A doua zi dimineață, la micul dejun fu prezentă numai Chloe. Sonia bănuie că George plecase cu noaptea-n cap la birou. Chloe îi smulsee promisiunea de a mai rămâne până la sfârșitul săptămânii, și regreta deja. Însă acum ea prea târziu. Aflase de la Chloe că

feribotul circula numai de două ori pe săptămâna, luna și sâmbăta. Nu-i mai rămânea decât să-l aștepte pe cel de sâmbătă. De un lucru era sigură, nici cu câini polițiști n-ar mai fi fost adusă la o altă întrunire socială unde participa și Rory Maragal. Într-un fel, se simțea ușurată că totul se terminase. Acum știa cum stătea și, incidental, George știa și el. Nu-i inspira milă deloc. Ar fi trebuit să știe că un om de calibrul lui Rory Maragal nu accepta niciun joc decât dacă putea stabili el însuși regulile. Chiar dacă încerca să fie amabilă și „cooperantă”, cum spusese Rory, își aminti ea cu o strâmbătură de dezgust, nu și-ar fi pierdut numai mândria.

În dimineața aceea, Chloe o luă într-un scurt tur al insulei. Se înțeleseră tacit să nu se îndepărteze prea mult, pentru a nu a peste un anumit individ. Chloe îi arată Soniei câmpiile cu crini. Era sfârșitul lunii iulie, iar bogăția de culori se întindeau cât vedeai cu ochii. Tufele de oleandru purtau florii roșii, roz și albe, iar

Sonia fu fascinată să vadă lămâi pe crengile copacilor. Spre plăcerea ei, recunoscu flori care creșteau și acasă, ca violetele și narcisele.

— Parcă am fi acasă, într-o zi de vară, comentă ea, numai că florile sunt oarecum mai mari și mai viu colorate decât ale noastre, nu-i așa?

Chloe dădu din cap.

— Din pricina climei, desigur, oftă ea. Le voi simți lipsa, să știi. Nu trece un sezon fără să apară un aranjament ornamental, undeva în grădină. În decembrie, de pildă, mi-e greu să-mi amintesc că în țară poate fi zăpadă și gheață, când mă uit pe fereastră și văd boboci peste tot.

Sonia nu răspunse. Era întristată și ar fi dorit să nu vadă niciodată insula. Dacă nu încurca ea lucrurile, George ar fi putut obține contractul. Apoi își aminti cuvintele lui Chloe despre opoziție și se mai consolă. Oricât de tare îl antipatiza pe Rory Maragal, știa că nu era omul care să se lase influențat de înfățișarea fizică.

Contractul urma să-i revină firmei cu cel mai adecvat proiect pentru necesitățile insulei, cu sau fără „atenții” strecurate în pachet.

Chloe porni din nou mașina și, în timp ce o lua din loc, Sonia întrebă:

— Ce-ai să faci, Chloe, când vei ajunge înapoi acasă.

Concentrându-se asupra drumului, Chloe răspunse:

— Am să mă așez. Sunt sătulă și plictisită de toată goana asta a lui George din loc în loc. Are și el o vârstă... Se găsesc destui oameni tineri și energici care să preia însărcinările astea. Nu-l obligă nimeni să le facă. Dacă nu se elibera locul acela din consiliul de administrație, l-aș fi convins să se liniștească în sfârșit.

O privi scurt pe Sonia, zâmbind.

— Poate că acum o s-o facă. Sosirea ta aici ar fi trebuit să pecetluiască tranzacția.

Apoi, cu o privire piezișă:

— Ia spune-mi, despre ce-ați vorbit ieri, la masă?
George mi-a spus că ai avut un uel verbal cu Rory.

— N-a fost niciun duci verbal! replică Sonia indignată. Ce-a căutat, aia a primit. Nu sunt obișnuită, continuă ea cu demnitate, să fiu catalogată ca indezirabilă, în fața câtorva spectatori curioși.

Chloe încetini mașina, pentru o opri într-un crâng de cedri, după care o privi cu gura căscată.

— Sonia! Doar n-a spus una ca asta!

Sonia îi susținu cu fermitate privirea.

— Altfel, nu știu cum aș putea s-o interpretez.

Cumnata ei amuțise. Luându-și mâinile de pe volan, se întoarse spre Sonia și în sfârșit o întrebă:

— Dar de ce? Trebuie să existe o explicație. Vreau să aud tot ce s-a întâmplat, din momentul când l-ai cunoscut, și tot ce v-ați zis unul altuia. Să nu omiți nimic, auzi ce-ți spun?

Sonia oftă, netezindu-și pe genunchie rochia bleu de in. Fruntea i se încreți, îngândurată, în timp ce-și

reamintea întâlnirea.

— Mare păcat că George nu m-a pus în temă, spuse ea pe un ton de reproș. Aș fi putut cel puțin să fiu pregătită pentru avansurile lui. Nici măcar nu m-a întrebat dacă voiam să iau cina cu el, pur și simplu a presupus să urma să vin, declarând cu un aer măreț că avea să mă ia la urma opt. Pe lângă faptul că mă cam speria, îmi aleg singură partenerii, din principiu, așa că i-am spus că eram ocupată.

Chloe trase adânc aer în piept.

— *ÀFaux pas* numărul unu, oftă ea.

Buzele Soniei se strânseseră, în timp ce-i arunca o privire indignată.

— Bine, și tu ce-ai fi făcut dacă un om complet necunoscut ți-ar fi ordonat să iei cina cu el?

— Îți înțeleg punctul de vedere, draga mea, răspunse Chloe. George ar fi trebuit să te prevină.

Apoi oftă.

— Ținea atât de mult să vă facă cunoștință, încât

nici nu ți-a lăsat timp să-ți despachetezi bagajele înainte de a te arunca în brațele lui Rory.

— În gura lupului, vrei să spui, preciză Sonia pe un ton sumbru.

Cumnata ei zâmbi.

— Acum e cam târziu, dar Rory nu are obiceiul să invite pe nimeni la cină. Așa ceva se întâmplă doarte rar și e considerată a fi o mare cinste.

Sonia părea mulțumită de sine.

— Așa am dedus și eu la masă, murmură ea. Și când mă gândești că i-an aplicat un ācoup de grāce fără să știu, măcar!

O privi apoi cu speranță:

— Deci, într-un fel, l-am insultat, așa e?

Chloe dădu din cap cu gravitate.

— Ei bine, se îmbătoșă Sonia, măcar suntem chit. Nu mă mai simt chiar atât de prost.

— Continuă, murmură Sonia. Presimt să a urmat ceva și mai rău.

Sonia zâmbi, în timp ce relatea incidentul de la masă.

— Genul potrivit, așa a zis! se răsti ea, indignată. A dat foarte clar de înțeles că nu mă consideră ca atare.

Chloe se încruntă.

— Nu are asemenea obiceiuri, Sonia. Cred că mândria lui a suferit o lovitură dureroasă. E un om mândru. Înțelegi, ți-a acordat o onoare de care foarte puțini beneficiază, iar tu, mai mult sau mai puțin, i-ai aruncat-o în față.

Sonia nu regreta deloc.

— Și de unde era să știu eu? Pentru mine, nu era decât un tip care-mi făcea avansuri.

— Continuă, oftă Chloe. Cred că mai sunt și altele de spus.

— Nu mare lucru. Între timp, mă înfuriasem foc. Am spus că nu vreau să-mi trăiesc viața într-un loc unde cei care fac un pas pe-alături sunt pedepsiți cu deportarea. A, și am mai spus ceva și despre oca

insulei.

Lui Chloe îi scăpă un geamăt.

— Nici nu puteai găsi un subiect mai potrivit ca să-l înfurii, se tângui ea. Se mândrește cu îngăduința lui față de răufăcători. Aproape îmi pare rău că nu te-am lăsat să pleci în dimineața asta, mare minune că nu te-a strâns de gât! îi vom face o favoare lui George și n-o să-i spunem, ar face o criză dacă ar auzi ce-ați discutat.

Răsuci cheia de contact.

— Nici nu mă mir că n-a mai primit contractul, oftă ea.

Sonia rămase cu gura căscată.

— Dar el e de vină...! murmură ea. Chiar dacă știam ce-i place și ce nu-i place individului, tot nu m-aș fi slugărit în fața lui. Nu pot să-l sufăr. E prea plin de sine.

Fruntea lui Chloe se încreți.

— Cred că e o trăsătură de familie. Și tatăl lui era la fel, din câte-am auzit. Rory a trebuit să ia hățurile-n

mână când avea optsprezece ani și-i stă în fire să dea ordine. Totuși, o bătu ea pe Sonia pe umăr înainte de a ambreia mașina, acum s-a terminat. Ne putem gândi la plecarea acasă. Oricum, sinceră să fiu, nu cred că George ar fi primit contractul. Există o firmă americană de mare putere care-l va obține aproape cu siguranță, dar nu l-am putut convinge.

— Așa e și normal, mormăi Sonia. Firmele trebuie să obțină contractele pe merit, nu prin pile. Desigur, continuă ea caustic, dacă stăm să ne gândim că avea de-a face cu un Casanova, probabil și-a închipuit că era o idee nemaipomenită, să mă scoată pe interval.

Chloe scoase mașina pe drum.

— Nu poți să-l condamni că a încercat, când are o soră care arată ca tine – și-n plus, și firma americană a folosit aceeași tactică. Fiia antreprenorului e o roșcată fermecătoare. N-a fost necesară nicio muncă de lămurire pentru a înclina balanța în favoarea lor.

— Bravo lui, replică Sonia. Un scalp în plus la

colecție.

Aruncându-i o privire piezișă, Chloe murmură:

— N-a invitat-o la cină.

Sonia înălță din sprâncene.

— Să nu-mi spui că nu i-a dat nicio atenție, fiindcă pur și simplu nu cred!

— Nu tocmai, răspunse Chloe zâmbind. Cred că a fost puțin cam prea ostentativă. A însoțit-o la câteva petreceri, dar nu s-au întâlnit niciodată în doi.

— Acum au timp destul, replică Sonia cu însuflețire. Probabil aștepta să vadă dacă avea mai mult succes cu mine. E inutil să precizăm că a fost dezamăgit, adăugă ea mândră.

* * *

Înseara aceea, Chloe propuse să se ducă la „Sea King”, unul dintre localurile de noapte ale insulei, dar nici George și nici Sonia nu erau prea încântați de idee.

Până la urmă, Chloe îi convinse.

— O să-ți placă, Sonia. Au o muzică superbă, latino-americană.

Își privi soțul.

— Și ție o să-ți facă bine. E timpul să te relaxezi, altfel n-ai face decât să se gândești toată seara la nenorocitul ăla de contract. Așa că insist!

Oftând greu, George se dădu bătut.

— Cum spui tu, draga mea...

Când coborî din mașină, în parcare localului, Sonia auzi sunetul valurilor și porni într-acolo. Chloe și George o urmară, și toți trei se opriră privind golful de dedesubt. Sonia nu-și dăduse seama că se aflau la o asemenea înălțime. Un zid scund delimita parcare, iar dincolo de el licăreau lumini, ca și cum stelele de pe cer s-ar fi reflectat în mare. Sonia oftă. Era o frumusețe. Ar fi fost în stare să stea toată seara în acel loc și să admire priveliștea.

Chloe o luă de braț.

— E foarte frumos, știu, draga mea, dar în curând ai să îngheți. Vino.

Clubul nu era prea mare, însă era foarte select. Sonia privi în jud, pe când picioarele i se afundau în mocheta moale din hol. Parcă s-ar fi aflat într-un mic acvariu. În loc de pereți, îi înconjura o panoramă de pești tropicali de toate culorile, mărimile și formele, lunecând atât de aproape încât părea că puteau fi atinși cu mâna.

Salonul era tot un acvariu, de proporții mult mai mari. Mesele stăteau adunate în pâlcuri de floră tropicală. Chloe porni în frunte, pe urmele chelnerului care-i conducea la masa lor. Sonia, mergând după ea împreună cu George, auzi pe cineva salutându-l, iar George se opri să schimbe câteva vorbe.

Puțin mai în față, Chloe exclamă încet:

— O, nu!

Sonia, care era ocupată să admire plutirea regală a unui pește-înger, o auzi murmurând:

— E și el aici, cu opoziția. Ce-o să se mai bucure George!

Privind pe lângă Chloe, Sonia întâlnește ochii cenușii și cinici ai lui Rory Maragal. La dreapta lui stătea o roșcovană fermecătoare, într-o rochie de catifea albastră cu decolteu en-coeur și mâneci căzute de pe umeri. Sonia îi aruncă o singură privire și-și spuse ușurată că în seara aceea Rory Maragal urma s-o lase în pace. Roșcata era mult mai pe gustul lui. Ochii i se îndreptară spre tânărul așezat în fața ei, care avea părul de aceeași culoare cu al feței; fără îndoială, erau frați. Cvartetul era completat de un bărbat vârstnic, cărunt.

În timp ce se așezau la masă George veni și el, cu o expresie din care se ghicea că-i văzuse pe cei patru. Masa lor se afla la o distanță rezonabilă, iar Sonia, stând cu spatele într-acolo, era parțial camuflată după un grup de plante tropicală.

Melodii latino-americeane fermecătoare înveseleau atmosfera. Mâncarea, când sosi, era delicioasă. Salata

de scoici aleasă de Sonia reprezenta aproape o masă completă în sine; fu urmată de pui creol, într-un sos divin. Tocmai ajunseseră la desert, o Pavlova cu fragi, când Sonia îi văzu pe Rory Maragal și fata cea roșcată trecând pe ringul de dans. Începu să-i urmărească discret. Rory Maragal era un dansator bun. Avea mișcări line și perfect coordonate. Puta un tuxedo imacular, iar pieptarul cu volane al cămășii lila l-ar fi făcut pe oricare alt bărbat să pară efeminat, numai pe el nu.

Sonia observă cum i se făcea loc pe ring, din deferență față de statutul lui social. Emană autocrație din toată ființa. Urmări în speral felul cum își ținea partenera și avu surpriza să vadă că n-o cuprindea strâns, ci doar ca între prieteni. Se întrebă dacă ar fi îndrăznit s-o invite și pe ea la dans. Ochii îi scăpărară. Numai să îndrăznească! Strânse mai tare între degete paharul de vin.

Un glas îl salută pe George, iar Sonia, ridicând privirea, întâlni ochii albaștri ai tânărului de la masa lui

Rory Maragal. Acesta o privi întrebător, iar George făcu prezentările:

— Sonia, el e Kirk Dilson. Ăă... tatăl lui lucrează în același domeniu. Kirk, ea e Sonia, sora mea, a venit în vizită la noi pentru o perioadă...

Lipsa de entuziasm din glasul lui dădea clar de înțeles că nu voia să încurajeze o prietenie între Sonia și Kirk.

În timp ce-i strângea mâna lui Kirk Dilson, Sonia îl studie atentă, plăcându-i ceea ce vedea. Nu era nemaipomenit de chipeș, ceea ce pentru Sonia era un punct în favoarea lui, mai ales dacă-l compara cu Rory Maragal. Avea trăsături armonioase și un zâmbet agreabil, băiețesc. Sonia se simțea mult mai la largul ei cu asemenea oameni. În ochii lui se citea o admirație sinceră, iar când îi ceru lui George permisiunea s-o invite la dans, Sonia consimți fără ezitare.

— Stai mult aici? o întrebă el, vorbind cu accent sudist târăgănat, în timp ce mergeau spre ringul de dans.

— Nu prea mult, răspunse Sonia. Sâmbătă plec în Bahamas.

Lui Kirk îi căzut fața.

— Ghinionul meu...! Oricum, mă gândeam să fac și eu o vizită în Bahamas, adăugă, în timp ce începeau să danseze. Am mai fost acolo, în călătorie de afaceri, cum s-ar spune. Știi, aș fi un ghid foarte bun, se lăudă el, cu speranță.

Sonia nu-și putu stăpâni un zâmbet. Era clar că nu-și pierdea timpul, dar și ea era obișnuită cu așa ceva.

Începu o rumbă, iar Sonia își potrivi pașii după noua melodie. Avea multă experiență pe ringul de dans și dansa excepțional de bine.

Kirk zâmbi.

— Ești o adevărată expertă! o felicită el.

— Ei, chicoti Sonia, îmi plac foarte mult rumbele, atâta tot.

Nici Kirk nu era un începător și, curând, celelalte cupluri din jur le făcură loc, preferând să-i privească.

Sonia, care se simțea extrem de bine, auzi deodată un glas de gheață lângă urechea ei, întrebând tărăgănat:

— S-o lăsăm în seama specialiștilor?

Sonia deveni rigidă; nu era nevoie să se întoarcă pentru a ști cine vorbise. Preferă să se avânte și mai energic la dans. Simplul fapt că-l iritase pe Rory Maragal o stimula.

Între timp, rămăseseră numai ei pe ring. Când dansul luă sfârșit, izbucniră aplauze și cereri de bis. Sonia, trăgându-și respirația, zâmbi, iar Kirk înălță o sprânceană spre ea.

— Dacă vrei, eu sunt dispus, o înștiință el. Ce zici?

Râzând, Sonia clătină din cap.

— Mai târziu, gâfâi ea. Acum vreau să beau ceva rece!

Când ajunseră înapoi la masă, Chloe o privi lung.

— Nu știam că ești o dansatoare atât de bună, spuse ea cu uimire.

George era mândru.

— Întotdeauna a dansat bine, spuse el. La şaisprezece ani mi-a tras o spaimă de moarte, voia să se înscrie într-o trupă.

Sonia îi zâmbi lui Kirk.

— Aşa că, fratele mai mare a pus piciorul în prag, râse ea.

Răspunzându-i la zâmbet, Kirk arătă spre cel de-al patrulea scaun.

— Se poate? întrebă el.

George dădu din cap, cam acru. Se vedea clar că nu-i convenea prezenţa lui Kirk la masă; în fond, Kirk reprezenta opoziţia.

Băutura Soniei sosi. Arăta delicioasă, cu felii de fructe plutind deasupra şi decorând marginile paharului. Când auzi glasul lui Rory Maragal, Sonia se bucură că avea paharul în mâini, astfel încât şi le putea ţine nemişcate.

— Barbara ar vrea să danseze, Kirk, dacă ți-a mai

rămas energie după demonstrația de adineaori.

Chemarea lui autocratică îl făcu pe Kirk să ridice din sprâncene, în timp ce întorcea capul spre el. Câteva secunde, nu păru dispus să respecte ordinul – căci ăera un ordin, își spuse Sonia furioasă. Regreta enorm situația lui Kirk. Probabil că tatăl lui urma să primească acel contract, după cum reieșea din faptul că Rory Maragal lua cina cu ei. Dintr-odată, se simți ușurată. Nu mai avea motive să-și facă griji că-i crea încurcături lui George. Totul se terminase. Nimeni n-o oprea să arunce drept spre Rory Maragal paharul pe care-l ținea în mână, dacă acesta mai lansa vreo insultă.

Kirk se ridică docil, întorcându-se spre Sonia.

— Mă scuți? Când mă cheamă datoria, știi cum e...

Cu un zâmbet cald și ochii plini de înțelegere vizibilă, Sonia răspunse:

— Desigur.

Tânărul se luminează la față.

— Am să mă-ntorc.

Apoi, cu o privire sfidătoare spre Rory Maragal, adăugă:

— Deci să nu pleci, da?

— Mă găsești aici, zâmbi Sonia.

Simțea cât îl înfuria pe Rory Maragal acel schimb plăcut de replici. Refuză cu încăpățânare să se uite la el, concentrându-se asupra câtorva cai de mare care înotau prin acvariul din fața ei. Îi simțea privirea.

— Cred că ești frântă de oboseală, după demonstrație, nu? întrebă el scurt, adresându-i-se ca și cum numai ea ar fi fost prezentă.

George prinse aluzia și o invită pe Chloe la dans. Sonia aruncă o privire rugătoare spre cumnata ei, care rămase în dilemă – dar nu pentru mult timp, căci George o luă de mână, trăgând-o spre ringul de dans.

Buzele Soniei se comprimară strâns, când Rory Maragal se așează lângă ea.

— Nu cred că George e foarte mulțumit de tine,

spuse el onctuos. Știi că te-ai distrat cu opoziția, nu?

Sonia se întrebă dacă să-i arunce băutura în față atunci, sau mai târziu. Refuză în continuare să-l privească, știind că acest lucru îl irita. Îl auzi inspirând scurt, adânc.

— Ți-ai pierdut limba? insistă el. Chiar ești epuizată, nu? E ceva în neregulă cu băutura asta?

Sonia oftă. N-avea niciun rost să-l ignore. Era hotărât să obțină un răspuns, într-un fel sau altul.

— Nu tocmai, răspunse ea cu nepăsare. Mă întrebam numai dacă să-i scot decorațiunile înainte de a ți-o arunca în față.

Remarca el fu urmată de încă o inspirație scurtă și tăioasă. Mâna lui Rory i-o cuprinse pe a sa, în jurul paharului.

— Eu în locul tău n-aș face-o, spuse el încet. Aș putea riposta într-un mod foarte necunovențional. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să-ncerci.

Sonia privi mâna care o acoperea pe a ei. Avea

degete lungi, iar forța strânsorii spunea multe despre caracterul lui Maragal – un om puternic, care nu îngăduia nicio adversitate. Firele de păr negru de pe încheietura mâinii contrastau cu mâneca albă a sacoului.

— Ei? murmură el.

Mâna nu i se clintea din loc. Sonia ridică din umeri.

— Dansăm? o întreabă Rory în continuare, pe ton de conversație.

În sfârșit îl privi, cu gândurile citindu-i-se clar în ochi.

— Nu, mulțumesc, răspunseea.

Degetele lui se strânseseră mai tare.

— Auzi la ea...!

Și, în sfârșit, își retrase mâna.

Sonia spera să plece mai repede. Nu se cuvenea să-și lase atâta timp invitații singuri.

— N-ar trebui să te întorci la prietenii tăi? îl întreabă ea suav. O găsesc absolut fermecătoare pe

roșcată.

Ochii lui o măsurară, cu o licărire pătrunzătoare.

— Geloasă? o întrebă, zâmbind.

Din nou, degetele Soniei strânseseră paharul. Rory privi într-acolo, apoi spre ea.

— Când ești gata, sunt și eu, spuse el nepăsător.

Încet, mâna Soniei se desprinseseră de pahar.

Rory chicoti adânc, gutural.

— Cred că începi să mă cunoști, spuse. Încă puțin timp, și s-ar putea să ajungem la un acord.

Studiindu-și cu atenție inelul, Sonia murmură:

— Atunci, e așa de păcat că plec, nu?

O privi tăios.

— George te expediază înapoi?

Sonia îl privi cu inocență.

— A, nu, nu încă. Fac o vizită în Bahamas. Cred că și acolo are câțiva parteneri de afaceri.

Ochii lui Rory se îngustară. Arătă spre inel.

— Iar respectivul nu are nicio obiecție? mârâi el.

Ochii ei se dilatară iar, cu aceeași expresie nevinovată.

— A, i-am promis că după ce ne căsătorim am să mă las, spuse ea pe un ton confidențial.

Judecând după expresia din ochii lui Rory, Sonia avu mare noroc că în același moment Chloe se întoarse la masă. Rory se ridică în picioare, cu fălcile strânse.

— Acum vă rog să mă scuzați, spuse el rece și porni înapoi spre masa lui, întâlnindu-se pe drum cu George și Kirk.

Tânărul se așeză.

— Phii! Arăta de parcă-i venea să-și roadă unghiile! comentă el, zâmbind. L-a supărat cineva? se interesă în continuare, făcând pe neștiutorul.

Sonia îi zâmbi ironic. Începea să se distreze.

Nici lui George și nici lui Chloe nu le plăcea cum evoluau lucrurile. George își privi semnificativ soția.

— E timpul să facem pași, draga mea, murmură el, adăugând apoi către Kirk: Sonia încă nu s-a obișnuit cu

decalajul de fus orar.

Privindu-l indignată, Sonia își aminti că înainte nici nu se gândise la asta. Iar acum, când în sfârșit începea să se amuze, lui George îi venise să-și joace rolul de frate mai mare.

— Trebuie neapărat? protestă ea. E abia unsprezece, George.

Chloe clătină ușor din cap, semn că și după părerea ei trebuia să plece.

— Altă dată, poate, răspunse hotărât George, chemând ospătarul.

Kirk se grăbi să intervină:

— Aș putea face o propunere? Mi-o lăsați mie pe Sonia în grijă, până mai târziu? Promit s-o aduc nevătămată la orele două punct.

George începea să se înfurie. Sonia cunoștea semnele și-și dădu seama că nu exista nicio speranță. Tocmai se pregătea să refuze oferta lui Kirk, când glasul lui Rory Maragal risipi tăcerea încordată care se lăsase.

— Pleci, George? Tocmai voiam să propun să ne unim forțele.

Privind direct spre Kirk, adăugă:

— E mult mai simplu așa, decât să tot sărim de la o masă la alta.

George ezită. Pe de o parte, nu voia să-l contrazică pe Rory, dar după atitudinea sa atât de hotărâtă din urmă cu câteva momente nu se putea răzgândi prea ușor. Kirk, profitând de ocazie, spuse repede:

— Sonia vrea să mai rămână. M-am oferit să stau eu cu ea.

— Serious? replică rece Rory, privindu-l apoi pe George. Voi avea eu grijă ca totul să fie bine, George. Am s-o aduc cu mașina, în drum spre casă.

Noul aranjament părea să-l mulțumească pe George. Chloe era neliniștită, iar Soniei îi venea să facă moarte de om.

— Nu e nevoie să te deranjezi, domnule Maragal, spuse ea, privindu-l de sus. Kirk s-a oferit deja să mă

conducă acasă.

Apoi adăugă, ca și cum abia atunci i-ar fi venit ideea:

— Totuși, îți mulțumesc.

Rory nici măcar nu se osteni să răspundă.

— Cum spuneam, repetă el calm, am s-o aduc acasă cu bine, George.

George dădu din cap, în timp ce o ajută pe Chloe să-și ia etola. Învinsă, Sonia regreta că nu acceptase hotărârea inițială a lui George. Chloe o privi în ochi, sugerând fără cuvinte că așa-i trebuia, dar îi veni totuși în ajutor.

— Sigur vrei să mai rămâi, draga mea? o întrebă. Aseară ai fost frântă, nu?

Simțind că toți ochii erau ațintiți asupra ei, Sonia fu cât pe ce să se răzgânească, dar expresia lui Rory era atât de provocatoare încât simți că, oricât de mult ar fi vrut, nu mai putea bate în retragere.

— Rămân, spuse ea ferm.

Kirk zâmbi.

— Bravo, fetițo, murmură el. Mai facem o demonstrație?

— N-aș crede, replică înghețat Rory. Mai vor și alții să danseze. Eu în locul tău, m-aș culca pe lauri.

George o luă pe Chloe de braț.

— Ei, atunci, distracție plăcută, le ură el.

Privindu-i cum plecau, Sonia avu senzația că înota singură în mijlocul oceanului, fără vestă de salvare.

Rory o luă de braț.

— Vino la masa mea, îi ordonă el.

Kirk o apucă de celălalt braț.

— Putem sta aici, dacă preferi, spuse, privindu-l încruntat pe Rory.

Sonia se simțea ca un os pentru care se băteau doi câini. Știa ce voia, dar mai știa și că n-avea nicio șansă de reușită.

— Poate-ți scapă, îi spuse rece Rory lui Kirk, dar întâmplător ești invitatul meu.

Sub privirea lui pătrunzătoare, Kirk plecă ochii.

— În regulă, murmură el. Mă gândeam numai la Sonia...

Sonia se pomeni condusă ferm spre masa lui Rory. În timp ce se apropiau, văzu că roșcata îi aștepta cu o expresie deloc primitoare. Bărbatul cel vârstnic se ridică. Se făcură prezentările, iar Sonia fu invitată să se așeze între Rory și Jim Dilson. Ochi albaștri ai Barbarei Dilson îi măsurară scurt rochia, iar Sonia ghici că-i estima prețul în minte. Nu avea nimic cu ea, ba chiar se bucura de prezența ei. Dacă Rory credea că era geloasă, avea să mizeze pe acest lucru, acordându-i atenție în speranța de a o irita pe Sonia. Aceasta spera din toată inima să adopte o asemenea tactică, lăsând-o liberă să savureze restul serii împreună cu Kirk.

Jim Dilson îi zâmbi.

— Mi-a plăcut numărul de dans, spuse el, dar mi-a amintit cât sunt de bătrân.

— Asupra mea a avut tocmai efectul contrar!

replică vesel Kirk.

Tatăl lui își goli paharul și privi spre Rory.

— Te superi dacă cu acum o-ntind, Rory? Am trecut de vârsta nopților albe.

Rory dădu din cap.

— Ne vedem mâine, Jim.

Aceste cuvinte confirmară presupunerea Soniei că cei doi Dilson primiseră contractul. Se simțea ca o trădătoare, stând la aceeași masă cu ei.

— Ai dansat aproape ca o profesionistă, remarcă Barbara, în timp ce tatăl ei pleca. Ești de meserie?

S-ar fi putut exprima mai elegant, își spuse Sonia. Înainte de a găsi o replică potrivită, Rory spuse tărăgănat:

— A, Sonia are o meserie mult mai interesantă, nu-i așa?

Sprâncenele dermatografiate fin ale Barbarei se înălțară.

— Da...? întrebă ea, când după comentariul lui

provocator nu mai urmă nimic. Și nu ne spui și nouă care este, sau e secret?

Din ochii Soniei țâșniră scânteii vrezii. Într-adevăr, nimerise în tabăra inamică. Ei bine, dacă era bâlci, bâlci să fie!

— Sunt ceea ce se numește animatoare profesionistă, răspunse ea calmă, observând că sprâncenele Barbarei se ridicau și mai sus; apoi îi zâmbi dulce lui Rory. Dar mă tem că nu e o profesiune chiar atât de interesantă pe cât pare să creadă domnul Maragal. Există momente când munca mea nu-mi place deloc. Necesitatea de a distra mereu oamenii poate fi epuizantă.

Oftă ostentativ.

— Și, desigur, din când în când avem și ghinionul de a da peste câte ceva care are interpretări proprii despre genul de divertisment pe care-l oferim.

Ar fi dezvoltat subiectul, dacă brațul nu i-ar fi fost prins chiar atunci ca într-o cătușă de fier, în timp ce la

ureche îi răsună glasul tăios al lui Rory:

— Vrei să dansăm?

Și o târî aproape cu forța de pe scaun. Nu slăbi strânsoarea decât când ajunseră pe ring, iar atunci numai în scurtul interval până se alăturară celorlalți dansatori.

Dansul era rapid, iar Sonia nu considera că era cazul ca Rory s-o țină atât de strâns. Când se plânse că ar mai fi vrut și ea să respire din când în când, o strânse și mai tare, trântindu-i capul peste reverul sacoului. Ochii lui o fulgerară cu o privire pătrunzătoare.

— Dacă ajungi în Bahamas întreagă, scrâșni el printre dinți, poți să zici că ai mare noroc, fata mea.

— Nu sunt fata ta! protestă indignată Sonia.

— Vorba bine, aruncă Rory. Nu e nicio invitație, nicio dorință, așa că să nu-ți faci iluzii. Ca animatoare, continuă el rece, ar fi trebuit să înveți să nu le iei pe toate așa, cu titlu personal. Barbara te-ar putea învăța vreo câteva lucruri despre procedurile corecte.

Sonia rămase cu gura căscată. Cine-și permitea să

vorbească...!

— Cred, mârâi ea, că nici omentariile despre inelul meu n-au fost personale, nu?

Rory zâmbi crunt.

— O animatoare logodită, iubito, ar trebui să aibă atâta minte și să nu poarte inelul în deget.

Soniei îi venea să urle. Cu un efort de a-și păstra calmul, murmură:

— Depinde la ce fel de animatoare te gândești, nu-i așa?

— Tocmai, confirmă el încet.

Niciodată în viața ei Sonia nu se bucurase mai mult de sfârșitul unui dans. Fu cât pe ce să se smulgă din strânsoarea lui și, fără a aștepta să vadă dacă o urma, porni înapoi spre Kirk. Era hotărâtă să-l convingă s-o ducă acasă, cu orice preț! Ultima insultă a lui Rory Maragal fusese și cea de pe urmă. Dacă n-o ducea Kirk, avea să ia un taxi.

Rory ajunse la masă imediat în urma ei. Tocmai

începea o nouă melodie, iar Kirk o privi cu speranță. Sonia dădu din cap, iar într-o clipă tânărul fu lângă ea. În timp ce pornea din nou spre ringul de dans, o auzi pe Barbara râzând cam aspru.

— Câtă energie!

Nici nu începuseră bine dansul, când Sonia îl rugă:

— Kirk, vreau să plec, imediat după dansul ăsta.

Mă conduci?

Tânărul o privi surprins.

— Sigur, dacă așa vrei...

— Vreau, confirmă ea categoric. Mă doare capul îngrozitor.

Privindu-i fața înroșită, Kirk o întreabă cu bunăvoință:

— Ai prefera să mergem chiar acum?

Privind înapoi spre masă, Sonia văzu că Rory și Barbara tocmai treceau pe ringul de dans.

— Da, te rog, răspunse ea. Le putem lăsa un mesaj domnului Maragal și surorii tale, nu? N-aș vrea să le

stric seara, adăugă ea pe un ton cam veninos.

Kirk zâmbi.

— Sigur că da.

În timp ce-și lua etola și poșeta, încercând să nu pară prea grăbită, Sonia nu aruncă nicio privire spre dansatori. Nici Kirk nu pierdea vremea și, în câteva minute, Sonia reuși să respire ușurată aerul curat al nopții. De astă dată nu mai zăbovi să admire peisajul.

Kirk o conduse spre o mașină sport parcată chiar lângă intrarea clubului. În timp ce se urca, Sonia își dădu seama că era posibil ca noul ei prieten să nu știe unde locuiau George și Chloe, și nici ea nu se prea pricepea să-l îndrume. Când, însă, Kirk porni fără o vorbă, fu clar că știa, așa că Sonia încercă să se relaxeze.

Totuși, nu-i era deloc ușor. N-avea să se simtă în siguranță până nu intra în casă – și nici chiar atunci, își spuse ea deznădăjduită. Nu se mai putea baza pe George, ca s-o apere, dacă lui Rory Maragal îi venea

ideea să se ia după ei pentru a-i cere să-și prezinte scuzele fiindcă plecase fără să-și ia rămas-bun.

Kirk o conduse până la ușă, dar Sonia nu-l invită în casă. Continua să se simtă urmărită și voia să ajungă cât mai repede în camera ei. Tânărul o întreabă dacă puteau să se mai vadă, menționând că vorbise serios despre călătoria împreună în Bahamas, iar Sonia îi promise că avea să se gândească.

— Te sun mâine, spuse el grăbit, văzând-o că era gata să intre în casă. Poate aranjăm ceva.

Chloe și George fură surprinși s-o vadă revenind atât de devreme. Prudentă, Sonia le spuse că, de fapt, Chloe avusese dreptate. Era într-adevăr obosită. Totuși, se abținu să precizeze cine o adusese acasă.

— Și mă cam doare și capul adăugă ea, înainte ca George să-i poată pune vreo întrebare mai dificilă, așa că mă duc direct la culcare.

Tocmai făcuse duș și se vârase în pat, când auzi niște roți scrâșnind pe alee. Nu avea nevoie de o minte

genială ca să ghicească cine era. Stingând grăbită lumina, trase cuvertura peste ea.

Peste un sfert de oră, îi ajunse la urechi sunetul aceleiași mașini plecând.

— Noapte bună, domnule Maragal, și rămâi cu bine! murmură ea, zâmbind.

Capitolul 3

În dimineața următoare, Sonia se spală și se îmbracă intenționat cât mai încet. Nu putea să-l evite pe George toată ziua, dar știa că nu era deloc bine dispus și spera să scape de el măcar la micul dejun. Când îi auzi mașina plecând, la ora nouă fără ceva, știu că pornise spre birou. Acum, când pierduse contractul, trebuia să înceapă formele de lichidare. Nici ea nu era teribil de încântată, și n-avea chef de predici despre bunele maniere, care n-ar fi putut duce decât la o ceartă cu George, mâhnind-o pe Chloe și creând o tensiune greu

de suportat în cele trei zile rămase până la plecare.

O găsi pe Chloe în sufragerie, privind-o muștrătoare.

— Cum te mai simți cu capul? se interesă aceasta, cu o expresie sceptică.

— Bine, mulțumesc, răspunse Sonia, acceptând o ceașcă de cafea de la ea.

Chloe oftă și puse cafetiera pe masă.

— Bine, hai s-auzim. Presupuns că iar te-ai certat cu Rory.

— În niciun caz! replică Sonia. Cum să te poți certa cu unul ca el? De la un asemenea om nu poți decât să primești ordine și să taci, de parc-ai fi un zombi. Doar e stăpânul, nu?

Începu să-și ungă cu unt o felie de pâine prăjită.

— Am ajuns la concluzia că am fost răsfățată, declară ea indiferentă. Am deprins obiceiul ca bărbații să fie politicoși, și am suferit o trezire la realitate puțin cam dură.

Apoi o privi pe Chloe.

— A fost aseară aici, nu?

Muşcă din pâinea cu unt, mestecând cu înverşunare, şi înghiţi.

— Sub pretextul de a se interesa dacă ajunsesem acasă cu bine, cred...

Chloe făcu o mutră îmbufnată.

— Se poate spune şi așa, murmură ea. Fierbea de furie. La un moment dat, m-am temut să nu se ducă la tine-n dormitor ca să-ţi pretindă scuze.

Sonia nu fu surprinsă decât că fusese cineva în stare să-l oprească.

— Sper, spuse ea glacial, că George a priceput mesajul. Până şi el poate să-şi dea seama cu ce individ fără scrupule voia să mă combine.

Desenând ceva cu degetul pe faţa albă de masă, Chloe răspunse:

— Dar tocmai asta e, Sonia. Nu e deloc lipsit de scrupule. Autocratic, da, mândru, da, dictatorial, îi poţi

reproșa destule, dar nu și că n-ar avea scrupule. Ar trebui să-l cunoști pe George mai bine, de-acum. Contract, ne-contract, nu l-ar fi lăsat nici măcar să se apropie de tine, dacă era o canalie. Suntem aici de peste un an, să știi. George avea un contract pe continent și așa a aflat despre hotelul pe care vrea să-l construiască Rory. Amândoi am avut destul timp la dispoziție ca să-l cunoaștem. În materie de femei e extrem de prudent — curtenitor, galant chiar, cu cele drăguțe, dar cu niciuna nu depășește faza asta. Opinia generală e că-i prea mândru și, dacă se va însura vreodată, mireasa lui va trebui să fie de viță nobilă spaniolă. Și el e pe jumătate spaniol, desigur. Tatăl lui a fost primul care s-a abătut de la tradiție, căsătorindu-se cu o englezoaică.

Se încruntă.

— De-asta nu înțeleg ce l-a apucat.

Apoi o privi lung pe Sonia.

— Cred că a făcut o pasiune pentru tine. Altă explicație nu există pentru comportamentul ăsta

scandalos.

— A, deci recunoști că e scandalos? replică Sonia. Ei, tot e ceva. Cât despre ideea de a se fi îndrăgostit de mine... categoric, nu, draga mea. Ar trebui să cunosc semnele, de-acum. Țsta nu-i un om care să accepte eșecul. Pur și simplu am refuzat să mă prind în jocul admirației, ceea ce l-a cam dezumflat. Problema e, mormăi ea, ștergându-și mâinile cu șervetul, că nu numai admirația o dorește.

Văzând privirea uimită a lui Chloe, dădu din cap cu un aer înțelept.

— În ciuda mărturiei tale despre caracterul lui neprihănit. Din partea lui, nu-s decât o jucărie drăguță oferită în schimbul unor favoruri, și e dispus să se joace – numai că jucăriei nu-i prea arde de joacă! Aia e! Și nu poate să înțeleagă. Chiar mi-a spus că aș putea să iau câteva lecții de arta animatoarelor, de la Barbara Dilson! încheie ea, cu ochii scăpărându-i.

— Artă animatoarelor? îngăimă Chloe, copleșită.

Cu asta ce mai e?

Sonia o privi scurt, apoi zâmbi.

— Am spus că sunt animatoare de meserie, anunță ea amuzată. Eram în tabăra inamică, adu-ți aminte, iar localnicii nu se arătau tocmai prietenoși. Barbara m-a întrebat cu ce mă ocup, pe cel mai politicos ton, desigur. Iar Rory Maragal, distrându-se copios, a făcut aluzie la niște activități subversive, așa că l-am plătit-o cu aceeași monedă.

Îi întinse ceașca lui Chloe, să i-o umple din nou.

— Partea asta a serii mi-a plăcut cel mai mult, încheie ea.

— Nici nu mă mir că a trebuit s-o întinzi, comentă Chloe. Sunt recunscătoare doar că George și cu mine am fost scutiți de spectacol.

— A, nicio grijă, o liniști Sonia. Nu crede nici că sunt sora lui George, așa că nu e nevoie să mă dezmoștenească.

Amestecă în cafea cu lingurița, îngândurată.

— Nu că ar fi surprinzător, avem nume diferite, desigur, și nu semănăm deloc, dar nimeni nu s-a îndoit vreodată de relația noastră de rudenie, nu-i așa?

— Auzi acolo! exclamă Chloe, indignată. Chestia asta o putem lămuri curând. Dacă și-a făcut impresia că-l lucrăm pe la spate, comportamentul lui începe să aibă sens.

O bătu pe Sonia pe dosul mâinii.

— George e de vonă, draga mea, ar fi trebuit să-i explice. Lasă că vorbesc eu cu el.

— Aș prefera să n-o faci, se grăbi Sonia s-o tempereze. Prefer situația așa cum e – ca să pot riposta fără teamă că George va suferi de pe urma represaliilor. După cum cu multă delicatețe s-a exprimat Rory Maragal, m-am fofilat de la îndeplinirea misiunii. Voi continua la fel până sâmbătă. Kirk vrea să ne mai vedem, nici mie nu-mi displace, așa că s-ar putea să-i accept invitația.

În timp ce vorbea, auziră o mașină oprind în fața

casei. Sonia se uită pe fereastră.

— E un Mercedes albastru, spuse ea.

— Rory, îl recunoscui Chloe.

Sonia se repezi spre scară.

— Nu-s acasă, Chloe. N-ai idee unde m-am dus — și nici când am să mă-ntorc. Spune-i că-s cu Kirk. Așa, ar trebui să scăpăm de el, mai șopti ea, în timp ce se făcea nevăzută.

Păru să treacă foarte mult timp până când Sonia auzi mașina plecând și putu îndrăzni să coboare iar în sufragerie.

— S-a dus? întrebă ea intrând.

Ridicând privirea din revista pe care o răsfoia, Chloe se plânse:

— Eu n-am stofă pentru așa ceva. Sunt sigură că nu m-a crezut. Habar n-am să mint credibil.

— I-ai spus că-s în oraș cu Kirk?

— N-am îndrăznit, după cele întâmplare aseară. Nu mi-a plăcut expresia din ochii lui când a pomenit

numele lui.

— Lasă, zâmbi Sonia, nu contează. Bine că s-a dus.

— Da, dar a lăsat o invitație la petrecerea din grădină, pentru toți trei. Azi după-amiază e, se văicări Chloe.

— A apărut cam brusc, nu-i așa? Petrecerea asta din grădină, vreau să zic. Mereu face lucruri la libera inspirație?

Chloe clătină din cap.

— De data asta, nu. Știam de-o bună bucată de vreme. Numai că au avut întâietate problemele din zilele trecute. Rory primește niște V.I.P.-uri de pe continent. E un eveniment anual, vor sta câteva zile.

Vestea o bucură pe Sonia.

— Asta ar trebui să-l țină ocupat, spuse ea. Nu va avea timp să observe dacă sunt și eu prezentă sau nu.

— Punem pariu? întrebă Chloe nefericită.

Sonia se așează, cu privirea pe fereastră.

— Nu mă duc, Chloe, spuse ea. Mi-am dat cuvântul aseară că încă o insultă de la omul ăsta eu nu mai înghit.

Înainte ca femeia cealaltă să poată răspunde sună telefonul. În timp ce Chloe se ridica să răspundă, Sonia murmură:

— S-ar putea să fie Kirk. A zis c-o să mă sune.

Într-adevăr, Kirk era. Sonia luă receptorul din mâna lui Chloe.

— Ce-ți mai face capul? o întrebă el.

— Bine, mulțumesc, răspunse Sonia. Mă durea mai mult din cauza oboselii.

— Deci, vii azi după-amiază la Soya Sands, da?

— Ăă... nu... se eschivă ea. Trebuie să mă odihnesc, și mai am de rezolvat și niște corespondență, adăugă grăbită, negăsind o scuză mai plauzibilă.

— I-auzi, ce păcat... murmură dezamăgit Kirk. Nici eu nu m-aș fi dus, da'... știi cum e...

Sonia știa, ba bine că nu. Simți din nou o undă de

compasiune la adresa lui.

— Sperasem să te văd înainte de a pleca la Hamilton, continuă Kirk. Tata are două posturi de care vrea să se ocupe. Parcă spuneai că pleci sâmbătă, nu?

— Mă tem că da, răspunse Sonia, gândindu-se că tatălui lui Kirk nu-i lipsea perspicacitatea. Cumva, nu credea că numai printr-o pură coincidență Kirk era înlăturat din scenă.

— Cu un dram de noroc, ar trebui să mă întorc până vineri seară, continuă el. Încerci să rămâi liberă, pentru mine? o rugă.

— Am să mă străduiesc, răspunse Sonia.

Puse receptorul la loc în furcă, îngândurată. În minte începuse să-i încolțească o idee. Dacă Kirk nu avea nevoie să aștepte feribotul, ca să plece la Hamilton, ea de ce să-l aștepte? Probabil că avea propriile lui mijloace de transport. Dacă ar fi plecat în aceeași după-amiază? I-ar fi putut spune că se răzgândise. Nu avea altceva de făcut decât să-i ceară s-o ducă pe

continent.

Apoi se încruntă. Desigur, așa ceva l-ar fi pus pe Kirk într-o poziție foarte delicată. Îl nemulțumise deja pe Rory, după cum formia graba cu care tatăl lui îl dădea la o parte din drum. N-ar fi fost corect să i-o ceară.

Chloe, privind-o cu ochi îngustați, întreabă:

— Ce tot coci acolo?

Sonia tresări, apoi își privi cumnata.

— Există și vreo altă cale de a ajunge pe continent în afară de feribot?

— De ce?

— Păi, oftă Sonia, mă gândisem că n-ar strica s-o întind mai repede. După ce plec, lucrurile vor reintra în normal. George știe că nu va primi contractul ăla, așa că n-are niciun rost să mai prelungim agonia, nu?

Chloe stătu câteva momente pe gânduri, apoi, spre surprinderea Soniei, spuse:

— Cred că l-aș putea convinge pe Sonia să te ia.

Face drumul ăsta de câteva ori pe săptămână.

Sonia se luminează la față.

— Ai putea? Ești o scumpă! Când, mâine? întrebă ea, nerăbdătoare.

— Poate, răspunse Chloe. Va veni la Rory azi după-amiază, să dea o mână e ajutor. Am să-l sondez.

Apoi o privi lung pe Sonia.

— Ce zicea Rory că pățesc babele intrigante? întrebă ea abătută. Sper numai să nu greșesc — lui George nu i-ar prii deloc la minele de argint.

Sonia chicoti, îmbrățișând-o.

— Nu faci parte din clasa babelor, iubito, așa că-s sigură că nu vei fi aruncată de pe faleză, la Capul Spaniolului. Cât despre George, se încruntă ea, câteva săptămâni în ocele de argint nu cred c-au să-i strice prea mult!

Fu rândul lui Chloe să zâmbească.

— I-ar prinde bine să mai dea jos din greutate, râse ea.

* * *

La masă, George nu prea vorbi. Părea preocupat, iar Sonia nu făcu nici ea eforturi să-i atragă atenția. Chloe nu spuse nimic despre planurile ei de a decola a doua zi. Aveau timp pentru asta, dacă se putea aranja.

După ce le urmă petrecere plăcută, Sonia oftă ușurată. Avea la dispoziție tot restul zilei. Putea să-și facă de cap – să stea la plajă, sau să se ducă la o plimbare. Trebuie și să se spele pe cap, așa că începu cu asta. Chloe o informase că n-aveau să se întoarcă înainte de miezul nopții. După petrecerea în grădină urma un dans, pe terasele luminate cu lampioane de la Soya Sands.

După vreo oră și ceva, se întoarse acasă și tocmai își punea ceva răcoritor de băut, când auzi clopoțelul de la ușă. Mâna în care ținea paharul îi tresări smucit, vărsând o parte din conținut pe masă. Știa că ar fi trebuit

să răspundă. Danny fusese chemat și el să ajute cu servitul, la Soya Sands. Prevăzătoare, se uită mai întâi pe fereastră. Spre imensa ei ușurare, văzu mașina sport a lui Kirk oprită în fața casei, așa că se duse să deschidă.

— Bună! o salută tânărul. Nu cumva încerci, întâmplător, să eviți pe cineva? întrebă el, cu o licărire în ochi.

Sonia îi aruncă o privire scurtă, pe furiș, apoi zâmbi. Nu era nevoie de nicio altă confirmare.

— Ei bine, continuă Kirk, am stat pe-acolo destul cât să se poată spune că am făcut act de prezență, și pe urmă am șters-o înapoi la tine.

Zâmbi din nou.

— Mă gândeam că s-ar putea să fii singură. Peșterile de cristal nu sunt departe de-aici, ce-ai zice să dăm o fugă până acolo?

Ochii Soniei se luminară. Ce idee excelentă!

Peste câteva minute, stătea lângă Kirk, în mașină. Briza ei mângâia obrazii, umplând-o de recunoștință la

adresa tânărului. Citise despre peșterile de pe insulă într-o broșură, la bordul avionului, și dorea tare mult să le viziteze. Se păruse că trebuia să se lipsească de această plăcere – dar acum, grație lui Kirk, avea s-o vadă măcar pe una dintre ele.

Îl întrebă cât de mult îi plăcea insula, și dacă i-ar fi plăcut să locuiască acolo permanent. Auzind-o, Kirk zâmbi din nou, ștregărește.

— Asta-i o invitație? o tachină el. Ei, iubito, dacă tu ai rămâne aici pe termen nedefinit, zău că m-aș gândi serios!

O privi scurt.

— Chiar ești animatoare? întrebă el pe neașteptate.

Ochii Soniei licăriră.

— Și dacă aș fi? replică ea evaziv.

Kirk îi aruncă o privire, apoi se concentrează din nou asupra drumului.

— Cu cât te plătește George? întrebă el dintr-odată.

Sonia făcu ochii mari, apoi chicoti.

— Insuficient, murmură ea pe un ton răutăcios.

Kirk o mai privi o dată, după care zâmbi și el.

— Ei, s-ar putea să facem ceva cu asta, cine știe...

Peste câteva minute, opri pe un teren viran unde se mai aflau câteva mașini, iar Sonia văzu în fața lor intrarea în peșteri.

După intrară în interiorul semiîntunecat, Kirk o conduse în josul pasajelor de stâncă. Terenul era denivelat, iar Sonia se rezemă recunoscătoare de brațul lui, până când ochii i se deprinseră cu lumina scăzută din grotă. Mai întâi îi atraseră atenția pereții. Străluceau iridescent, pulsati, în lumina cristalelor de o rară frumusețe – albastre, bverzi, violete, amestecate, creând un efect de vasm, pe care-l accentuau formele stranii ale stalactitelor. Ochii ei le urmăriră în jos, până când văzu stalagmitele înălțându-se în calea lor. De o frumusețe proprie, acestea străluceau alb, translucid, ca niște baghete magice.

— Ce frumusețe, Kirk...! șopti ea. Ți mulțumesc că m-ai adus aici.

— Plăcerea e de partea mea, domnișoară, murmură încet Kirk. Când ești gata, mergem mai departe. Asta-i doar prima peșteră.

O luă iar de braț și porniră. Cu cât se aprofundau mai mult în adâncul peșterilor, cu atât de făcea mai frig. Sonia, în costumul ei subțire de in se înfioră, iar Kirk își ceru imediat iertare:

— Scuză-mă, iubito, ar fi trebuit să-ți spun să iei pe tine ceva mai gros. Poftim...

Își scoase blazerul și i-l puse pe umeri.

Căldura hainei era foarte plăcută, dar acum Sonia își făcea griji pentru Kirk. Cămașa lui crem de mătase nu-l prea apăra de aerul rece ca gheața care circula prin caverne.

— Ai să îngheți! exclamă ea.

Kirk râse, cuprinzând-o cu un braț pe după talie.

— Atunci, va trebui să stăm cât mai apropiați, nu-i

așa? murmură el.

Sonia nu era prea sigură și spera că nu interpretase greșit firea dezinvoltă a lui Kirk. Când intrară într-o încăpere mai mică, auzi un sunet de voci și răsuflă ușurată; uitase de prezența celorlalți vizitatori.

— Domnul Dilson, nu-i așa? întrebă o femeie între două vârste, privindu-l atentă pe Kirk.

Acesta tresări, întorcând capul spre ea.

— Doamna Cape? murmură, ca și cum n-ar fi fost prea sigur.

Femeia chicoti afectat.

— Ai nimerit-o din prima, spuse ea.

Urmă rândul Soniei să fie studiată. Faptul că tânărul Dilson o ținea cu brațul pe după mijloc nu trecu neobservat.

— Îți place vizita, domnișoară Wells?

Sonia era la fel de surprinsă cum fusese și Kirk. Nu avea idee cine era femeia aceea, dar răspunse totuși policoasă:

— Foarte mult, mulțumesc.

— Aș fi crezut că vă duceți la petrecerea din grădină, continuă doamna Cape.

Kirk răspunse pe un ton ponderat, deși Sonia simțea că se enervase:

— Am simțit nevoia unei schimbri de peisaj, înțelegeți...

Chicotitul ascuțit al doamnei Cape se auzi din nou.

— Chiar așa, spuse ea amuzată, îndepărtându-se.

Când rămaseră din nou singuri, Kirk o privi pe Sonia cu o expresie amărâtă.

— Pân-aici ne-a fost, spuse el. Tocmai am întâlnit-o pe bârfitoarea insulei. Până diseară, toată lumea o să afle.

Sonia nu era deloc tulburată. Ba chiar, vestea o bucura, mai ales dacă ajungea la urechile unei anumite persoane, dar se întrebă cum avea să-l afecteze pe Kirk.

Parcă ghicindu-i gândurile, acesta îi spuse, zâmbind:

— Eu, unul, am rupt-o-n fericire. Tu?

Sonia ridică din umeri, cu o ușoară strâmbătură. Chicotind, Kirk o strânse scurt în brațe.

— Cred că suntem în aceeași barcă, iubito. Doi bieți oameni neînțeleși, nu-i așa?

După ce vizitară toate camerele peșterii, ieșiră din nou la soare. Sonia clipi puțin din ochi, orbită de lumina puternică. Își scoase de pe umeri blazerul lui Kirk și i-l înapoie.

— Îți mulțumesc.

În timp ce pornea mașina, Kirk remarcă:

— Am putea să ne facem de cap până la capăt, ca să avem o zi plină. Ce zici, te invit la un restaurant?

Pe Sonia n-o încânta deloc ideea. Nu că n-ar fi vrut să ia cina cu Kirk, dar se gândea că și-așa își complicase destul situația.

— Nu crezi că ar fi cazul să te întorci la Soya Sands? întrebă ea. Vreau să spun, tatăl tău dorește contractul acela, nu-i așa? adăugă, cu subînțeles.

— A, sigur, ridică din umeri Kirk, apoi zâmbi. Mi-am pus la punct explicațiile, totul e-n regulă. Îi voi spune lui tata că m-am gândit să țin ocupată artileria grea a opoziției, declară el, aruncându-i o privire piezișă.

Sonia încercă să se arate indignată, dar nu reuși.

— Deci, de-asta m-ai invitat la peșteri, nu?

Kirk apăsă pe accelerator, astfel încât răspunsul abia i se auzi:

— Pe naiba, numai că-mi place să-l enervez pe Maragal. Să-i fi văzut mutra, când George și Chloe au apărut fără tine! Știi ceva, iubito? Aproape că-mi pare rău pentru el – de George vorbesc – e clar c-a dat cu bâta-n baltă.

Îi aruncă Soniei o privire scurtă.

— Cred că te-ai resemnat, mm? Ce-ar fi să vii la noi? Nu ne-ar strica o animatoare care arată ca tine. Ce zici?

Sonia nu știu ce să răspundă. Numai de-ar fi auzit

George aceea invitație!

— Ești foarte amabil, Kirk, se grăbi ea să spună, dar mă simt foarte bine unde mă aflu acum. Știi, întâmplător, sunt sora lui George. E puțin cam complicat, dar mama mea s-a măritat cu tatăl lui George când eu aveam șapte ani și, la fel de întâmplător, am venit aici în vacanță, nu cu alte scopuri.

Sprâncele lui Kirk se înălțară.

— Pe bune?

Sonia dădu din cap.

— Și-atunci, toată povestea aia cu animatoarea a fost o garagață?

— Ei, zâmbi Sonia, am fost provocată, înțelegi...

— I-auzi, i-auzi, murmură el trăgănat, zâmbind.

Cred că te atinge la fel de tare ca pe mine, mm?

Expresia Soniei îi confirmă cuvintele.

Kirk chicoti.

— M-ai făcut fericit, iubito, spuse el. Acum chiar pot să-mi dau drumul!

Sonia nu prea știa cum să interpreteze această afirmație, dar nu era foarte îngrijorată. Putea să se descurce cu Kirk. Cu Rory Maragal nu putea. Nimic mai simplu.

Capitolul 4

Kirk o aduse pe Sonia acasă imediat după miezul nopții. Își petrecuseră toată seara la restaurat, cinând și dansând, iar Sonia se simțise minunat. Kirk avea o companie amuzantă. O singură dată întrecuse măsura, când Sonia însăși îl încurajase, fără să vrea. Se întâmplase după ce ajunseseră înapoi, acasă la George. În timp ce Kirk o conducea spre ușă, Sonia remarcase că ardea numai lumina de pe verandă, semn că George și Chloe încă nu se întorseseră de la Soya Sands. Ținând seama de atitudinea lui George față de prietenia ei cu Kirk, considera că era mai bine să nu se întâlnească; explicațiile despre motivele pentru care fraterniza cu

inamicul puteau să mai aștepte.

Când ajunseră la ușă, îi întinse mâna lui Kirk.

— Îți mulțumesc pentru ziua asta minunată, zâmbi ea. Mi-a plăcut extrem de mult.

Privindu-i mâna întinsă, Kirk zâmbi.

— Asta-i tot ce capăt, iubito? întrebă el.

— Mă rog, îi răspunse ea la zâmbet, cred că o strângere de mână este într-adevăr cam formală.

Întinse obrazul spre el.

— Poți să mă săruți pe obraz, îl informă ea glumeț-înțepată.

Kirk o strânse la piept.

— Mai lua-l-ar dracu' de obraz, murmură el și, spre surprinderea ei, o sărută scurt și apăsă pe gură.

Nu era neplăcut, dar Sonia nu avea intenția de a lăsa lucrurile să scape de sub control. Încercă ușurel să se desprindă din brațele lui.

— Acum trebuie să plec, Kirk.

Tânărul nu-i dădu drumul ci, aplecându-se din

nou, murmură:

— Atunci, doar încă una, pentru drum.

Și iar o sărută. De astă dată, sărutarea fu mai lungă și mai posesivă. Când în sfârșit se retrase, o privi cu sprâncenele ușor înălțate, apoi spuse încet:

— Știi, puișor, chiar că m-aș putea aprinde după tine. Nici nu-s sigur că n-am căzut peste bord.

Dădu s-o tragă din nou spre el, dar Sonia, profitând de scurtul răgaz, se desprinse.

— Gata, Kirk, spuse ea cu hotărâre, nu strica seara. Fii cuminte!

Aceste cuvinte îi smulseră lui Kirk un nou zâmbet, spre marea ușurare a Soniei.

— Bine, iubito, cum vrei tu, spuse el ridicând brațele, chipurile pentru a se preda. Atunci, ne vedem vineri, mm?

Sonia dădu din cap. Se simțea destul de prost și, un moment, se gândi să-i dezvăluie planul ei de a părăsi insula. Dar preferă să n-o facă. Fără îndoială, Kirk s-ar

fi oferit s-o ducă el, iar după cele întâmplăte asta ar fi însemnat să treacă de la o complicație la alta. Vacanța pe care o așteptase cu atâta nerăbdare, își spuse ea exasperată, închizând în sfârșit ușa în urma ei, se vădea mai degrabă ca un curs de asalt pentru infanteria marină!

După ce făcu repede un duș, se duse la culcare. Tocmai se pregătea să stingă lumina, când auzi mașina sosind pe alee. Stinse repede lampa și se ascunse în așternut; Chloe îi putea povesti a doua zi despre petrecere.

Cumnata ei, însă, nu era de aceeași părere. La câteva minute după sosire, lumina din camera Soniei se aprinse, iar Chloe vru să știe dacă era trează.

Sonia se ridică în capul oaselor, cu mișcări greoaie.

— Aproape adormisem... se plânse ea.

Chloe, aruncându-i o privire sardnoică, răspunse:

— Înseamnă că ești frântă de oboseală...

Și adăugă sec:

— Tomai ne-am întâlnit cu Kirk, pe drum. Cred că abia te-a adus acasă, nu?

Sonia oftă, după care dădu din cap. Apoi o privi pe Chloe cu speranță.

— Ai aranjat pentru mâine?

Pe un ton cam posomorât, Chloe răspunse:

— Da – după tot ce s-a întâmplat azi, te-aș duce și cu barca, vâslind personal șapte mile cât ține drumul! Nici George și nici eu nu suntem prea populari, în momentul de față.

O privi lung pe Sonia.

— A trebuit neapărat să pleci în vâjâială cu Kirk, tocmai azi? Parcă ne înțeleseserăm că te odihnești! o acuză ea.

Sonia ridică sprâncenele. Lui Chloe nu-i stătea în fire să se înfurie. Și se părea că petrecerea nu-i plăcuse deloc.

— N-am știut că urma să vină, spuse ea, crede-mă,

Chloe. M-a întrebat dacă aş vrea să văd peşterile de cristal şi i-am răspuns că da.

Apoi adăugă, mai înverşunată:

— Mulţumită lui Rory Maragal, praful s-ar fi ales de toate excursiile mele.

Chloe oftă adânc şi se aşeză pe pat, cu un zâmbet de scuză.

— Iartă-mă, draga mea, nu eşti tu de vină, oftă ea din nou. Numai că am avut o după-amiază îngrozitoare – iar seara n-a fost nici ea mai grozavă. Am şi vrut să plec, dar George a insistat să stăm până la capăt.

Apoi se încruntă.

— Serios, e puţin cam ciudat. Ştie că nu va primi contractul, şi totuşi nu cedează. Nu pot să-l înţeleg.

Sonia îl putea înţelege. N-o lămuri pe Chloe, în schimb îi puse o întrebare care o frământa:

— Şi, de fapt, de unde-ai ştiut că am fost cu Kirk?

Descălţându-se, Chloe scoase un oftat de uşurare şi, în timp ce-şi dezmoţea degetele, răspunse:

— Insula asta e foarte mică, draga mea. Nu mă îndoiesc că Rory ar fi aflat oricum până mâine. N-aș fi vrut decât să nu știe încă de azi. Mai ales după ce George ți-a scuzat absența, spunând că erai obosită, adăugă ea sec. De la scumpa doamnă Cape nmi s-a tras. A fost un ghinion curat că a ales tocmai ziua asta ca să le arate unor vizitatori peșterile, înainte de a veni la petrecerea din grădină.

Dădu din mâini, exasperată.

— Nu-i decât o femeie neghioabă, nu vrea să facă rău nimănui, dar are o voce atât de stridentă...! Rory era la câțiva pași distanță când mi-a spus că tocmai se întâlnise cu tine și cu Kirk la peșteri, și a avut grijă să înrăutățească și mai mult situația, insinuând că păreați să vă comportați foarte intim...

O privi pe Sonia lung.

— Așa a fost?

Sonia se arată indignată.

— În niciun caz! Înghețasem de frig, iar Kirk mi-a

împrumutat blazerul lui, după care ne-am încălzit amândoi sub el.

Pe neașteptate, zâmbi.

— Știi, cred că păream într-adevăr cam intimi, dar nu eram.

— Mă rog, continuă Chloe, orice speranță că Rory nu auzise s-a spulberat curând. Ne-a tratat cu o răceală, pot să spun, înverșunată, pe George și pe mine! Și n-am fost singurii. A primit și tatăl lui Kirk partea lui.

Apoi se ridică, netezindu-și rochia.

— Știi ceva? continuă ea. După ciroul de azi, cred că George are tot atâtea șanse de succes ca Dilsonii. M-am așteptat ca, după ce-am plecat de-acolo, să tune și să fulgere pentru felul cum te-ai purtat, dar n-a scos o vorbă. Ba chiar, părea destul de mulțumit de sine.

Sonia se strecură la loc în așternut.

— Noapte bună, Chloe, spuse ea pe un ton hotărât.

Când Chloe ajunsese la ușă, mai scoase capul de sub pătură doar ca să întrebe:

— Măine, la ce oră?

— La zece jumate, răspunse Chloe. Iar lui George să știi că încă nu i-am spus.

Sonia avu dintr-odată o premoniție.

— Nici să nu-i spui, Chloe. Așteaptă să plecăm. Presimt că s-ar putea să-mi facă greutateți.

Chloe oftă.

— Iar eu presimt că s-ar putea să vin cu tine, mai spuse ea amărâtă și ieși.

* * *

A doua zi dimineată, la ora zece, Sonia avea bagajele făcute. La zece și un sfert, Chloe, după ce-l dusese pe George la birou, o aștepta în mașină. Când Sonia intră, cumnata ei spuse:

— George a vrut să știe de ce aveam nevoie de mașină.

O privi cu o strâmbătură.

— Cîstit, încă vreo câteva săptămîni ca asta și-am să devin cea mai mare mincinoasă din lume! I-am spus că te duc să vezi peisajele.

Răsuci cheia de contact.

— Nu mai vreau decât să uit să-l aduc înapoi, că atunci chiar am dat de belea, încheie ea, oftînd.

— Lasă, o consolă Sonia, după ziua de azi ai să-ți poți reveni la normal.

— Îți mulțumesc pentru bunătate, replică sec Chloe, în timp ce pornea cu mașina pe alee. Sammy a spus că te ia de pe Sawyers Beach. Face drumul ăsta de câteva ori pe săptămîună, ca un fel de curier. O duce bine.

— Îl plătim înainte de plecare, întrebă Sonia, sau când ajung la Hamilton?

— Am avut eu grijă. Se va socoti George cu el, mai târziu.

— După ce se calmează? zâmbi Sonia.

Imediat, însă, văzînd-o pe Chloe că se încrunta,

deveni spășită.

— Tare-aș mai vrea să vii și tu cu mine, Chloe, spuse ea.

Cumnata ei oftă.

— Și eu. Dar, cu toate incertitudinile astea despre acel proiect nenorocit, pur și simplu nu pot să plec. Dacă – și, Dumnezeule, ce mai dacă!

— George, prin cine știe ce minune, în obține, va trebui să se întoarcă la Londra pentru vreo săptămână, ca să pună lucrurile în mișcare și din partea aia, așa că deocamdată trebuie să stau cu el.

* * *

Mașpina se opri lângă o construcție cam dărăpănată. Chloe privi în lungul plajei, încruntându-se.

— Ar trebui să fie aici, spuse ea. Și nu-i văd nici nava... Foarte ciudat.

O femeie localnică voinică ieși din baracă și porni

spre ele, cu um zâmbet lătăreț pe față.

— 'nă-ziua, duduie Denby. Sammy-a plecat acu vreo zece minute. Voiați ceva? întrebă ea jovial.

Chloe o privi surprinsă.

— Dar îi cerusem s-o ducă pe domnișoara Wells pe continent. Ești sigură că a plecat definitiv, Tess?

Femeia dădu cu hotărâre din cap.

— S-a dus. Știu, că l-am ajutat să-ncearce.

Le privi fără să clipească.

— Nu mi-a zis nimica de luat pe cineva cu el...

După ce stătu un moment pe gânduri, Chloe o întrebă:

— În dimineața asta a fost pe la casa cea mare?

Tess dădu din cap.

Ridicând din sprâncene, Chloe se întoarse spre Sonia.

— Vino, draga mea. N-are niciun rost să mai așteptăm.

În timp ce mașina pornea, Sonia o întrebă:

— Crezi c-o fi uitat?

— Poate, răspunse îngândurată Chloe, deși n-aș crede. Vom încerca la Jimmy Hanks. Adică, adăugă ea, privind-o, dacă ești la fel de hotărâtă să pleci azi.

Sonia își țuguie buzele; nu uitase ultima întâlnire cu Rory Maragal.

— Sunt hotărâtă, spuse ea.

Chloe oftă și reveni cu atenția spre șosea.

Peste zece minute, cotiră pe un drum nisipos, spre alt golfuleț. Apropiindu-se de plajă, văzură o ambarcațiune trasă pe nisip, în care un om încărca lăzi.

Când mașina opri, omul se îndreptă, zâmbindu-le în semn de bun-venit. Era bronzat, aproape negru, iar cămașa lui viu colorată o făcu pe Sonia să clipească din ochi. Mai purta un șort jerpelit și o pălărie Panama la fel de irecuperabilă.

O salută pe Chloe, apoi privi cu interes spre Sonia.

— Jimmy, o poți duce pe domnișoara pe continent? îl întrebă Chloe.

Omul rânji, arătându-și dinții pătați de tutum.

— Sigur că da, răspunse el. Acum, domniță?

Chloe dădu scurt din cap, apoi se întoarse spre Sonia.

— Deci tot ai să pleci, spuse ea.

Sonia își luă valiza din mașină și tocmai se pregătea s-o urce la bord, când din goli se auzi motorul unei șalupe.

— Stați un pic, donșoară, mormăi Jimmy, grăbindu-se să-i ia valiza din mână, pentru a o ascunde sub fundul bărcii.

Sonia o privi surprinsă pe Chloe. Aceasta chicoti.

— Paza de coastă, îi explică ea. Jimmy a avut unele probleme cu ei... Nicio grijă, au să treacă mai departe.

O vedetă mare și albă apăru de după marginea golfului. Când trecu prin dreptul lor, un ofițer îl strigă pe Jimmy:

— Stai pe uscat, băiete?

Zâmbind, Jimmy dădu din cap viguros. Omul de la bord răspunse cu același gest, iar vedeta se îndepărtă, dar nu prea mult. În curând se opri, într-un loc de unde se putea vedea perfect tot golful.

Lui Jimmy îi căzu fața. Întoarse capul spre Chloe.

— Nu ține, bombăni el. Tre să stau cuminte, cum a zis amicu’...

Chloe înălță iar sprâncenele.

— Nu-i nimic, Jimmy, nu e vina ta. Altă dată, poate...

Întorcându-se spre Sonia, ridică din umeri și deschise portiera mașinii. Jimmy, cu mișcări laterale ca ale unui crab, scoase valiza din ascunzătoare și, stând cu spatele spre vedeta pazei de coastă, i-o dădu înapoi Soniei.

Cam mirată, fata luă valiza și se așeză în mașină. Chloe porni motorul. După ce plecară, o privi pe Sonia.

— Presimt că cineva ne-a făcut figura.

Sonia se holbă la ea.

— Dar de ce?

Ochii lui Chloe se îngustară.

— Poate mă înșel, dar cred că unii nu vor să pleci.

Ai dreptul la trei încercări casă ghicești cine.

Simțind un junghi de teamă, Sonia exclamă:

— N-ar fi în stare!

— Ba fii sigură că ar fi – și, după câte se pare, a și fost! răspunse Chloe. M-ai auzit când am întrebat-o pe Tess dacă Sammy a fostla casa cea mare, da?

— Da, răspunse încet Sonia.

— Ei bine, continuă Chloe, Sammy nu s-ar duce acolo dacă n-ar fi chemat. „Casa cea mare” este Soya Sands.

— Dar, dar, se bâlbâi Sonia, nimeni nu știa că vreau să plec... Nu, Chloe, e doar o coincidență. Nu știu cum e cu paza de coastă, dar chiar tu ai spus că Jimmy a avut necazuri. Cred că de-asta stau cu ochii pe el.

— Îl supraveghează, da, confirmă Chloe, dar nu atât de strict. Problema lui Jimmy e că nu-i pasă ce

mărfuri transportă. Dacă-l bănuiesc că ticluiește ceva, de obicei un avertisment e de ajuns ca să-l aducă la ordine, nu-i un bandit. În niciun caz nu-l împiedică să iasă în larg, te asigur.

Își miji ochii, concentrându-se.

— Cât despre cine știe și cine nu, se prea poate ca Sammy să-i fi spus cuiva și, cum ziceam, insula asta e foarte mică.

— Și de face tot mai mică de la o clipă la alta, mormăi Sonia posomorâtă.

Bătând-o pe umăr, Chloe spuse:

— Lasă, fetițo, feribotul tot o să plece sâmbătă, iar pe ăla nu-l poate opri nici chiar Rory.

Capitolul 5

Restul zilelor de miercuri și joi trecură fără să le mai deranjeze nimeni. De astă dată, Chloe o duse într-adevăr să vadă peisajele. George încercă să-i

schimbe gândul de a pleca sâmbătă.

— Mai așteaptă o săptămână, spuse el împăciuitor. Pur și simplu, cu Rory ai pornit-o cu stângul.

— Și cine-i de vină? întrebă Sonia. Eu vin aici nevinovată, sperând să savurez câteva săptămâni de vacanță, și mă pomenesc distribuită în rolul principal, pentru afacerile taie. Mă simt ca un miel sacrificat care așteaptă lupul să se repeadă!

George păru lezat.

— Nu știu cum ți-ai format impresia asta despre Rory. Te pot asigura că e un gentleman desăvârșit. Desigur, continuă el ursuz, dacă-l provoci, e firesc să reacționeze.

Apoi oftă.

— Numai dacă te-aș fi așezat lângă mine sau Chloe în ziua aceea, la masă, multe din toate necazurile astea ar fi putut să fie evitate. Recunosc că m-am cam pripit cu prezentările. Trebuia să te las mai întâi să te liniștești, să te adaptezi... În fine, acum e prea târziu.

Dacă te mai invită la vreo petrecere, te-aș ruga să accepți invitația, îi ceru el cu severitate. Și de data asta încearcă să fii mai agreabilă.

Tăcu un moment, parcă lăsându-i timp pentru a-i cântări cuvintele, apoi urmă, cu precauție:

— Cochetez cu ideea de a mă stabili aici — permanent, vreau să zic. Lui Chloe îi place insula la fel de mult ca mie, spuse el, zâmbindu-i soției sale, care-l privea surprinsă. Ei? o întreabă. Îmi tot spui că ar fi timpul să mă mai potolesc. Nici nu mă pot gândi la un loc mai potrivit unde să ne așezăm, ce zici?

Ochii lui Chloe străluciră.

— George! se entuziasmă ea. Dar e o idee minunată!

George, însă, coborî privirea spre coor.

— Desigur, murmură el, obținerea aceluși contract ar fi fost o cale ideală de a-mi încheia activitatea la firmă. Totuși, mai avem de așteptat.

Sonia avea sentimentul neplăcut că încerca să-i

spună ceva și n-avea deloc chef să afle ce anume. Pentru George totul era perfect. Dacă el ar fi fost o blondă de-un metru cincizeci și cinci, cu forme proporționate apetisant, poate că ar fi înțeles și punctul ei de vedere. Se întrebă la ce invitație făcuse aluzie. Pur și simplu nu și-l mai putea imagina pe Rory Maragal lansând încă o asemenea invitație. Disparația lui totală din scenă era, după părerea ei, un semn sigur că-și pierduse inetresul. Și nu credea nici în teoria lui Chloe cum să el o împiedicase să plece de pe insulă. Dacă, însă, dar fi dat o petrecere de rămas-bun pentru ea, ca să-i sărbătorească plecarea, ar fi fost mai credibil. S-ar fi putut chiar s-o petreacă la îmbarcarea pe feribot cu fanfara militară!

Când sosi ziua de vineri, tot fără niciun semn de la stăpânul insulei, necum vreo invitație, Sonia începu să se relaxeze cu adevărat, gândindu-se chiar și la sugestia lui George de a mai rămâne. O însoțise pe Chloe în câteva vizite, iar conversațiile se refereau invariabil și la

Rory Maragal. Spre surprinderea ei, Sonia constatasese că nu era doar popular, ci și foarte respectat. Mai aflase și că Rory își petrecuse ultimele două zile pe continent, cu afaceri, și se întreba dacă deplasarea lui Kirk acolo avea cumva vreo legătură. Era foarte posibil, își sșuse ea, în timp ce-și lua costumul bikini, pregătindu-se pentru plaja de după-amiază. Chloe avea de făcut încă o vizită și o chemase din nou cu ea, dar Soniei nu-i plăcea să se aventureze departe de casă. Știa că Rory Maragal se întorsese și prefera să-l evite. Terasa din spatele casei era un refugiu ideal, Chloe fiind plecată în vizită, iar George, la birou. Indiferent cine suna la telefon sau la ușă, n-avea să-i răspundă nimeni. Danny se dusesese după provizii, iar Sonia nu-și asuma niciun risc.

După ce se asigură că avea la ea toate cele necesare, se întinse cu desfătare în șezlong. Își unse cu loțiune brațele și picioarele, apoi se întoarse pe burtă, desfăcându-și încheietoarea sutienului pentru a se bronză pe spate. Tocmai începea să picotească plăcut,

când un glas spuse:

— Deci, ți-ai adus totuși bikini-ul!

Sonia înțepeni, dezmeticindu-se brusc.

— Nu, nu te ridica, spuse alene Rory Maragal, vizibil amuzat să vadă că nu putea să se miște fără a se expune complet.

Sonia scrâșni din dinți.

— Fratele meu e la birou, iar Chloe, într-o vizită, spuse ea crispată.

— Nu contează, răspunse Rory cu un calm înnebunitor. Pe tine te căutam.

Sonia aruncă o privire spre prosop. Numai de-ar fi putut ajunge cu mâna până acolo!

— Vrei să te ung pe spate? continuă el onctuos. Mă pricep foarte bine la asemenea servicii.

— Nu, mulțumesc, răspunse cu voce de gheață Sonia, prinzându-și sutienul cu ambele mâini lângă trup. De ce mă cauți?

Îl privi cu ochii mijiți. Rory era îmbrăcat sport –

cămașă bej, descheiată la gât, și mantaloni marinărești maro. Trase încă un șezlong alături și se așeză.

Sonia fierbea în sinea ei. Nici măcar nu avea bunul simț de a se întoarce până-și aranja ea ținuta, și nu i-ar fi cerut-o nici pentru tot ceaiul din China! Ceva îi spunea că răspunsul lui n-ar fi fost cel mai convențional.

— Ți se înroșește spatele, observă el. Și e un spate atât de frumos, încât insist.

Îngenunche lângă ea și luă flaconul cu loțiune.

— Să nu-ndrăznești! se răsti Sonia.

— Știi, domnișoară Wells, nu e înțelept să mă sfidezi. Am obiceiul de a răspunde la provocări.

Sonia închise ochii. N-avea nicio șansă să învingă. Se întrebă de ce se mai deranja.

Începu să-i simtă atingerile blânde, mângâietoare, pe spate. Sub tratamentul lui expert, ar fi vrut să se relaxeze, dar nu îndrăznea. Era îngrozitor de stânjenită și extrem de încordată.

— Îți mulțumesc, spuse ea grăbit, sunt sigură că e

de ajuns.

— Nu-ți place? întrebă încet Rory.

Acum, degetele lui mângâietoare făceau mișcări aproape drăgăstoase.

Bătăile inimii Soniei deveniră mai sacadate.

— Nu, răspunse ea cu răsuflarea tăiată, nu-mi place. Te rog, spune-mi pentru ce ai venit să mă vezi, și lasă-mă să-mi continuu plaja.

Rory oftă, dar îi făcu pe plac. Nu mai reveni în șezlongul lui, ci se așeză chiar lângă ea. Iar următorul gest o tulbură și mai mult. Calm, întinse mâinile și-i apucă baretele sutienului, încheindu-le la loc.

— Așa te simți mai bine, nu? Nu vreau să-ți sucești gâtul, murmură el.

Într-adevăr, acum Sonia putea să se miște și o și făcu. Se ridică în capul oaselor, luându-și repede prosopul.

Rory oftă ostentativ.

— Ai un trup atât de frumos. De ce ți-l ascunzi?

Îl privi trufașă.

— Mi-ajunge atâta soare pe ziua de azi, spuse ea cu voce înghețată, dorindu-și ca Rory să treacă mai repede la subiect.

Înălțându-și elocvent sprâncenele, acesta comentă.

— Așadar, chiar pleci sâmbătă?

Sonia nu răspunse, privindu-l numai, cu prudență. Putea să se aștepte la ce urma – invitația asupra căreia o prevenise George. Totuși, se înșela.

— Am aflat de la George să se aștepta să mai stai încă două săptămâni, cel puțin, continuă Rory.

Nici acum, Sonia nu răspunse.

— Vreau să rămâi, urmă el repezit, mai mult pe un ton de comandă decât de invitație.

Buzele Soniei se îndreptară. Dacă Rory ar fi încercat să-și prezinte scuzele pentru comportamentul dinainte, poate s-ar fi gândit să mai rămână; așa, însă, existau toate riscurile ca asemenea situații să se repete.

— Dacă rămâi, îmi dai cuvântul dumitale că n-ai

să mă mai agrezezi? întrebă ea provocator.

Rory îi luă mâna și o ridică la buze. Senzația acestora în palmă îi stârni fiori, și încercă să-și smulgă mâna, însă el refuză să-i dea drumul. Privind-o batjocoritor, răspunse:

— Nu.

— Atunci același este și răspunsul meu, replică rece Sonia, reușind în sfârșit să-și elibereze mâna.

— Încă n-ai plecat. Mare păcat că n-ai reușit miercuri, nu-i așa? comentă el lin.

Sonia trase adânc aer în piept. Așadar, Chloe avusese dreptate. Rory o împiedicase să plece.

— Am auzit că feribotul e mai sigur, spuse ea pe un ton indiferent.

Ochii lui se îngustară, iar Sonia îi simți furia.

— M-am obiceiul să cerșesc compania femeilor, declară el, privind-o de sus.

Se vedea cu ochiul liver. Nici n-ar fi știut cum să înceapă! Era prea mândru.

— Cred că ar trebui să fii onorată, spuse încet Sonia. Iartă-mă că nu arăt.

Rory se înfuriase de-a binelea. Din ochi îi țâșneau văpăi.

— Da, ar trebui să fii onorată!

O apucă de încheietura mâinii, iar Sonia crezu că acea s-o smucească spre el, dar în schimb, Rory făcu un mare efort să-și controleze reflexele, strângând-o doar și mai tare.

Sonia scoase un mic țipăt.

— Hai, scrâșni ea, arată-mi cât ești de puternic! Nici nu mă compar cu tine, la nivel fizic.

— Nici la nivel fizic și nici la nivel mintal, domnișoară Wells, mârâi el.

Îi dădu drumul brusc, iar Sonia se clătină înapoi. După ce o privi un moment printre gene, spuse încet:

— Va veni o vreme când tu ai să-mi cerșești compania.

Sonia se uită lung la el. Nu avu timp să se

gândească la implicațiile ultimelor cuvinte căci, spre ușurarea ei, tocmai atunci apăru Chloe.

— Rory, ce drăguț din partea ta că ai trecut pe la noi! Vrei un ceai? întrebă ea, cu sollicitudine.

Sonia se încruntă. Fusese sigură că Rory era pe punctul să plece. Poate că avea să refuze. Dar speranțele i se spulberară când îl auzi acceptând curtenitor invitația. Chloe plecă să ceară ceaiul. În timp ce o privea îndepărtându-se spre casă, Sonia simți ochii lui Rory ațintiți asupra ei.

— Cred că George te-a informat despre dineul pe care-l dau diseară, nu? întrebă el brusc.

Îl privi lung.

— De fapt, nu, răspunse ea rigid.

— A acceptat, continuă Rory cu glas aspru, și în numele tău. Sper că de data asta nu ți-ai mai făcut alt program.

Își făcuse – cu Kirk, și știa că Rory se gândea și el la Kirk. Își mai amintea și sfatul lui George și tocmai

voia să spună ceva, când Rory o zori:

— Ei?

Scuzându-se în sinea ei față de Kirk, Sonia mormăi că avea să vină. Se consola cu gândul că George urma să se bucure, și că era oricum ultima ei noapte pe insulă.

Chloe se întoarse, urmată de Dannycăe aducea o tavă plină, punând-o pe o măsuță. Atmosfera era cam încordată, iar Chloe, simțind, spuse:

— George trebuie să apară curând. În zilele astea termină mai devreme, nu face decât să lichideze activitățile.

Luând ceașca, Rory îi aruncă o privire scurtă.

— Lichidează? se interesă el. Deci, îi ia locul altcineva?

În timp ce oferea sandvișurile, Chloe zâmbi.

— Acum nu mai e necesar, nu-i așa? replică ea cu falsă veselie.

Rory se încruntă.

— Deci, nu mai vrea contractul?

Chloe îl privi lung, apoi se uită la Sonia, cu surprindere vizibilă. Sonia îl observă atwentă pe Rory.

— Păi el... noi... adică... se bâlbâi Chloe, după care renunță. Ni s-a dat de înțeles că ai acordat contractul unei alte firme, declară ea.

Privirea lui Rory se abătu dinspre Chloe către Sonia.

— Cine v-a dat de înțeles? întrebă el înfumurat.

Chloe îi aruncă Sonia o privire care părea să spună: „Acum e rândul tău”.

— Eu le-am spus, zise rece Sonia. Dacă mai ții minte, mi-ai cerut să-i transmit lui George că nu va primi contractul. Sau cam așa ceva, adăugă ea, aruncând scânteii verzi din ochi. Înainte, tocmai avusesem o experiență cam neplăcută, înțelegi, așa că nu-mi mai amintesc exact cuvintele, dar le-am prins esența.

Ochii lui Rory se îngustară, iar Sonia se bucură de compania lui Chloe.

— Pot să-ți împrăpătez memoria? întrebă el încet. Parcă am spus că nu credeam ca George să primească acel contract. Oricum, continuă el nepăsător, anumite evenimente din ultimele douăzeci și patru de ore au schimbat situația în favoarea lui.

Soniei nu-i plăcea expresia cu care o privea. Spera oare s-o facă să se răzgândească și să rămână, dacă-i oferea lui George contractul?

Chloe o privi uimită, apoi, cu oarecare ușurare, îl văzu pe George apropiindu-se.

— Uite-l și pe George, remarcă ea.

Acesta înainta încet. Se vedea clar că nu era sigur cât îl bucura pe Rory apariția lui. Cu ocazia ultimei întâlniri, relațiile dintre ei fusesea destul de încordate. Rory, însă, rezolvă el însuși dilema.

— Cât de repede te poți apuca de treabă, George? întrebă el, de parcă ar fi discutat despre vreme.

George îl privi cu ochi mari, apoi se reculese și răspunse grăbit:

— Ajunge să-mi spui, și i-am dat drumul.

— Bine, spuse scurt Rory, atunci dați-i drumul.

Se ridică, întorcându-se spre Chloe și Sonia.

— Sunt sigur că ne veți scuza, spuse el, revenind apoi spre George. Ne retragem să discutăm?

Foarte încântat, George îl conduse spre casă, lăsându-se pe Sonia și Chloe să se uite una la alta. În ochii lui Chloe se citea uimirea, iar într-ai Soniei, cinismul.

— Ia te uită...! exclamă Chloe uluită. A primit contractul!

Sonia mai luă o sorbitură de ceai.

— Sper că nu aibă atașae și alte obligații, spuse ea pe un ton amenințător.

Chloe o privi lung.

— În niciun caz! protestă, indignată. George știe asta. Nici nu m-aș aștepta să fie vorba de așa ceva, judecând după cât de urât vă uitați unul la altul când am sosit eu.

Tăcu câteva momente, apoi îi aruncă Soniei o privire șireată.

— Nu se dă bătut prea ușor, nu-i așa? zâmbi ea.

Sonia afișă o mină exasperată.

— Nici eu, replică ea acid. Ai avut dreptate, el m-a împiedicat să plec miercuri.

Ochii lui Chloe străluciră.

— Am știut eu! strigă ea veselă. Ți-a spus-o cu gura lui?

Sonia ridică din umeri.

— Nu chiar cu cuvintele astea.

Și-i reproduse conversația.

După un moment de tăcere îngândurată, singurul comentariu al lui Chloe fu:

— M-hmm...

Sonia nu-i ceru alte explicații.

Capitolul 6

Când Chloe și Sonia ajunseră înapoi în așa, Rory plecase, iar George le spuse, cu oarecare întârziere, despre dineul din seara aceea. Chloe, aruncând o privire neliniștită spre Sonia, remarcă:

— George, e ultima seară a Soniei pe insulă, crezi că ar fi cazul să mergem?

Sprâncenele lui George se înălțară.

— Fată dragă, spuse el exasperat, îți dai seama că am primit contractul, nu-i așa? Nu putem refuza – iar pe Sonia n-o obligă nimeni să plece, așa-i? Cine-o oprește să petreacă în Bahamas câteva zile și să se întoarcă la noi pentru restul vacanței?

O privi pe Sonia.

— Ei, ce zici? Fă-ți damblaua cu Bahamasul și vino înapoi. Oricum, nu e nevoie să te întorci acasă până în septembrie. Amintește-ți că-n următoarele câteva luni voi fi foarte ocupat, făcând naveta la Londra ca să pun lucrurile pe roate, așa că lui Chloe nu i-ar strica puțină companie.

Soniei nu-i trecu prin minte decât mai târziu că ar fi putut să-l menționeze pe logodnicul ei fictiv. Ratase o ocazie ideală de a-l readuce la viață. Oftă, în timp ce se pregătea pentru petrecere.

Tocmai își arunca o ultimă privire critică în oglindă, când apăru Chloe, arătând senzațional, într-o rochie de catifea albă. Cu capul înclinat într-o parte, studie noua pieptănătură a Soniei, care-și împletise părul ca o coroniță în creștet, și rochia de culoare verde marină diafană cu fire de aur ce scliffeau în lumină.

— Mmm, ce bine te prinde, comentă ea. Pe cine vrem să impresionăm? adăugă, cu o licărire în privire.

Sonia o privi în oglindă.

— Întrucât asta va fi categoric ultima mea apariție, anunță ea, încercând să afișeze o expresie înfumurată care nu-i prea reuși, mă simt datoare față de George să țin steagul sus.

— Mai ales dacă e roșu, chicoti Chloe.

Sonia renunță la orice prefăcătorie și izbucni în

râs. Tocmai își prindea la gât un șirag de perle, când Chloe exclamă:

— Stai, așteaptă puțin!

Și ieși în fugă, pentru a reveni triumfătoare peste câteva minute, cu un colier delicat de aur filigranat cu încrustații de jad. Scaase perlele Soniei și le înlocui cu colierul. Făcând un pas înapoi pentru a studia efectul, dădu încet din cap:

— Arăți a o regină, comentă ea.

Apoi, deodată, ochii i se umplură de lacrimi.

— Sonia... n-ai putea să încerci măcar? Îmi vei lipsi îngrozitor.

Buzele Soniei se comprimară. O înțelegea pe Chloe, dar cumnata ei nu avusese parte de avansurile dubioase ale lui Rory Maragal. Încă mai era de părere că Sonia ar fi putut să-l cucerească. Își strâmbă gura într-o grimasă răutăcioasă. Ce faci cu un tigru, când n-ai decât o sfoară? O-ntinzi! Ți asta avea și ea de rând să facă. Oftând, o bătu pe Chloe ușor pe umăr.

— Și mie-mi va fi dor de tine, Chloe. Poate că...

Lăasă fraza în aer. Oricum, atâta ajunse ca să înveselească expresia lui Chloe și porniră amândouă în căutarea lui George.

* * *

În timp ce mergea spre impresionanta intrare de la Soya Sands, Sonia observă doi vulturi mari de piatră erau amplasați de o parte și de alta a treptelor late de piatră care urcau spre casă, ca și cum ar fi stat de strajă. După ce intră, privi în jur, prin holul imens. Nu-și dăduse seama că era o casă atât de veche și de mare. Făclii de piatră, prinse pe lambriurile de lemn, dădeau senzația că tocmai se întorsese în timp, într-un alt secol. Se făcuseră mai eforturi pentru a conserva antichitatea ambianței. Un șemineu imens de piatră era plin cu bușteni. Două săbii erau agățate de-o parte și de alta, lângă un blazon heraldic. Reprezenta un vultur cu

aripile desfăcute și ghearele rezemate pe un scut verde cu auriu.

Sonia se înfioră. Era puțin cam prea mult pentru ea. Chloe o atinse pe raț și o conduse pe scara largă spre o cameră folosită ca garderobă. Acolo nu era decât Barbara Dilson, care-și retușa machiajul.

— Bună, o salută prietenoasă Chloe.

Tânăra răspunse cu o înclinare rece din cap și o privire și mai rece spre Sonia, după care, aranjându-și pentru ultima oară coafura, ieși.

În timp ce-și scotea etola, Chloe întrebă:

— Oare a aflat că George a primit contractul?

Sonia ridică din umeri.

— Ultima dată când ne-am văzut nu era tocmai pusă pe spovedanii, așa că mi-e greu să deduc.

— Sunt gata să pariez că o doare-n cot de latura afacerilor, zâmi Chloe. I s-au aprins călcâiele după Rory și e o fată foarte răsfățată. Eu în locul tău, așa avea grijă să nu cobor scara înaintea ei, adăugea ea alene.

Sonia tocmai se pregătea să comenteze că, începând de-a doua zi, nu se mai punea problema, când își aminti discuția dinainte și preferă să tacă.

Nu era un dineu cu mulți invitați, constată ea când se alătură celorlalți. Erau prezenți numai Dilsonii, Barbara și tatăl ei, George cu Chloe, Sonia și Rory. Ar fi preferat să vină și Kirk, ca să formeze un cuplu cu el. Barbara își exprimase deja clar preferințele, observă ea în timp ce mergea spre micul grup. Se postase lângă Rory, care tocmai le ura bun venit, arătând de parcă ar fi fost la ea acasă.

Domnul Dilson o întreabă pe Sonia dacă mai dansase vreo rumbă interesantă în ultima vreme. Părea bine dispus, în ciuda faptului că pierduse contractul. Îl felicitase pe George pentru succes, iar Sonia îl privea cu mai multă bunăvoință. Era un om care știa să piardă. Observă cu coada ochiului încercările Barbarei de a-l monopoliza pe Rory, la masă. Nu se uita drept la el, o singură dată îi fusese de ajuns, când îl surprinsese

studiind-o fâțiș, în timp ce răspundea absent la o întrebare a Barbarei.

Domnul Dilson discuta despre un subiect care o interesa pe Sonia: viața universitară. Tocmai prezenta argumentele pro și contra univerisăților deschise, iar Sonia răspunse:

— Dar profesorul Inskip susține...

— Auzi, o întrerupe George, ăsta-i logodnicul tău, nu?

Stânjenită, Sonia îl văzu pe Rory oprindu-se din răspunsul pe care-l dădea altei întrebări puse de Barbara, pentru a-i privi lung mâna Noroc că nu uitase să-și pună inelul.

— Ăă... da... murmură ea, grăbindu-se să revină la subiect.

Apoi, Chloe aduse vorba despre istoricul proprietății Soya Sands, un subiect care-i interesa pe toți cei prezenți. Răspunsurile lui Rory, deși adresate lui Chloe, îi dădură Soniei impresia clară că toate acele

informații îi erau destinate numai ei. Oare încerca s-o impresioneze? Dacă da, își pierdea timpul. N-o impresiona decât pe Barbara, care scotea câte un chițait de încântare la fiecare frază a lui.

— După cină am să vă arăt moștenirile de familie, spuse Rory. Sunt foarte mândru de ele. Unele datează din secolul al cincisprezecelea...

Se întrerupse, zâmbindu-i domnului Dilson.

— N-are rost să-mi faceți nicio ofertă pentru vreuna dintre ele, vă cunosc foarte bine hobbyul, dar nu sunt în niciun caz de vânzare. De fapt, continuă el meditativ, ar fi imposibil să li se stabilească vreun preț.

După cafea, Rory își conduse oaspeții prin casă, spre o aripă și mai veche decât clădirea principală, străbătând o cameră plină cu aerme de tot felul, până într-o mică anexă alăturată.

Încăperea era aranjată ca o expoziție. În vitrine plasate în diferite puncte strategice erau expuse porțelanuri delicate și piese fabuloase de sticlă

venețiană. Domnul Dilson era complet fascinat și, mai târziu, când Rory îi chemă spre capătul sălii, abia se lăsă convins să-i urmeze.

Deschizând un seif modern mic, Rory scoase o casetă de bijuterii neagră, de mărime medie. O puse pe o masă de lângă seif, descuind-o cu o cheiță de pe inelul lui cu chei, și scoase din ea mai multă tăvi cu bijuterii scânteietoare, după care începu să ridice diverse piese, ca să le arate mai de aproape.

Sonia era deprimată, convinsă acum nu numai că încerca s-o impresioneze, ci și că se considera capabil s-o cumpere. Totuși, când Rory ridică un pandantiv cu lanț gros de aur, atrăgându-le atenția asupra lui, fu nevoită să-l privească. Era un medaion superb, în formă de vultur, încrustat cu smaralde. În mâna lui Rory, nestematele străluceau, făcând vulturul să pară viu.

— Asta e piesa de rezistență, murmură el.

— Este același vultur de pe blazon, nu-i așa? întrebă Barbara, apoi oftă. Ce frumusețe...!

Rory dădu din cap, luându-și ochii de la pandantiv pentru a privi drept spre Sonia.

— La fel ca înaintașii mei, sunt fermecat de culoarea verde, spuse el încet.

Sonia roși, îndepătrându-și repede privirea. Chiar trebuia să fie atât de ostentativ? se întrebă ea cu furie.

— Nu se zice că verzele le aduce noroc unora? interveni vocea ascutită a Barbarei.

— Maragalilor nu le-a adus decât noroc, replică Rory, continuând s-o privească pe Sonia.

Barbara întinse mâna.

— Pot să-l iau puțin?

Cu pandantivul în mână, se întoarse spre o mică oglindă ovală de lângă ea și dădu să și-l agațe la gât, când glasul ferm al lui Rory o opri.

— Aș prefera să n-o faci. Numai miresele din familia Maragal au acest privilegiu.

Înroșindu-se la față, Sonia îi înapoie pandantivul, murmurând:

— Ce distins...

Ochii, însă, îi dădeau gândurile de gol.

Domnul Dilson tuși nervos, iar George se grăbi să arate altă piesă, întrebând despre trecutul ei.

Chloe atrase atenția Soniei spre un inel mare cu smarald în montură antică de aur masiv.

— Åsta, spuse Rory, observându-le interesul, este inelul de logodnă al neamului Maragal, iar astea, adăugă, ridicând un tripul șirag de perle și smaralde, cu o brățară din aceeași garnitură, de asemenea.

Sonia nu-și putu stăpâni un comentariu:

— Bietele fete, cred că erau încotoșmănite ca niște catâri!

Văzu străfulgerarea de indignare din ochii lui și se grăbi să se concentreze asupra exponatelor de sub sticlă.

Chloe se apropie de ea.

— Iar l-ai înfuriat, îi șopti.

— Știu, răspunse încet Sonia, dar a căutat-o cu lumânarea.

— Ne întoarcem la ceilalți? propuse Rory din spatele lor. Cred că au venit majoritatea invitaților, pentru dansul de după cină.

Urmându-l afară din cameră, George exclamă, arătând cutia rănasă pe masa de lângă seif.

— N-ar trebui să încui toate comorile astea?

Cu o privire înapoi spre casetă, Rory răspunse:

— Mai târziu.

Apoi, uitându-se la George, comentă cu un zâmbet:

— Știi, pot avea încredere în oaspeții mei.

Când ajunseră în salon, în întâmpină un murmur de voci. Vreo duzină de oameni stăteau în gupuri, conversând între ei. Sonia văzu câteva priviri curioase îndreptându-se spre ea, în timp ce-l salutau pe Rory. Nimeni, absolut nimeni, nu îndrăzneă vreodată să i se împotrivească lui Rory Maragal. Nici nu era de mirare că o priveau cu curiozitate.

În timp ce ieșea prin glasvand, Sonia constată că

Rory o urma. O ținea ușor de braț, lucru care o înfuria, iar în urma lor venea Barbara, și mai înfuriată, împreună cu tatăl ei. Cortegiul îl încheia Chloe, destul de temătoare.

— Va să zică, e profesor...? murmură încet Rory.
N-aș zice că e cea mai înțeleaptă alegere, sirena mea.

Sonia strânse din buze. Deodată, îl zări pe Kirk desprinzându-se dintr-un grup de pe terasă, pentru a veni spre ei, cu un zâmbet de bun-sosit pe față. Dădu din cap către Rory, apoi o privi pe Sonia, cu tristețe glumeață.

— Ultima seară, mm? întrebă el.

— Încă n-a plecat, răspunse Rory cu subînțeles.
Sper s-o conving să mai stea un timp.

Kirk se uită la Sonia, apoi din nou la Rory. Ochii i se îngustară.

— Deci, ți-i contramandat călătoria în Bahamas?

Sonia aruncă flăcări din privire. Așadar, crezuse că bijuteriile o puteau face să se răzgândească!

— Nu s-a contramandat nimic, spuse ea rece, reușind să-i zâmbească lui Kirk. Plec mâine dimineață.

Kirk zâmbi.

— Ei, atunci, spuse el tărăgănat, aveți la dispoziție un ghid priceput și binevoitor, domnișoară.

Sonia îl auzi pe Rory trăgând scurt aer în piept și-și simți furia; totuși, când vorbi, în glas nu i se simțea nicio undă de tulburare.

— Nu sunt sigur că logodnicul domnișoarei Wells va fi de acord, să știi, spuse el ponderat.

Kirk se holbă la Sonia, lung. Sonia se încruntă la Rory. Era clar că, deși el nu respecta convențiile, se aștepta la asta din partea lui Kirk.

Barbara, care stătea în spatele lor, comentă cu voce mătăsoasă:

— Ce mai ghinion, Kirk...!

Tânărul își reveni repede și zâmbi.

— Orice bărbat care-și lasă iubita să umble singură prin Caraibe merită s-o piardă.

Apoi, spre Sonia:

— Dacă mi-ai aparține mie, o clipă nu te-aș scăpa din ochi.

— Kirk! exclamă Barbara, prefăcându-se surprinsă. Ai băut prea mult?

Neplăcându-i expresia cu care-l privea Rory pe Kirk, Chloe se grăbi să intervină:

— Sunt sigură că Kirk e doar galant. Logodnicul Soniei n-a putut să vină, probabil se vor întâlni în Bahamas, adăugă ea, părând foarte încântată de inspirația acestei improvizații.

Sonia o privi cu recunoștință.

Chiar atunci începu muzica și, nelăsându-i lui Kirk timp s-o invite pe Sonia la dans, Rory o cuprinse cu brațul de mijloc și o trase pe ring.

Din felul cum o ținea, Sonia își dădu seama că iarăși dăduse cu bâta-n baltă.

— Deci, îți place Kirk Dilson, așa-i? întrebă el printre dinți.

Nu-i răspunse. Era ocupată să-și înfrunte panica pe care acel om i-o provoca invariabil. O ținea prea strâns și o sfredelea cu o privire scăpărătoare.

— Destinde-te, sireno, spuse el aspru. Ești în siguranță, dulăii nu-s departe.

Își dorea să-i poată aplica recomandarea, dar îi era imposibil. Ochii ei se aflau la același nivel cu reverele sacoului lui, așa că se concentrează asupra țesăturii fine a cămășii, întrebându-se dacă era lucrată de mână – orice, numai să nu se gândească la apropierea lui.

Cu mișcări deliberate, Rory își rezemă obrazul pe părul ei.

— Ești foarte frumoasă, murmură el încet.

Această schimbare de atitudine o irita de-a binelea. Îl prefera nervs.

— Și logodnicul tău? întrebă el cu acel glas mângâietor care Soniei nu-i inspira nicio încredere.

Îl privi încruntată, desprinzându-și părul de sub obrazul lui cu o mică smucitură.

— Ce-i cu lodognicul meu? întrebă ea fără chef.

Rory oftă demonstrativ.

— Pentru prima oară sunt de aceeași părere cu Kirk Dilson. Îmi vine cam greu să cred că acel logodnic nu te-ar însoți în vacanță.

O învârti rapid pe loc, în ritmul dansului, iar Sonia fu nevoită să aștepte până-i revenea respirația înainte de a-i răspunde.

— N-a putut să plece, spuse ea.

Știa că era o scuză cusută cu ață albă și-și dorea să nu fi început niciodată povestea aia nenorocită.

Privind-o îndeaproape, Rory spuse încet:

— Cred că, profesor fiind, e un om foarte ocupat. Ai o preferință pentru cărțurari, nu?

După părerea Soniei, era timpul ca dansul să se sfârșească. Muzica părea să se audă mult mai încet, și deodată își dădu seama că, pe nesimțite, Rory o condusesse departe de restul invitaților. Oprirea ei neașteptată coincise cu o mișcare a lui înainte, astfel

încât se ciocni de el, nemaiputându-se opri. Brațele lui o cuprinseseră strâns, în timp ce chicotea.

— Ești nesuferit! șuieră ea, cu bătăile inimii accelerându-i-se îngrijorător. Cum ți-ar plăcea să se poarte cineva așa cu logodnica ta?

— L-aș omorî, anunță calm Rory și, în timp ce Sonia îl privea indignată, îi acoperi buzele cu ale lui.

Pe când gura lui Rory o strivea pe a ei, Sonia își spusese că a doua zi avea oricum să plece. Nu era decât un sărut, nimic nou – și totuși, ăera nou într-un fel anume; toate celelalte sărutări din viața ei făcuseră parte din categoria grupei mari de la grădiniță, cel mult. Simțurile i se învolburau, iar inima ei trădătoare țipa, cerându-i să reacționeze așa cum se cuvenea, să renunțe la orice prudență. Făcu un mare efort de voință, dar până la urmă buzele-i rămaseră reci sub ale lui, iar trupul, deși vâlguit, nu cedă, stând țeapăn. Când îi dădu drumul, Rory o privi cu o furie nemăsurată. Probabil că niciodată nu mai sărutase un zid de piatră.

— Am să-ți schimb numele, spuse el încordat. Crăiasa Zăpezii ți s-ar ptrivi mai bine, nu-i așa? Dar voi topi sloiurile astea de gheață, Crăiasa mea. Te voi face să-l uiți pe profesor.

Întinse o mână, poruncitor.

— Vino, am să te duc înapoi la apărătorii tăi. Cum spuneam, deocamdată ești în siguranță.

Sonia trase aer în piept, adânc, cu recunoștință. Numai de-ar fi știut Rory cum o afectase sărutul lui! Se feliicită în sinea ei pentru că rezistase asaltului.

Întâmpină privirea neliniștită a lui Chloe cu un zâmbet, iar cumnata ei se relaxă. Kirk le ieși în cale.

— Dansul meu, cred, spuse el, privind încruntat spre Rory.

Chloe adoptă din nou poziția conciliatorului.

— Serious, cred că e timpul să plecăm, spuse ea cu fermitate. Sonia mai are unele treburi de făcut, înainte să plece.

Sonia se întrebă dacă zâmbetul ei din urmă cu-o

clipă fusese atât de vesel pe cât ar fi trebuit. Sărutul o zguduise. Oare Chloe ghicise ce se întâmplase?

— Nici măcar un dans de rămas-bun? o rugă Kirk.

Știind că-l enerva pe Rory, Sonia zâmbi.

— Atunci, numai ăsta, acceptă ea.

Observă cum se încorda Rory, alături.

Kirk zâmbi și o luă în brațe. Barbara îl trase pe Roryde mânecă.

— Noi încă n-am danst, Rory! se plânse ea.

Rory îi aruncă o privire ostilă.

— Mai târziu, spuse el repezit. Acum vreau să beau ceva.

Și se îndepărtă.

Kirk strânse mâna Soniei, scurt.

— Înțeleg că n-a prea avut succes, zâmbi el.

— Cum adică? întrebă Sonia cu o expresie inocentă.

— Omul ăsta are niște draci îngrozitori. Nici nu mă mir c-a tratat-o pe Babs cu refuz. Dacă nu ți-e cu

supărare, era și cazul s-o pună cineva la punct. Prea mult și-a făcut toate mendrele cu masculii speciei.

Dădu din cap, gânditor.

— Și Domnia Sa la fel, adăugă el, cu zâmbetul lățindu-i-se. Cred că e mai bine că pleci, iubito. Tipii ca el sunt obișnuiți să le iasă toate pe plac, iar tu ești, pentru el, zâna din vârful pomului de Crăciun – în caz că nu știi.

Sonia încercă să pară indignată.

— Sunt logodită, adu-ți aminte.

— Asta n-o să-l oprească, observă Kirk. Nu-și mai ia ochii de la tine. Cunosc expresia asta, în ochii unui bărbat. Așa că, fugi, fetițo!

O învârti în loc, apoi întrebă:

— Te-ai mai gândit la oferta mea de a-ți arăta locurile prin Bahamas? Nu pot să-ți promit că am să mă comport tot timpul ca un gentleman desăvârșit. Dacă fac un pas pe-alături, mă plesnești doar – ce zici? În caz că apare logodnicul tău, am să mă dau la o parte, ca un

băiat cuminte.

La drept vorbind, Soniei îi plăcea ideea. Kirk avea o companie amuzantă, iar în creier continuau să-i răsune cuvintele lui Rory: „deocamdată ești în siguranță”. Oare ce-o fi vrut să spună cu asta? Insulele Bahamas nu erau prea departe. Intenționa cumva să vină după ea acolo? Ar fi fost în stare. Iar dacă-l lua pe Kirk cu ea, n-avea să fie singură.

— Poți pleca oricând? îl întrebă ea.

Kirk aruncă o privire spre locul unde tatăl lui stătea de vorbă cu Rory – care, observă Sonia cu teamă, îi privea lung, pe sub pleoape.

— Întreabă-l pe taică-meu, răspunse Kirk. După părerea lui, sunt un pierde-vară. Mă tot amenință că-mi taie alocația, dar cred că nu-l lasă inima. Totul e-n regulă până nu întrec măsura, iar acum e destul de important să stau la un loc, adăugă el, cam amărât.

— Crede că din vina ta n-a primit contractul? întrebă Sonia îngrijorată.

Spre ușurarea ei, Kirk zâmbi din nou.

— Contractul ăla era doar o chestiune colaterală, de fapt îl interesează să aibă ocazia de a face o ofertă, două, pentru unele dintre piesele colecției Maragal. De când am venit aici, nici n-a vorbit despre altceva, adăugă el dezgustat.

Sonia începea să înțeleagă calmul cu care acceptase domnul Dilson pierderea contractului.

— Bietul de tine, murmură ea cu compasiune. Știi, cred că nici cu asta nu va avea succes.

Kirk se strâmbă.

— Încearcă să-i spui așa ceva unui colecționar surescitat, iubito. Ți-ai răci gura de pomană. Problema cu tata e că-și închipuie că toate au un preț. Dacă Maragal zice nu, atunci „nu” rămâne. Și-și poate permite să refuze. Tata aleargă după cai verzi pe pereți.

Soniei nu-i scăpă amărăciunea din glasul lui, când se referea la banii lui Rory. Nu încăpea nicio îndoială că-l invidia. Oftă. Era firesc, probabil, mai ales dacă

alocația primită era insuficientă pentru nevoile lui. Bănuia, însă, că necesitățile lui Kirk erau puțin superioare mediei.

— Și-atunci... cum rămâne cu călătoria? întrebă el pe neașteptate.

Sonia clipi din ochi, apoi își aminti. Îi părea rău pentru Kirk. Putea să-și imagineze reacția tatălui său când urma să-și dea seama că n-avea nicio șansă de a-l îndupleca pe Rory. Kirk trebuia să ia distanță, la fel de mult ca ea.

— Foarte bine, spuse. Cu condiția să fii cuminte.

Kirk o învârti de două ori, în succesiune rapidă.

— Yippee!!! chiui el.

Sonia închise ochii. Momentul îi surprinse pe ceilalți, care-i priviră curioși. Kirk, însă, nu făcu decât să le zâmbească.

— E-n regulă, spuse el, suntem bine dispuși și atât.

Sonia avea senzația nepăcută că Rory ghicise

motivul veseliei lui Kirk. Când o conduse înapoi la Chloe, tânărul îi recomandă la ce hotel din Nassau să se cazeze. Spera să ajungă și el, cel târziu duminică dimineața. Până atunci, trebuia să mai rezolve câteva probleme.

George nu fu prea încântat să plece tocmai când se simțea mai bine, dar un ghiont dat pe furiș de Chloe îl convinge.

Își luară rămas-bun, iar Rory îi conduse la mașinm. Sonia, în timp ce se pregătea să se urce, murmură în grabă:

— Mi-a părut bine de cunoștință...

Deodată, simți că Rory o apucase de mână. Trăgând-o spre el, îi șopti încet, astfel încât numai ea să-l audă:

— La revedere, Crăiasa Zăpezii. Ne vom mai întâlni.

Și adăugă ușor:

— Până atunci, vise plăcute.

În drum spre casă, Sonia încercă să-și alunge deprimarea care o cuprinsese. N-avea niciun motiv să se simtă astfel. Probabil o biruise oboseala, altă explicație nu exista. Făcu un efort hotărât să asculte ce anume îl întreba Chloe pe George și constată că-i sugera s-o însoțească și ei pentru o săptămână în Barbara. Acest lucru o mai înveseli puțin. I-ar fi făcut plăcere. Așteptă răspunsul lui George.

— Nu văd de ce n-am merge! spuse el expansiv. Voi avea nevoie de două zile ca să încep organizarea la Londra, dar nu e necesar să plec imediat, cel puțin în următoarele două săptămâni. Rezervă-ne o cameră, Sonia, pentru marți să zicem...

Chloe îi spuse că era un scump, iar restul drumului se desfășură în speculații despre felul cum aveau să-și petreacă săptămâna de vacanță.

Soniei îi trecu prin minte că era posibil ca George să știe despre intențiile lui Kirk de a o vizita. În ciuda aerului său aparent distrat, nu-i scăpau prea multe. Nu

că acum ar mai fi contat prea mult. Obținuse contractul, n-avea niciun motiv de a obiecta față de prezența lui, iar în patru urmau să se simtă mai bine decât în trei.

Capitolul 7

A doua zi dimineată, Chloe o duse pe Sonia în port, să ia feribotul. Pe drum, îi dădu instrucțiuni stricte cu privire la hotelul în care să se cazeze la Nassau, care întâmplător era același cu cel recomandat de Kirk.

— Acum nu mai sunt așa de necăjită că pleci, draga mea, îi spuse ea. Poate-l voi convinge pe George să lungim șederea la două săptămăni, ca să vedem totul în tihnă.

În timp ce intrat în mica parcare de lângă căpitănia portului, unde se afla și casa de bilete, Sonia văzu mașina lui Kirk sosită înaintea lor. Se uită pe rând la toate mașinile parcate. Nu văzu nicăieri un Mercedes. Simți din nou acea undă de tristețe; așadar, Rory nu se

deranjase să vină pentru a-i ura drum-bun. Ridică din umeri, nervoasă. Era efectul atmosferei de pe insulă. O dată ce pleca, avea să vadă din nou lucrurile în perspectivă.

Până coborâra din mașină, apăru și Kirk. La vederea lui, Chloe se cam încruntă, dar își reveni repede și-i surâse, în timp ce Kirk se apropia și lua valiza și mantoul subțire al Soniei, pentru a-i fi mai ușor să-și cumpere biletul.

— Îți mulțumesc, Kirk, zâmbi Chloe. Cum de te-ai trezit așa devreme?

Kirk zâmbi.

— Trebuia să-mi conduc favorita, nu? replică el, pe tonul lui târăgănat.

Chloe se încruntă din nou. Sonia se grăbi să intervină:

— Îți sunt foarte recunoscătoare, Kirk, și-ți mulțumesc.

Privi spre casa de bilete.

— Ei, și-acum, de unde-mi iau biletul ăla?

Nelăsându-i timp lui Chloesă vorbească, Kirk răspunse:

— Pe-aici, domnișoară.

Și o luă de braț, conducând-o spre o ușă.

După ce-și luară rămas-bun, Sonia se îmbarcă pe feribotul care aștepta. Fu ușurată că nici Chloe și nici Kirk nu voiau să rămână până la plecarea vasului. O sărută pe Chloe, îmbrățișând-o, și-i întinse mâna lui Kirk, fără să-i scape expresia îndrăzneată a acestuia. Spera din toată inima ca măcar în fața lui Chloe să se controleze. În ochii lui se ivi un licăr amuzat, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Oricum, nu făcu decât să-i strângă mâna, murmurând încet:

— Pe curând.

După ce urcă pe punte, Sonia se simți dintr-odată singură și nefericită. Privi dincolo de port, spre colinele verzi din spatele acestuia. Deodată, văzu o mașină care sosea cu viteză lângă feribot, chiar când marinarii se

pregăteau să ridice schela. Încă un pasager întârziat, își spuse ea, când observă un bărbat în uniformă albastră coborând din mașină, pentru a urca la bord. Sau, cine știe... cu o asemenea uniformă, putea fi chiar căpitanul. Se uită la ceas și observă surprinsă că era opt și douăzeci și cinci. Plecarea întârziase deja cu cinci minute. Iar schela rămăsese la locul ei, fără ca în jur să se mai întâmple nimic.

Din megafon se auzi un glas:

— Rugăm ca toți pasagerii să se adune pe puntea C.

Sonia privi în jur. Oare aceea era procedura normală? auzind bombănelile și murmurele nedumerite ale celorlalți pasageri, își dădu seama că nu. Îi urmă pe puntea C. și rămase în așteptare, printre valize. Drumul nu dura mult, așa că nu era neobișnuit că bagajele să fie depozitate în cală.

O femeie între două vârste, cu o geantă de voiaj în mână, o privi întrebătoare.

— Oare de ce ne percheziționează?

Sonia înălță din sprâncene.

— N-am idee, răspunse ea. Deci despre asta e vorba, ne percheziționează?

Chiar în fața lor, alt pasager intră într-o cabină.

— Poftim, arată femeia, doar nu s-or fi furat giuvaerurile Domniei Sale, nu? comentă ea, chicotind.

Sonia zâmbi, amuzată și ea. Așa i-ar fi trebuit, după cum se fălise cu ele în seara trecută.

Fu percheziționată ultima. Când intră în cabină, bărbatul pe care-l văzuse urcând pe vas stătea așezat la o masă, cu cascheta alături. Era un chipiu impresionant, iar Sonia se întrebă din ce uniformă făcea parte, a poliției sau a vămii. Omul o privi cu un zâmbet amabil. Avea păr cărunt, tuns perie, și un aer autoritar. Studia lista pasagerilor.

— Numele, vă rog, domnișoară, ceru el, cu un glas profund.

După ce se prezentă, Sonia văzu cum o bifa pe

listă.

Deodată, ofițerul ridică privirea.

— Ați înțeles, presupun, că toți pasagerii sunt percheziționați, spuse el. Azi-noapte au fost furate niște bijuterii, iar proprietarul, în mod firesc, dorește să le recupereze. Toate mijloacele de transport care părăsesc insula sunt cercetate. Ăă... cu permisiunea dumneavoastră? ceru el, întinzând mâna spre valiză.

Sonia i-o dădu.

— Vă rog, îl invită ea indiferentă, încercând să-și stăpânească amuzamentul.

Deci, Rory fusese prădat! Văzu degetele agile ale ofițerului căutând rapid prin valiză, aproape fără să deranjeze conținutul. După ce terină, îi ceru poșeta, cu același aer de scuză, iar Sonia i-o dădu la fel de nepăsătoare. Terminând de căutat și acolo, aruncă o privire spre impermeabilul pe care Sonia îl ținea pe braț. Fata i-l întinse.

Deodată, aerul încrezător i se risipi complet, când

îl văzu scoțând din buzunar o cravată lată, maro cu dungi portocalii. O privi lung. N-o mai văzuse niciodată; George n-ar fi purtat așa ceva, era prea modernă pentru gusturile lui. Holbă ochii când îl văzu pe polițist aruncându-i o privire scurtă, înainte de a despături încet cravata, pentru a-i expune conținutul.

Razele soarelui se reflectară din pandantivul în formă de vultur, care scânteia cu mii de luminițe. Soniei, însă, nu-i ardea să-i admire frumusețea. Amorțită, îl privi pe ofițer cum pune pandantivul pe masă, cu respect, și scotea restul obiectelor. Mai erau acolo un inel cu rubin și o broșă în formă de inimă, tot cu un rubin, înconjurat de perle.

Sonia își regăsi graiul.

— Nu știi...

Înghiți în sec, privind fix bijuteriile ca și cum ar fi sperat să dispară la fel de miraculos pe cât apăruseră.

— Trebuie să mi le fi pus cineva acolo... bâigui ea. N-am idee nici cine, nici când...

Ofițerul o privi cu cinism.

— Am mai auzit asta, domnișoară, spuse el cu tristețe. Niciodată n-au habar cum au ajuns acolo. Vă rog să mă însoțiți la secție.

Nu era o rugămințe, ci un ordin. Sonia, simțind că i se frângea inima, știu că nu putea să-l refuze.

Năucită, îl urmă pe ofițer, debarcând de pe feribot. Încerca să găsească o explicație. Cine, pentru numele lui Dumnezeu, i-ar fi făcut una ca asta? îl revăzu o clipă, în ochiul minții, pe Kirk, luându-i impermeabilul, dar alungă imediat ideea; el nici măcar nu fusese de față la prezentarea bijuteriilor. Și-n plus, ar fi fost ultimul care să săvârșească o asemenea ticăloșie.

Deodată, făcu ochii mari. Cineva ar fi fost în stare de una ca asta! Sigur că da, Rory era făptașul! Nu reușise s-o rețină pe insulă. Nici nu era de mirare că arăta atât de convins c-aveau să se mai reîntâlnească. Prevedea deja felul cum avea să rezolve situația. Urma să mușamalizeze totul. Polițistul acela lucra pentru el,

nu? Era de ajuns să explice că se produsese o greșeală.

Ajunseră la mica secție de poliție a insulei. În timp ce-l urma pe ofițer înăuntru, Sonia se gândi la comentariile ei despre temnița insulei, cu ocazia acelui prânz dezastruos, și-și dori cu ferveare să-și fi ținut gura. Categorie, Rory i-o plătea acum cu înverșunare!

Înăuntru, fu surprinsă să vadă cât de aerisit și modern era interiorul. Observă numai două celule, care păreau foarte confortabile. Paturile aveau păaturi în culori vesele și erau perfect curate. Se întrebă în care dintre ele avea să fie închisă și fu cam dezamăgită când ofițerul o conduse într-o cameră mică din stânga.

— Mă scuzați, spuse el scurt, lăsând-o acolo.

Când auzi ușa încuiată pe dinafară, Sonia înțelese dintr-odată gravitatea situației. Se așeză obosită pe un scaun, în fața unui birou. Deci, aceea era camera de interogatoriu.

Privi în jur. Pereții erau de un alb imaculat. Perdele de dantelă erau agățate la singura fereastră. Cu

excepția unui calendar care făcea reclamă la un hotel din Hamilton, nu mai exista nicio podoabă.

Cam peste zece minute, auzi glasuri și-și îndreptă instinctiv spinarea. Mâinile i se încleștară în poală. Peste câteva minute, o cheie se răsuci în ușă, iar Sonia se pomeni față-n față cu Rory Maragal.

— Bună dimineața, domnișoară Wells, o salută el pe un ton de conversație.

Ochii Soniei scăpărară.

— În picioare! lătră polițistul.

Sonia îl privi lung.

— Nu cred că e necesar, Harvey, spuse Rory. Domnișoara Wells și cu mine ne cunoaștem.

Se uită din nou la Sonia.

— Poți sta jos, spuse el cu mărinimie, ca și cum Sonia ar fi avut altă intenție.

Polițistul scoase cravata și puse conținutul acesteia pe birou. Arucă o privire îngrijorată spre Rory

— Sunt toate aici, domnule?

Sonia văzu buzele lui Rory subțiindu-se în timp ce provea piesele, dar când vorbi, glasul îi era calm. Separă pandantivul de inel și broșă.

— Mai puțin astea două.

Ofițerul tresări.

— Vreți să spuneți că acestea nu sunt proprietatea dumneavoastră? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Zâmbetul lui Rory nu fu plăcut deloc. Sonia privea doar ca o spectatoare curioasă.

— Să zicem că ăau fost, bine? spuse el încet. Dăruite în semn de apreciere pozitivă, s-ar putea spune.

Ofițerul tuși delicat.

Sunetul o smulse pe Sonia din starea ei de detașare. Făcu ochii mari, privindu-l neîncrezătoare pe Rory. Când își regăsi graiul, putu spune numai atât:

— Nu pot să...

— Mă tem că problema a devenit destul de delicată, Harvey, interveni calm Rory. Cred că domnișoara s-a grăbit să atribuie limite prea largi

generozității mele. Poți renunța la orice acuzații. Voi rezolva singur situația.

Văzând că ofițerul ezita adăugă cu blândețe:

— Într-un fel, numai eu sunt de vină. Sunt sigur că domnișoara Wells nu a avut nicio intenție ilegală.

Ofițerul salută.

— Prea bine, domnule.

După ce băgă bijuteriile în buzunar, Rory ridică valiza Soniei.

— Mergem? întrebă el fără intonație.

Dilson îl privi încruntată. Presupunerile ei se adevereau. Ei bine, n-avea să-i meargă. După cum circulau știrile pe insula aceea, Chloe și George urmau să afle în aceeași seară.

În mașină, se așează cât putu de departe de Rory. Comportamentul lui o cam nedumerea. Nu scosese o vorbă și arăta peste măsură de înverșunat. Când trecură pe lângă cotitura care ducea spre casa lui George, Sonia spuse:

— Vreau să-l văd pe fratele meu.

Rory o privi rece.

— Nu cred că te afli în poziția de a avea vreo pretenție, domnișoară Wells.

Tăcu un moment, apoi adăugă:

— Cred că în cele din urmă îmi vei mulțumi că am intervenit pentru dumneata.

Sonia rămase cu gura căscată.

— Cred că ar fi o naivitate să întreb la ce fel de mulțumiri te gândești, răspunse ea tăios.

Rory frână brusc, iar Sonia trebui să se țină strâns de scaun ca să nu fie aruncată în parbriz.

O privi lung, cu ochii ca două frânturi de gheață.

— Să lămurim un lucru, bine? propuse el încet. Nu-mi plac hoții, domnișoară Wells, și mai ales cei care abuzează de încrederea altora. Dacă ești sora lui George, atunci nici nu pot spune cât de rău îmi pare pentru el. Și înțelege un lucru, numai de hatârul lui și al lui Chloe nu te pun sub acuzare. Cât despre plata pe care crezi că o

doresc, nu ți se pare că-ți cam supraestimezi farmecele? continuă el caustic. Ce-a fost ieri, a fost ieri, domnișoară Wells. Oi fi eu ciudat, dar îmi place să mă trezesc dimineața din somn știindu-mi valorile în siguranță.

Sonia se îndreaptă de spate, șocată.

— Și cum le-am furat? întrebă ea, străduindu-se din răputeri să nu urle că era nevinovată. Aseară am fost permanent în văzul tuturor. Ne-ai condus la mașină. La asta n-ai stat să te gândești?

Rory ridică din umeri nepăsător, ca și cum n-ar fi avut nicio importanță, apoi porni motorul.

— Dilson, spuse el cu glas aspru, după care îi aruncă o privire scurtă. Urma să vă întâlniți la Nassau, nu-i așa?

Sonia rămase cu gura căscată.

— Dar e ridicol! Kirk nu le-ar fi putut lua, nu mai mult decât mine. N-ai absolut nicio dovadă. Cineva le-a pus în buzunarul mabntoului meu. Și, mai mult, continuă ea cu înverșunare, am crezut că dumneata ai

făcut-o!

Când vorbi, glasul lui Rory suna mătăsos.

— După cum am precizat deja, se pare că trăiești sub o impresie falsă. Mă interesai, într-adevăr, nu neg. Dar nu mă interesau chiar atât de mult. Știi, lăsând la o parte pandantivul, te-ai fi putut aranja foarte bine.

Luă o curbă, în viteză. Sonia se albi la față, dar nu spuse nimic.

— Te-am reperat, să știi, continuă el. Ești o mare prefăcută, nu-i așa? Speriată să nu te încurci cu nimeni. Așa se explică panica din momentul când ai dat de un om căruia nu puteai să-i faci față. Câți amărâți joci pe degete?

Acceleră.

— Și logodnicul ăsta al dumitale... Nici el nu există, așa-i? Doar o invenție utilă, ca să ții lupii la distanță. Ei bine, ai aici un lup pe care poți să-l tai de pe listă. Ieri, după ce te-am sărutat, mi-am dat seama că nu ești decât o păpușă de porțelan. Nu, domnișoară Wells,

nu eu ți-am strecurat bijuteriile. Prefer femeile adevărate.

Sonia rămase cu privirea drept înainte. Avea obraji roșii și, spre oroarea ei, simțea cum ochii i se umpleau de lacrimi. Rory spusese adevărul, iar aceasta o duruse. Rănise bărbați – fără voie, fără să se gândească, dar îi rănise. Se gândi la Arnold. Își înghiți lacrimile.

Mașina ajunse la Soya Sands. Rory îi făcu semn să coboare, iar Sonia se supuse, oprindu-se nesigură pe alee, cu o privire obosită spre el. Ce urma? Avea s-o lase să plece înapoi la George și Chloe?

Rory îi indică să urce înaintea lui pe treptele casei.

Un moment, Sonia ezită.

— Fii liniștită, spuse el tărăgănat, n-ai să rămâi mult timp aici. Numai oaspeții și cunoștințele de încredere pot locui sub acest acoperiș.

Îl fulgeră din privire, iar Rory râse.

— Nu-ți place că ai fost demascată, așa-i? Mai ales una ca dumneata obișnuită numai cu adorația.

O așteptă să i-o ia înainte, apoi o urmă până în hol. Acolo, deschise ușa unei camere și-i făcu semn cu capul să intre. În sfârșit, închise ușa, o încuie și plecă.

Sonia rămase în mijlocul camerei, privind fără plăcere la tapițeria bogată a fotoliilor și a draperiilor. Locul acela îi era atât de dezagreabil, la fel ca proprietarul, încât n-avea de gând nici măcar să se așeze pe un scaun.

După vreo cincisprezece minute, Rory reveni. O găsi în aceeași poziție.

— Poți să stai jos, spuse el autoritar.

Sonia îi ignoră ordinul.

— Vreau să-l văd pe George, spuse ea calmă.

Rory se duse la un birou, scoase dintr-un sertar o coală de hârtie și se așeză.

— Toate la timpul lor, răspunse el. Mai întâi, am nevoie de câteva fapte.

O privi iritat cum continua să stea în picioare, în fața lui.

— Stai jos, insistă el aspru, și nu mai face pe nevinovata. Ai fost prinsă cu mâța-n sac, cum se spun. Mai bine acceptă faptele și fii mulțumită că nu te-am trimis pe continent, să ai de-a face cu legea.

— Aș fi preferat asta, declară Sonia printre dinți.

Ochii lui se îngustară, măsurând-o cu privirea, iar Sonia simți o undă de panică; nu-i plăcea deloc acea expresie.

— Nu-mi pune prea mult răbdarea la încercare, spuse el încet. Au existat femei biciuite pentru fapte mai puțin grave. Și-acum, ai de gând să stai jos, sau trebuie să te așez cu forța?

Sonia rămase în picioare, continuând să-l privească sfidător.

Ridicându-se, Rory o smuci spre un scaun din fața biroului.

— O singură mișcare să faci, spuse el crunt, și vei afla pe pielea ta ce-nseamnă biciul.

Sonia nu se mai putea mișca – nu mai putea face

nimic. Renunță să mai lupte. Oricum era în pierdere.

— Te numești Sonia Wells? întrebă sec Rory, cu glasul lipsit de orice emoție. Ajunge să spui da sau nu.

Apoi, mai aspru:

— Aș prefera să te uiți la mine când îmi răspunzi.

— Mă numesc Sonia Wells, repetă ea, cu o voce la fel de inexpressivă.

— Vârsta și ocupația.

Nu-i mai păsa. Își declară vârsta și spuse că era la universitate, unde studia fizica.

— Și te afli aici în vizită la fratele dumitale, George Denby?

— Sunt în vizită la fratele meu, repetă ea.

Rory tăcu un moment, iar Sonia îl văzu privind-o fix, în așteptare.

— Ești acuzată de... în fine, putem trece peste detalii, cred. Acuzata pledează nevinovată.

Notă acest lucru, apoi ridică brusc ochii spre ea, întrebând:

— Sau ai prefera să-ți schimbi pledoaria în vinovată și să scutești personalul meu administrativ de o mare pierdere de vreme?

Privirea Soniei era suficient de grăitoare.

— Încercând să-mi dovedesc nevinovăția? întrebă ea usturător. Nu te învinuiesc pentru că nu încerci să-mi exonerezi numele, așa toate se leagă perfect, nu?

Rory o privi de parcă ar fi fost gata s-o omoare.

— Crede-mă, domnișoară Wells, e foarte bine că între noi se află un birou, scrâșni el printre dinți. Ancheta va continua până când vinovăția sau nevinovăția dumatăle va fi dovedită, în pofida tuturor aparențelor. Între timp, vei fi ținută sub supraveghere.

Sonia se simți cuprinsă de ușurare. Avea să se întoarcă la George și Chloe.

— Te voi trimite la Mainsprings, adăugă el.

Îl privi lung.

— Unde?

Rory îi susținu rece privirea.

— E o stațiune de vacanță, în cealaltă parte a insulei. Se va găsi de lucru pentru dumneata.

Ochii verzi ai Soniei se dilată, neîncrezători.

— Ai spus stațiune de vacanță, sau lagăr de concentrare?

Rory se ridică brusc, iar mâinile Soniei se încheștară. De data asta era clar că avea s-o strângă de gât! Totuși, după ce trase adânc aer în piept, se așază la loc.

— Dacă nevinovăția dumatăle va fi dovedită, continuă el imperturbabil, vei primi compensații depline.

Se aplecă înainte, cu un zâmbet deloc plăcut.

— Și, de asemenea, s-ar putea să primești vulturul de smarald.

O ademenea, dar Sonia refuză să muște momeala. Era dovada că o credea vinovată, fără putință de tăgadă.

Apoi, Rory se ridică iar în picioare.

— Ești gata? întrebă el rece.

— Când îl voi vedea pe George?

— Când am să spun eu! răspunse el răstit. Dacă la Mainsprings ești cuminte, poate peste vreo zi.

Soniei îi venea să-l scuipe. Totuși, nu făcu decât să se ridice și, cu capul sus, îl urmă la mașină.

Capitolul 8

Insula, își dădu seama Sonia, era mai mare decât crezuse. Drumul dură cam o jumătate de oră. Apariția stațiunii de vacanță o luă prin surprindere. Era de-a dreptul luxoasă. Înainte de a coti spre clădirea principală, care arăta mai mult ca un hotel exclusivist decât ca o tabără turistică, Sonia zări jos o plajă și se întrebă dacă pe-acolo existau și alte peșteri. Oare toți cei care-l nemulțumeau pe Domnia Sa ajungeau acolo, la muncă forțată? Menționase, cândva, niște mine de argint. De fapt, se referise la Mainsprings.

Rory o conduse spre recepție, în salaturile

respectuoase ale angajaților. Intră în biroul administratorului, ținându-i ușor o mână pe braț. Sonia știa că, la cea mai mică împotrivire, ar fi strâns-o ca într-o cătușă.

După ce o lăasă în birou, plecă spunând scurt:

— Așteaptă aici până vine cineva să te ia.

De astă dată nu mai încuie ușa. Reveni curând, însoțit de un bărbat scund și durduliu, între două vârste.

— Ea e domnișoara Wells, Gerald, spuse. Află ce poate să facă. Dacă refuză să coopereze, mă anunți.

După această prezentare sumară, trânti ușa, lăsând-o pe Sonia cu privirea pe urmele lui.

— Aveți experiență? întrebă vesel administratorul.

— Zero, replică Sonia, întrebându-se dacă știa pentru ce ajunsese acolo.

Următoarele lui cuvinte dovediră că știa.

— Mă rog, i-ați putea supraveghea pe copiii din piscină? Cam ducem lipsă de oameni în raionul sportiv, pentru moment.

Sonia se gândi câteva momente. Știa să înoate. Nu era o campioană, dar se pricepea destul de bine pentru a avea grijă de copii. Dădu din cap.

Gerald o privi fix.

— Trebuie să respectați câteva reguli, spuse el rar. Nicio relație cu vizitatorii, cu excepția celor profesionale, înțelegeți? Stingerea la unsprezece, și respectarea strictă a orelor de masă. Când sunteți liberă, aveți la dispoziție o secție de recreere. Veți locui în incinta stațiunii. Aveți dreptul la vizite, o jumătate de oră pe săptămână. Întrebări?

Sonia clipi din ochi. Era într-adevăr un lagăr de concentrare! Dar ce mai lagăr dichisit! Clătină încet din cap, apoi își aminti de George și Chloe.

— Când pot primi prima vizită? întrebă ea.

— Va trebui să așteptăm până spune domnul Maragal, răspunse administratorul, apoi apăsă pe butonul unei sonerii de lângă ușă.

Peste câteva minute, se auzi o bătaie în ușă și

apăru o cucoană vârstnică, scundă. Arăta ca o mătușă nemăritată. Bretonul ei cărunț, cărlionțat, și părul coafat permanent cu bucle mici, îi stăteau prinse sub o plasă. Purta o uniformă verde cu mâneci lungi, având guler gen Peter Pan și manșete albe.

— Maisie, du-o pe domnișoara Wells la...

Aruncă privirea spre o hartă de pe perete.

— ... numărul douăzeci și cinci. Arată-i ce și cum.

E însărcinată cu supravegherea copiilor de la piscină.

Ochii mici și negri ai lui Maisie săgetară de la administrator la Sonia.

— Am înțeles, răspunse ea și-i deschise Soniei ușa, făcându-i semn s-o urmeze.

După ce se îndepărtară, se întoarse spre ea.

— Tu pentru ce-ai ajuns aici, rățușco? o întrebă.

Sonia nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— Și dumneata ești liberă condiționat? întrebă ea.

Maisie zâmbi la rândul ei.

— Toți suntem. Mai puțin domnul Parks, care-i

administratorul.

Ridică din umeri, cu o mișcare exagerată.

— Sigur, trebuie să fie și cineva cinstit care să tragă sforile, nu-i așa?

— Și pentru ce te-au umflat? întrebă Sonia curioasă.

Pe buzele lui Maisie apăru un nou zâmbet știrb.

— Șterpelit din magazine, spuse ea. Când văd toate frumusețile alea de-acolo, nu-mi mai pot ține mâinile acasă.

Oftă, privind-o cu interes.

— Da tu?

Sonia nu avea niciun motiv s-o ia pe ocolite.

— A, eu am încercat să salt Bijuteriile Coroanei, răspunse ea cu nepăsare.

Maisie se opri ca trăsniță, uitându-se lung la ea. În ochi i se ivi respectul.

— Nu mai spune...

Sonia dădu din cap.

— M-au prins la feribot.

Femeia rămase cu gura căscată.

— Nici chiar Joshua n-a ajuns pe culmile astea, spuse ea cu pioșenie. Stai numai să dau de veste! Vei fi bine îngrijită.

Sonia nu era prea sigură la ce să se aștepte, dar spera să fie o promisiune de bun augur.

În drum spre partea din spate a clădirii, văzu în jur o mulțime de uniforme verzi.

— Toți sunt condiționat? întrebă ea.

Maisie dădu din cap, după care preciză:

— Mă rog, majoritatea vin condiționat și pe urmă rămân. Uite, Joshua, de pildă. A petrecut pe insulă mai mult timp decât oricine. Când i-a trecut termenul, s-a rătăcit și a implorat să-l primească înapoi. La fel și eu. Sunt aici de șapte ani. Și tot aici îmi sunt toți prietenii. Nici n-am curaj să plec. Știu că i-ar m-aș apuca de vechile năravuri. Domnul Maragal m-a prevenit că, dacă mai sunt prinsă o dată, o să mă trimită pe continent. Și

nu risc, dacă-nțelegi ce vreau să zic. Leafa e bună, mâncăm aproape la fel ca vizitatorii și mai primim și bacșișuri.

Sonia o privi lung.

— Dar nu se teme nimeni că ar putea dispărea bunurile de valoare ale clienților?

Clătinând din cap cu energie, Maisie răspunse:

— Niciunul din nou nu s-ar atinge de nimic de-ale lor.

Apoi, privind-o pătrunzător:

— Și nu care cumva să cazii în ispită. Atunci, continentul te mănâncă. Domnul Maragal află întotdeauna. Un băiat a-ncercat odată, da nu i-a mers. A luat trei ani la pușcărie, pe continent. Nu, dacă joci cinstit cu domnul Maragal, și el joacă cinstit cu tine. Nu face să i te pui de-a curmezișul.

Buzele Soniei se crispară. Ar fi vrut să aibă aceeași încredere în Rory Maragal. Cu ea nu jucase tocmai cinstit.

Camera repartizată era luminoasă și mobilată nu luxos, dar cu toate cele necesare. Își despachetă valiza, sub privirile interesate ale lui Maisie.

— Frumoase lucruri ai aici, Sonia, remarcă ea. Și vorbești frumos, a primit o educație aleasă, pun pariu. Cum te-ai luat-o pe căi greșite?

Buzele Soniei se răsfrânseră răutăcios.

— S-a întâmplat... răspunse ea.

Bătrâna oftă.

— Înțeleg ce vrei să zici. Eu am venit cu-o familie din Noua Zeelandă. Nici n-aș fi putut cere o slujbă mai bună – și, ce-am făcut? I-am făcut de răs, asta am făcut. Niciodată nu mai văzusem supermarketuri, aveam impresia că toate lucrurile alea parc-ar fi cerut să le iei. Parfumurile și săpunurile, astea mi-au venit de hac.

După un moment, se luminează la față.

— Dacă nu ți-e cu supărare, acum mi-e mai bine aici. Șeful meu a murit, așa c-aș fi rămas fără slujbă, dacă nu aveam atâta noroc cu asta.

Când Sonia termină de despachetat, Maisie o chemă să-i aleagă o uniformă.

— O să-ți vină bine, spuse ea, cu ochii ăștia verzi ai tăi. Niciodată n-am mai văzut pe cineva cu ochii verzi. Poți să vezi pe-ntuneric? întrebă ea curioasă.

— N-am încercat niciodată, zâmbi Sonia.

Găsiră o uniformă suficient de potrivită cu măsurile ei ca să arate prezentabil.

— Fii atentă la craii din stațiune, o sfătui Maisie. Unii cred că, dac-au plătit pentru două săptămâni, au cumpărat și personalul. Dacă ai probleme, îi raportezi domnului Parks și rezolvă el.

Sonia o privi lung.

— Clienții știu de ce suntem aici?

— Doamne ferește! exclamă Maisie, scandalizată. Știi cum e lumea.

Un clopot anunță prânzul, iar Maisie o conduse pe Sonia în sala de mese a personalului. Greu și-ar fi putut imagina ceva mai puțin asemănător cu cantina unei

închisori, își spuse Sonia privind prin încăperea spațioasă, cu perdele în dungi colorate și fețe de masă cu pătrățele, unde totul sclipea de curățenie.

Observă că majoritatea celorlalți erau de vârstă medie și nu văzu decât doi infractori relativ tineri, deși știa că nu erau prezenți decât o mică parte din membrii personalului. Îi privi mai atentă pe cei tineri. Bărbatul era înalt și musculos, cu păr blond strălucitor, iar fata, o brunetă slabă, ceva mai matură decât ea, probabil în jur de treizeci.

Când îi veni rândul să-și ia mâncarea, fu surprinsă cât de multe feluri erau oferite. Așa cum îi spusese Maisie, mâncau aproape la fel ca vizitatorii. După ce se așezară la o masă din mijloc, Maisie o prezentă.

— Lucrează la piscina pentru copii.

Se uită drept la tânărul cel înalt.

— Atlas, ai tu grijă de ea, da?

Blondul zâmbi.

— Sigur, Maisie.

Apoi, Maisie se întoarce spre Sonia.

— Atlas o să-ți explice totul. El e la sala de gimnastică, dar se ocupă și de sporturile în aer liber.

Curând, deveni clar că Maisie era organizatoarea personalului. Cu toată statura ei de cel mult un metru cincizeci, îi coordona pe toți.

Sonia află că Atlas era escroc, iar tânăra brunetă și zveltă, cu față obosită, complicea lui.

— N-au să rămână, spuse Maisie. Mare păcat, zău așa. O să ne lipsească Atlas, când și-o ispăși pedeapsa. Au să plece pe continent și-o vor lua d-a capo altundeva.

— Nimeni nu e trimis pe continent? întrebă Sonia.

Maisie o privi surprinsă.

— A, ba da, răspunse ea. Infractorii înrăiți, firește. Uite, Atlas, acolo ar fi ajuns, dacă nu salva viața unui copil chiar înainte să-l prindă. Ar fi putut să scape, da a văzut copilul ajuns la apă adâncă, de unde nu se mai putea întoarce. Iar Maureen, ei, ea e cam slabă, nebună

după el, firește, unde-o trimite, acolo se duce. Nu-s oameni prea răi. Un termen într-o pușcărie adevărată i-ar lecui pe amândoi.

O privi pe Sonia gânditoare.

— Ai avut mare noroc că nu te-au trimis.

Sonia începea să-și dea seama de acest lucru.

— Poate fiindcă eram la prima abatere, spuse ea, apoi se strâmbă, privind-o pe Maisie în ochi. Nu le-am luat eu, să știi, spuse ea încet. Mi le-a strecurat cineva.

Maisie nu părea prea convinsă.

— Lasă, nu contează, spuse ea cu blândețe. Cât ți-a dat?

Sonia oftă.

— Nu știu, n-a spus.

Bătrând-o pe braț, Maisie murmură consolator:

— Ei, nu-i chiar atât de rău, așa-i?

Cu un nou oftat, Sonia își spuse că, într-adevăr, ar fi putut să fie mult mai rău.

Când ajunseră la locuințele personalului, găsiră un

mesaj care spunea că Sonia trebuia să se prezinte imediat la biroul administratorului. Maisie se încruntă.

— Poate ai vizitatori, spuse ea.

În timp ce mergea grăbită spre recepție, Sonia se rugă din tot sufletul să aibă dreptate. Orict era de plăcut acolo, n-avea niciun chef să rămână.

Când intră în cămăruța de lângă biroul administratorului, Chloe aproape că-i sări de gât.

— George s-a dus să discute cu Rory, spuse ea în timp ce o îmbrățișa, apoi îi arătă o grămadă de pachete.

Sonia o privi cum desfăcea o pereche de cearșafuri de mătase cu o față de pernă, săpunuri și diverse alte articole de toaletă. I se frânse inima. Nu părea să se apropie eliberarea, altfel Chloe nu i-ar fi adus toate acele lucruri.

După ce le puse pe toate deoparte, Chloe o privi din nou.

— Eu nici acum nu prea înțeleg, spuse ea nedumerită. Rory nu ne-a spus prea mult, doar că

vulturul a fost găsit în bagajul tău și ești reținută până se lămurește problema. Bietul George a fost uluit.

Sonia își ieși din starea de deprimare.

— Dacă el a fost uluit, cum crezi că m-am simțit eu? replică ea indignată.

Apoi oftă.

— E clar că mi l-a strecurat cineva. Ai vreo idee, Chloe?

Chloe își aruncă mâinile în sus.

— M-am gândit de nenumărate ori. Știu că nu tu ai făcut-o, dar mai mult de-atât nu reușesc.

O privi cu o expresie amărâtă.

— La început, am crezut că Rory a fost. Un șiretlic ca să te țină aici.

Sonia zâmbi răutăcios.

— Înțeleg că ți-a schimbat repede părerea, la fel ca mie, când l-am acuzat în față.

Posomorâtă, Chloe dădu din cap.

— Și-n legătură cu Barbara m-am întrebat, medită

ea. Nu-i plăcea deloc să fie vioara a doua pe lângă tine.

— Și eu. Dar nu ține, interesul ei era să plec, nu să mă țină aici în continuare.

— Să nu uităm că pe Rory nu-l mai interesezi, spuse rar Chloe. E un om mândru. Nicio șansă să ierte pe cineva care a încercat să fure cea mai de preț comoară a familiei. Și, adăugă ea triumfătoare, am uitat încă un lucru! Contractul! Dilsonii l-au pierdut în favoarea lui George, nu?

Sonia o privi deprimată.

— Cred că acum îl vor primi, nu?

— A, nu! răspunse surprinsă Chloe. Asta nu s-a schimbat. Cred că Rory a spus ceva în sensul că George nu răspunde de faptele tale.

— Frumos din partea lui, trebuie să recunosc! comentă Sonia cu ochi scânteietori.

— Păi, de fapt, și eu mi-am spus la fel, comentă moale Chloe.

Bătând-o pe dosul mâinii, Sonia spuse încet:

— Da, draga mea, îmi pare rău. Acum nu mai văd lucrurile prea limpede.

Chloe încercă să se înveselească.

— Ei, o s-o rezolve George. N-a spus prea multe dar, cum ziceam, era prea șocat.

— Sper să nu-și revină pe socoteala mea, murmură Sonia. Rory are impresia că am avut un complice.

— Pentru Dumnezeu, exclamă Chloe, cine? Doar nu eu!

Expresia ei îngrozită o făcu pe Sonia să zâmbească.

— Nu, dragă – Kirk.

— Kirk? repetă Chloe, îngândurată.

Sonia o privi atentă.

— Nu pare să te surprindă...

Chloe căzuse pe gânduri.

— Nu, spuse ea scurt. Kirk a mai avut necazuri.

Se încruntă.

— Cu siguranță, n-ar fi făcut o asemenea prostie. Tocmai ajunsese la limită, cu tatăl lui. Încă și scăpare, și pierda totul.

Apoi clătină din cap.

— Nu-l pot vedea furând de la asociații de afaceri ai domnului Dilson. Cu asta, chiar că și-ar da foc la valiză.

Tăcu un timp.

— Totuși, a avut ocazia, nu?

— La fel ca o duzină de alți oameni, îi aminti Sonia.

Chloe oftă adânc.

— Ne-am întors de unde am plecat, mormăi ea.

Sonia nu mai apucă să spună nimic, căci tocmai atunci apăru George, intrând cu pași apăsați.

— Dacă asta-i o glumă, Sonia, cred că a ajuns destul de departe, spuse el nervos.

Sonia îl privi uimită.

— Doar nu crezi că eu am luat sărăciile alea, nu?

exclamă ea.

— Serios, George...! începui și Chloe, dar mâna lui ridicată o întrerupse.

— Spune-i lui Rory adevărul, și gata! spuse George, privind-o exasperat pe Sonia. Te iritase rău, nu-i așa? Ce voiai să faci? Să i le trimiți prin poștă, după ce-i trăgeai o spaimă soră cu moartea?

Ochii Soniei începură să arunce scânteii.

— Îți mulțumesc pentru încredere, spuse ea rece. Află că, oricât ar putea să pară de surprinzător, nu eu am furat bijuteriile alea.

— Cine-a folosit cuvântul furat? întrebă George. Sigur că n-ai fura nimic. Dumnezeu mare, de parcă n-aș ști! Dar știu că ai obiceiul de a face lucrurile să dispară, dacă te enervează cineva.

— George! izbucni Chloe.

George se uită de la una la alta.

— Îmi amintesc, spuse el calm, când mi-a dispărut un set întreg de crose de golf.

Clipind din ochi uimită, Sonia exclamă:

— Atunci aveam doar paisprezece ani!

— Și, continuă George, când cea mai bună pălărie a mea a fost găsită pe grămada de bălegar, plină cu un conținut greu de descris...

Chloe nu mai spuse nimic, zâmbind doar.

— Aveam doar... începu iar Sonia.

— Oricum, trecu George peste cuvintele ei, sistemul era același, nu? Refuzasem să te las în tabăra din Hebride, cu cercetașii.

— Cu ghizii, corectă Sonia, neputându-și stăpâni un zâmbet. Chiar credeai că erau cercetași, George? Nici nu-i de mirare că nu m-ai lăsat să plec.

George nu se amuza deloc.

— Deci, urmă el, ajunge să mărturisești. Rory va înțelege. O să-ți țină o predică, desigur, dar am să-i explic eu totul.

— Să nu-ndrăznești! scrâșni Sonia. Dacă sufli o vorbă despre crose sau pălărie, în viața mea n-am să mai

vorbesc cu tine. Atunci, în veci n-o să mai creadă că n-am nicio vină.

Cam surprins de această izbucnire, George o privi lung.

— Nu tu le-ai luat? întrebă el, surprins.

Sonia strânse din dinți.

— Ți-o tot spun de zece minute, spuse ea enervată.

— Păi, în cazul ăsta, trebuie să aflăm cine-a făcut-o, replică George serios.

Se duse la ușă, de unde se întoarse iar.

— Nicio grijă, Sonia, te scot eu de-aici. Merg să mai vorbesc odată cu Rory.

Chloe și Sonia se priviră.

— Vezi, ți-am spus eu, zise Chloe. O să rezolve George.

O bătaie puternică în ușă anunță că vizita se terminase. Tresărind, Chloe o privi pe Sonia abătută.

— Nu vreau să te las să putrezești aici, spuse ea cu

jale.

Sonia zâmbi.

— Nu putrezesc. De fapt, mă simt chiar destul de bine – dar să nu-i spui lui Rory Maragal, că dacă află o să-mi facă vânt pe continent. Acum, când știu că încercă cineva să mă ajute, nu mai e chiar atât de greu să suport.

— Ei bine, poți fi sigură că George și cu mine vom face tot ce putem, o încredință Chloe. Nu știu ce anume, dar o să ne gândim noi la ceva.

După plecarea lui Chloe, George reveni pentru câteva momente.

— Mă tem că va trebui să mai rămâi un timp, Sonia, spuse el mohorât. Nu știu ce la apucat pe Rory, dar insistă să te țină aici.

O bătu pe spate.

— Nicio grijă, ești pe mâini bune, niciunul dintre noi nu-și va afla odihna până nu scoatem adevărul la lumină.

Sonia rămase cu privirea spre ușa închisă. Nu-l putea vedea pe George în chip de detectiv, după cum nici Rory Maragal nu-i făcea impresia unui Dr. Watson. Una peste alta, se simțea extrem de deprimată.

Capitolul 9

Două zile mai târziu, promisiunea lui Chloe de a „face tot ce puteau” se împlini ca un trăsnet căzut din senin. În timpul după-amiezii, Sonia fu chemată la administrator și, când intră, văzu în fața ei ochii cinici ai lui Rory Maragal. Acesta îi spuse să ia loc, apoi o anunță scurt:

— A venit logodnicul tău.

Sonia clipi din ochi, apoi se reculese rapid. Cui i-ar fi putut veni o asemenea idee, dacă nu lui George și Chloe?

Ochii lui Rory n-o slăbeau o clipă.

— Cere să te vadă, continuă el, adăugând sec: pare

convins că ai fost acuzată pe nedrept și maltrată.

Sonia abia dacă-l auzi. Era ocupată să ghicească oare cine putea fi acel logodnic. Probabil George considerase că situația necesita măsuri disperate...

— Ai spus că e profesor, nu? întrebă ponderat Rory. Numai că, trebuie să spun că pare cam tânăr pentru rolul ăsta. Desigur, îi voi studia mai târziu acreditările, amenință el.

Un moment, Sonia se simți mai ușurată. Avusese bănuiala îngrozitoare că George trimisese după profesorul Inskip – ei bine, se vedea clar că nu era el.

— De fapt, spuse ea, m-am lăudat doar.

Ridică spre ochii implacabili ai lui Rory o privire pe care o dorea cât mai nevinovată.

— Nu e profesor. Înțelegi, George e cam tradiționalist și cam snob, așa că am mințit, teamă mi-e...

Rory o privi cu dispreț.

— Îți bine ușor, nu-i așa? comentă el alene. Să

minți, vreau să spun.

Sonia roși.

— Ei bine, pot să-mi văd logodnicul? întrebă ea, vrând să termine mai repede.

Buzele lui Rory se subțiară.

— Foarte bine, răspunse. Aș fi putut refuza, să știi. Dar, să zicem că mă interesează și pe mine.

Lipsi doar câteva minute, dar Soniei i se păru o viață de om.

Când auzi glasuri în dreptul ușii, sări în picioare. După o singură privire spre blondul înalt de un metru optzeci care intrase împreună cu Rory, abia reuși să exclame:

— Gary!

În clipa următoare fu îmbrățișată și sărutată atât de aprig, încât i se tăie respirația.

Gary Linden era un coleg de-al ei de la Cambridge, care studia dreptul. Sonia nici nu mai știa de câte ori o ceruse în căsătorie. Nu putea bănuî cum

reuşiseră George şi Chloe să-l găsească. Ea, una, ar fi ales pe altcineva. Gary era mult prea încântat să joace acel rol.

Glasul rece al lui Rory îi făcu să se despartă.

— Fii bun şi la loc la masa aceea, îi spuse el lui Gary. Domnişoară Wells, dumneata aici.

Arătă spre un scaun din partea opusă a încăperii.

Sonia îl privi încruntată. De ce nu-i lăsa singuri? Orice deţinut avea dreptul la intimitate, nu?

Gary se întoarse şi el spre Rory. Tensiunea dintre ei aproape putea fi simţită plutind prin aer.

— Aş dori să discut cu logodnica mea între patru ochi, spuse el tăios.

Soniei îi veni să-l îmbrăţişeze. Ştia că în Gary avea un susţinător de nădejde.

Rory zâmbi crunt.

— Nu mă îndoiesc că ai dori, dar întâmplător domnişoara Wells este prizoniera mea.

Pumnii lui Gary se strânsură, însă rămase calm.

— Nu sunt numai logodnicul ei, spuse el pe cel mai perfect ton de jurist, ci și avocatul ei. Iar acum cer să rămân singur câteva minute cu clienta mea.

Sprâncenele lui Rory se înălțară, iar ale Soniei și mai și. Întinse mâinile spre Gary, strigând:

— Ai luat...?!?

— Cu brio, iubito! răspunse Gary, strângând-o la piept. Și ce caz mai bun aș fi avut ca să-mi încep cariera, dacă nu pe-al singure mele iubiri adevărate?

Rory părea gata să-l ucidă.

— Nu suntem într-o comedie muzicală, spuse el, fierbând.

Gary îl privi peste capul Soniei.

— Altfel, nici nu știu cum s-ar putea numi, replică el rece. Sonia e hoasă de bijuterii cum sunt și eu. Ți-ai greșit persoana, domnule Maragal, și am să ți-o dovedesc.

— Ești la curent cu toate faptele? întrebă calm Rory.

Sonia își ținu respirația. Ceva îi spunea că Rory îi întindea lui Gary o cursă.

— Anumite articole, continuă Rory, au fost găsite în posesia ei, la plecarea de pe insulă.

Gary dădu scurt din cap.

— I le-ar fi putut pune oricine în buzunar. Înțeleg de ce ai arestat-o. Nu știai nimic despre ea, decât că e dora lui George, și nici măcar de acest lucru nu erai pe deplin convins, nu-i așa?

Sonia îl privea cu tot mai mult respect. Categorie, nu pierduse timpul fără să se informeze!

Ochii lui Rory păreau două cioburi de gheață.

— Nu e absolut corect ceea ce spui, domnule Linden. Am avut destule ocazii s-o observ pe domnișoara Wells. Și am constatat că are o anumită tendință spre falsități. De fapt, chiar ea a recunoscut. În situația existentă, n-am avut încotro decât s-o țin sub supraveghere.

Gary o privi pe Sonia.

— N-ai recunoscut nimic, așa-i, draga mea?

Sonia clătină din cap. Ni-o plăcea caracterizarea pe care i-o făcuse Rory Maragal.

— N-am mințit decât în legătură cu funcția ta iubitele, zise ea dulce. Le-am spus tuturor că ești profesor, nu student la drept.

— Mă tem că timpul a trecut, anunță Rory plin de importanță. S-ar putea să mai permit o vizită, săptămâna viitoare, adăugă el cu falsă bunăvoință.

Gary îl privi lung.

— Cer eliberarea condiționată a clientei mele, declară el.

Ochii lui Rory se îngustară.

— Clienta dumitale se află deja în libertate condiționată, murmură el.

— Cer să am acces la ea oricând doresc, insistă Gary.

Sonia începea să se alarmeze. Nu-i plăcea ideea ca Gary să se țină după ea prin stațiune.

— O vei vizita pe domnișoara Wells când doresc eu să-ți permit accesul la ea, replică netulburat Rory.

Fălciile lui Gary se strânseseră. Sonia recunoștea semnalele de alarmă. Îl luă de braț.

— Nu, Gary, spuse ea încet. Nu-ți pot spune nimic mai mult decât George sau Chloe. Poate că, peste o săptămână, vei avea știri pentru mine.

Gary continua să-l privească încruntat pe Rory, dar se relaxă ușor, apoi oftă. Se uită cu drag la Sonia.

— Dacă te maltratează cineva, să mă strigi, auzi?

În sfârșit, Rory își pierdu calmul. Se apropie rapid, cu ochi scăpărători.

— Vrei să repeți ce-ai spus? întrebă el printre dinți. Numai ca să-mi dai plăcerea de a-ți băga cuvintele înapoi pe gât!

Gary era gata să-i ofere acea plăcere, și numai apariția domnului Parks preveni o încăierare. Rory era căutat la telefon.

După ce inspiră scurt, Rory îi spuse că venea

imediat și se opri la ușă, așteptându-l pe Gary să iasă. O secundă, acesta păru gata să refuze, dar Sonia aproape că-l împinse afară.

— Ne vedem peste o săptămână, Gary, spuse ea pe un ton categoric.

* * *

Sonia nu fu surprinsă când primi biletul. I-l dădu pe furiș un copil, în timpul dimineții, dispărând imediat după aceea. Nu îndrăzni să-l citească pe loc. Se putea ca Atlas, care era în apropiere, să fi observat. Sonia ținut biletul strâns în mână, iar la doisprezece și jumătate se duse să se schimbe pentru masă. O dată ajunsă acolo, citi mesajul scurt și concis. I se spunea să se ducă la piscină după stingere, evitând zonele luminate de pe terase.

Seara, Sonia se strecură prin jurul piscinei principale, care era luminată parțial, rămânând în

locurile umbrite. Probabil că Gary, căci numai despre el putea fi vorba, o aștepta lângă piscina copiilor, unde nu ardea nicio lumină. Cunoștea drumul destul de bine și merse mai departe până ajunse la capătul piscinei.

— Sonia? șopti un glas.

Întorcându-se într-acolo, răspunse încet:

— Aici sunt. Gary, tu ești?

O siluetă se înalță în spatele ei. Nu era Gary, necunoscutul era mai puțin înalt. Sonia avu un moment de panică, după care auzi:

— Kirk, la dispoziția dumneavoastră, domnișoară.

Nu avu timp să stea mult pe gânduri. Kirk o apucă de braț, murmurând încet:

— Haide, să plecăm de-aici.

Îl urmă, deși nu înțelegea ce se întâmplase, nici de ce Kirk o ajuta. Trecură pe lângă un grup de clădiri folosite ca magazine, ajungând la marginea stațiunii. Sonia privi gardul înalt de doi metri din fața lor. Știa că jos se găsea plaja pe care o întrezărise la sosire. Gardul

fusesse instalat ca măsură de prevedere pentru a nu lăsa copiii să se îndepărteze.

— Kirk, n-am cum să-l sar! șopti ea.

Kirk râse încet.

— Nici nu va fi nevoie.

Se aplecă și trase în lături două șipci ale gardului, care se dădură la o parte fără zgomot. După ce se strecură afară, o ajută și pe ea să treacă.

Ajunseseră pe culmea falezei. Sonia privi în jos, unde luminile care licăreau pe mare îi dădeau de înțeles cât de sus se afla. Închise ochii, dorindu-și să nu se fi uitat.

Kirk puse cu grijă șipcile la loc, apoi spuse, la fel de încet:

— Vom coborî pe cărare. O iau eu înainte – fii atentă pe unde calci, și nu te uita peste margine. Ține lanterna numai spre cărare.

Sonia, luând lanterna din mâna lui, își spuse că sfatul se a nu se uita în jos venise cam târziu.

Coborârea păru să dureze o veșnicie, dar în cele din urmă ajunseră pe plajă. Valurile clipoceau încet în apropiere.

— Am reușit! exclamă Kirk, vesel.

Sonia îl privi.

— Kirk, nu înțeleg. De ce-ai venit? Gary te-a trimis?

— Iubito, răs-șunse el indignat, nu m-a trimis nimeni. Eu te-am băgat în încurcătura asta, nu-i așa? Era de datoria mea să te scap. Nimic mai simplu.

Se holbă la el.

— Tu mi-ai pus lucrurile în buzunar! exclamă ea indignată.

Îl văzu ridicând din umeri.

— Sigur, dar nu mă așteptam să te prindă. Iartă-mă, iubito, am crezut că mai întâi aveau să caute pe insulă – în orice caz, nici prin minte nu mi-a trecut că se putea să te percheziționeze.

Sonia era nedumerită.

— Dar de ce, Kirk? Trebuia să știi că n-aveai nicio șansă. Nimeni nu s-ar atinge de vulturul ăla, e o piesă de colecție cunosetă, după cum spune Rory.

Kirk scormoni nisipul cu pantoful.

— Ei, cred c-aș fi găsit unde să-l plasez. Te-ai mira să auzi cum înhață unii colecționari asemenea piese fără să pună nicio întrebare.

— Dar, tatăl tău...! exclamă Sonia.

O nouă ridicare din umeri. Apoi, Kirk spuse repezit:

— Vino, am o barcă în golful ăsta. E mai bine să pornim înainte de a ți se descoperi lipsa.

O luă de mână și o conduse pe sub peretele falezei. Se mișca repede, iar Sonia, urmându-l cu răsuflarea tăiată, nu reuși să-i mai pună nicio întrebare.

Ocoliră capătul falezei, dincolo de care plaja era mai largă. Sonia văzu silueta întunecată a unei bărci de care se apropiau. Kirk urcă la bord și-i întinse o mână.

— Unde mergem? întrebă ea.

Îi văzu dinții lucind când răspunse:

— Încă n-am făcut călătoria aia în Bahamas, nu-i așa?

Sonia privi barca.

— Cu asta?

— Numai dacă ești campioană la canotaj, chicoti el. Nu, am un iaht ancorat în golf. Haide.

— Dar, Kirk... nu sunt sigură... începu ea, apoi se supuse, când Kirk o luă de mână, trăgând-o ferm la bord. Kirk! mai exclamă.

Îl auzi râzând încet, în timp ce pornea motorul.

— Liniștește-te, iubito. M-am îngrijit de toate. Vom discuta într-o ambianță mai confortabilă.

Iahtul era mic, dar luxos – probabil că aparținea domnului Dilson. Avea un salon bine utilat, inclusiv un băruleț spre care Kirk se îndreptă imediat ce ajunseră la bord.

— Ce bei? întrebă el.

Sonia clătină din cap. Începea să aibă îndoieli.

Trebuia să ajungă înapoi la Gary și, cumva, să-l facă pe Kirk să mărturisească.

— Haide, o îndemnă el, întrerupându-i șirul gândurilor. Măcar un pahar, ca să sărbătorim figura pe care i-am făcut-o lui Maragal.

Mă rog, își spuse ea, asta era altceva. Nu-i scuza faptul de a fi luat piesele, dar măcar încercase să remedieze situația, în felul lui.

— Doar o vodcă mică, te rog, cu suc de lămâie, răspunse ea.

În timp ce Kirk turna băutura, Sonia privi în jur.

— E al tatălui tău?

Kirk făcu o mutră răutăcioasă.

— Da al cui? Mi l-a împrumutat cu condiția să dispar de-aici. Skol! îi ură, ridicându-l paharul.

Sonia sobri și imediat se strâmbă.

— Prea multă vodcă, Kirk, îi reproșă.

Revenind la bar, Kirk mai turnă puțin suc.

— Încearcă acum.

Tot tare era. Totuși, Sonia minți că mergea mai ușr, apoi îl întrebă:

— Te-ai certat cu tatăl tău?

— Vorba vine, spuse el, privindu-și paharul. În seara aceea, după ce-ai plecat, a avut loc un scandal îngrozitor.

Ochii i se îngustară.

— Maragal mi-a ordonat să nu mă mai apropii de tine.

Sonia făcu ochii mari.

— Serios? auzi acolo, ce mai...

— La fel mi-am spus și eu, o întrerupse Kirk. Și nici nu mi-a fost greu să-mi dau seama de ce. Ți-am spus doar că era nebun după tine, nu?

AEra, într-adevăr. Și nu fusese decât o nebunie, nu dragoste.

Kirk continuă:

— Oricum, mă săturasem. El făcea legea, tata se lua de mine – cred că asta a făcut să-mi sară muștarul.

I-am spus lui Maragal tot ce gândeam despre el, și m-a pus la podea înainte de a apuca să mă apăr. Scumpul de tata i-a luat partea și m-a smotocit și el bine, chiar în fața lui.

Luă o sorbitură de whisky, apoi privi spre paharul ei.

— Haide, abia te-ai atins de vodcă.

Sonia, docilă, mai bău puțin.

— Cred că a fost foarte neplăcut pentru tine, spuse ea cu compasiune.

Tânărul zâmbi.

— Ei, da i-am plătit-o, nu?

Începea s-o ia cu somn. Probabil din cauza aerului marin. Clipi din ochi, încercând să se concentreze.

— N-a fost o idee prea inspirată, așa-i? comentă casec. Și-a luat piesele înapoi și m-a înhățat și pe mine.

Zâmbetul lui Kirk se lăți și mai mult.

— Îmi pare rău, scumpo, dar nu e numai atât. De acord, și-a recuperat vulturul ăla neprețuit – nici nu știi

ce rău mi-a părut după el, dar cel mai tare m-a enervat faptul că te umflase pe tine. Îi făcusem jocul de minune. Doar nu-ți închipui că te-a crezut sincer în stare să-i iei lucrurile, nu?

Ochii i se îngustară.

— Nu, fetițo, dar a profitat de ocazie, te-a săltat și voia să te păstreze. Te-aștepta o lungă ședere pe insulă, și n-ai fi plecat până nu-i făceai pe plac.

Își termină paharul, privind-o lung.

— Acum, am egalat scorul.

Și, ducându-se spre un mic dulap, scoase din el două cupe de aur, mici dar de o valoare inestimabilă. Aveau încrustate pe ele vulturi de smarald.

Sonia rămase cu gura căscată.

— Cum...? întrebă ea.

— Sigur nu mai vrei unul? o întrerupse Kirk, turnându-și încă un pahar.

Era sigură. Devenea tot mai somnoroasă. Luă încă o înghițitură – poate alcoolul s-o mai dezmeticească...

Revenind, Kirk se așeză în fața ei.

— De când ai ajuns la stațiunea aia, și-a petrecut mai tot timpul acolo. A fost o nimica toată să le sustrag. Când s-a mutat la stațiune, a dat liber personalului din casă.

Pleoapele Soniei se îngreunaseră ca de plumb. Căscă.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea, cred că am nevoie de puțin aer...

Încercă să se ridice, dar nu-și putu mișca membrele.

Kirk trecu lângă ea.

— E-n regulă, scumpo. Vei respira cât aer vrei, după ce pornim ladrum. Mergem mult mai departe decât în Bahamas, undeva unde știu că pot găsi o piață pentru comorile lui Maragal.

Glasul lui suna ca un ecou, de undeva de foarte departe. Ca prin ceață, Sonia își mai spuse că nu voia să-l ajute să-și cheltuiască toate câștigurile necinstite,

chiar dacă le obținea din vânzarea bunurilor lui Rory Maragal.

Se simți luată pe sus, dusă în brațe, apoi culcată într-un pat.

— Nicio grijă, Sonia, nu-s chiar atât de rău, răsună iar glasul lui Kirk, parcă de la o distanță și mai mare. Avem destul timp să ne cunoaștem. Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple așa, iubito, mai spuse el, în timp ce o învelea cu o pătură, dar presimțeam că te-ai fi eschivat.

Se ridică, privind-o. Sonia încerca cu disperare să înfrunte somnul.

— Știi, spuse el tărăgănat, pierderea cupelor n-o să-l doar nici pe jumătate la fel de mult cât faptul că te-a pierdut pe tine. Pentru prima dată în viața lui, Maragal a pierdut pe toate fronturile.

Din acel moment, Sonia dormi adânc. Cu următoarea ocazie când încercă să deschidă ochii, simțurile ei amorțite o înștiințară că era diminerată. Cineva încerca s-o trezească, ea nu voia decât să doarmă, dar nu avea putere să spună.

— Hai, iubito, revino-ți. Încearcă să bei asta.

Fu ridicată, și simți o ceașcă la buze. Făcu un efort, dar degeaba. Capul îi căzu pe umăr.

— Bine, dormi mai departe, iubito, spuse un glas resemnat. Cred c-am exagerat puțin doza.

* * *

Când fu iar cât pe ce să se trezească, în jur se auzeau zgomote, strigăte și tropăit de pași. Încercă să se concentreze, dar nu reuși nici acum. Oricum, n-o privea; pleoapele grele îi căzură iar peste ochi.

Glasul care răsună în apropiere părea vag familiar.

— Și ce-avem noi aici? Frumoasa adormită, fără

îndoială!

Liniștea îi fu iar tulburată. Se simți apucată de umeri și ridicată fără menajamente.

— A, nu, lasă-te de bancuri, spuse glasul. Haide, jocul s-a terminat. Poți să termini cu teatrul.

Mâinile o smuciră brutal.

— Uită-te la mine, fir-ai a dracului!

Sonia își simțea genele lipite de ochi. Făcu un mare efort, de astă dată cu oarecare succes. Nu putea să vadă limpede, chipul din fața ei plutea încoace și-ncolo. Zări doi ochi pătrunzători și, în clipa următoare, fu împinsă înapoi pe pat.

— Beată, pentru Dumnezeu! spuse un glas dezgustat. Vă sărbătoreți succesul, fără îndoială. Ei, vom vedea ce efect au câteva cești de cafea neagră, da?

Lăsată în pace, Sonia alunecă din nou pe tărâmul viselor, până când e simți ridicată iar. O ceașcă îi atinse buzele. Își aminti vag că și Kirk făcuse același lucru.

— Kirk...? murmură ea.

Acest cuvânt părul să-l înfurie pe omul cu ceașca.

— Bea, spuse el aspru, că de nu, ți-o torn pe gât!

Sonia încercă iar să deschidă ochii.

— Pleacă... se tângui ea. Lasă-mă...

— Pe toți sfinții, strigă omul, ai de gând să bei sau nu?!?

Îi era greu să se concentreze asupra cuvintelor. Ceva părea foarte comic, făcând-o să chicotească.

— Parc-ai fi Rory Maragal... bâigui ea, apoi capul îi căzu pe spate și din nou nu mai știu nimic.

* * *

La următoarea trezise, simțurile i se mai limpeziseră, dar continua să fie inexplicabil de obosită. Privi patul somptuos în care zăcea, cu cearșafuri de mătase, apoi pereții zugrăviți într-un verde marin blând, cu suluri aurii pe ici pe colo.

Ochii i se opriră asupra unui tablou agățat în fața

ei. Era un portret – un bărbat în armură spaniolă; expresia lui trufașă și scutul pe care-și rezema degetele lungi o readuseră brutal la realitate. Acum știa unde se afla!

Se ridică repede în capul oaselor. Era în cămașă de noapte, iar brațul stâng îi părea cam îngreunat. Se uită să vadă care era cauza.

Pe încheietură îi strălucea brățara de logodnă a familiei Maragal, iar pe degetul inelar... Cerule! Inelul cu smarald!

În timp ce le privea, simți ceva rece pe gât. Aproape că țipă și-și duse degetele acolo. Era un lanț de aur, iar când îl îndepărtă, luminițele vulturului prins în capăt scânteiară în fața ei.

Închise ochii. Numai de-ar fi știut cum ajunseseră acolo!

Ușa se deschise și apăru Gary.

Sonia nu făcu decât să-l privească. Nu știa cum să-i explice prezența ei în casa lui Rory Maragal, necum

într-un dormitor! apoi îl văzu și pe Rory urmându-l, iar privirile li se încrucișară. Oare Gary avea s-o mai reprezinte ca avocat? Dacă avea vreodată nevoie de ajutorul lui, acesta era momentul.

— Sonia? întrebă el, apucând-o de mână. Acum te simți bine?

Nu înțelegea întrebarea. Gary părea îngrijorat. Poate că se înfuriase! Reuși să-i răspundă destul de calm.

— Mi-e puțin cam somn, atâta tot. Gary, nu mai fi așa de speriat.

Când observă inelul și brățara, George deveni țeapăn. Se întoarse spre Rory și, după un scurt schimb de priviri, oftă și-i eliberă mâna. Apoi se aplecă repede pentru a o săruta pe obraz.

— Numai fericire, iubito, murmură el.

Clipind din ochi, Sonia îl privi cum se îndepărta și ieșea pe ușă.

Rory se uită la ea câteva momente, cu o expresie

indescifrabilă.

— Ce face Crăiasa mea a Zăpezii? murmură el.

O fi fost Sonia nebună, dar nu-și pierduse mințile chiar de tot.

— Nu sunt a „dumitale” în niciun fel, domnule Maragal, spuse ea rece.

Apoi își aminti de inel și brățară. Întinse mâna spre el.

— N-ai să mă crezi, dar n-am idee cum au ajuns aici și nu pot nici măcar să inventez o poveste plauzibilă.

Rory se apropie de ea.

— Pot eu, spuse el enigmatic.

Expresia lui fudulă nu-i plăcea deloc Soniei.

Când îi luă mâna și începu s-o mângâie, Sonia auzi sunând semnalele de alarmă.

— M-am hotărât să te iau de soție, anunță el calm, continuând înainte ca Sonia să-și poată reveni: nu găsesc nicio altă cale pentru a mă asigura că-mi va

rămâne intactă colecția. Pare să exercite asupra ta o fascinație morbidă. Poate că, după ce-ți va aparține, am să pot dormi și eu în liniște.

Sonia își regăsi graiul, deși suna cam cu o octavă mai sus.

— Presupun că eu n-am niciun cuvânt de spus în povestea asta? întrebă ea, aruncând scânteii verzi din ochi.

Spre și mai marea ei furie, Rory clătină din cap, răspunzând:

— Nimic care să poate avea cea mai mică influență.

— M-ai numit păpușă de șportelan! îl acuză Sonia. Ai spus că-ți doreai o femeie adevărată!

Mâna lui continua s-o mângâie pe a ei.

— Așa e, răspunse el calm. O vreau pe femeia pe care am trezit-o la viață cu buzele mele în noaptea aceea.

O cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Am găsit-o o dată și intenționez s-o gălesc din nou.

— Nu te iubesc, minți Sonia, încă nefiind gata să capituleze.

Ochii li se întâlneau.

— Nu? murmură el. Ei, asta se poate rezolva.

Și o țintui cu spatele de pat.

Văzându-i hotărârea din ochi, Sonia încercă zadarnic să-și potolească bătăile inimii.

— Nici chiar Kirk n-ar merge atât de departe, reuși ea să bâiguie.

În ochii lui se ivi un fulger, făcând-o să-și țină respirația.

— Kirk a fost un prost, spuse încet Rory. Nu face greșeala de a mă pune pe același plan cu el. Dacă s-ar fi atins de tine cu un singur deget, acum n-ar mai fi umblat pe picioarele lui.

Dintr-odată, Sonia își dădu seama că omul acela o iubea. Și i-o spunea în felul lui.

— Eu nu... nu pot...

Atâta reuși să răspundă. Buzele lui le striviră pe ale ei. Simți din nou imboldul de a reacționa, de a renunța la orice prudență, dar încă se mai temea.

Rory ridică încet capul, privind-o. Avea pleoapele lăsate peste ochi, grele.

— Sper că vei avea minte, iubirea mea, spuse el încet. Toată insula știe că ne căsătorim.

Ridică ușor din umeri.

— Nu că s-ar mira cineva. Păreai să fii singura care nu știai ce simțeam.

Sonia nu putea decât să-l privească, după care își aminti de Gary. Se uită la inel, apoi din nou la Rory.

— Gary? întrebă ea.

Rory zâmbi, iar Sonia își spuse că avea un zâmbet fermecător, când voia să și-l arate.

— Chiar eu i-am spus, răspunse el. Amaflat adevărul de la Chloe. Nu m-a crezut până n-a văzut inelul.

— Dar, dar... se bâlbâi Sonia, nici nu m-ai cerut, atunci... și, dacă stau să mă gândesc, nici acum nu m-ai cerut încă!

O strânse la piept.

— Ca să-ți dăruiesc plăcerea de a mă refuza? O, nu, iubirea mea, începem așa cum ne este menit să continuăm. Ai să te măriți cu mine fiindcă așa spun eu.

Sonia se gândi la acea declarație dictatorială și-și spuse că-i plăcea metoda lui de a o cere în căsătorie. Oricum, era unică. Și începea să i se facă iar somn. Căldura brațelor lui o moleșea. Murmură:

— Cine m-a culcat, Rory?

Privind-o cum se ghemuia ca o pisică în brațele lui, Rory îi sărută ușor pleoapele.

— Chloe, spuse el încet. Când ai să te trezești din nou, o voi aduce să te vadă. Dilson ți-a dat o doză prea mare de tranchilizante. Medicul a spus că abia peste o zi, două, le va trece complet efectul.

Sonia îi auzea glasul stingându-se treptat și,

fiindcă nu voia ca Rory să plece, îl cuprinse cu brațele pe după gât și-și frecă nasul de obrazul lui.

Rory înțelese. Înainte ca Sonia să adoarmă din nou, un glas murmură lângă urechea ei, mângâietor:

— N-am să plec de lângă tine... niciodată.

— Sfârșit